

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2023/C 35/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2023/C 35/02

Sprawa C-141/20: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 1 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – Finanzamt Kiel/Norddeutsche Gesellschaft für Diakonie mbH [Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Szósta dyrektywa 77/388/EWG – Artykuł 4 ust. 4 akapit drugi – Podatnicy – Uprawnienie państw członkowskich do uznania za jednego podatnika podmiotów niezależnych pod względem prawnym, lecz ściśle powiązanych pod względem finansowym, ekonomicznym i organizacyjnym („grupa podatkowa VAT”) – Przepisy krajowe uznające za „jednego podatnika” podmiot nadrzędny grupy podatkowej VAT – Pojęcie „ściśłego związku finansowego” – Wymóg, aby podmiot nadrzędny posiadał poza większościami udziałem również większość praw głosów – Brak – Ocena niezależności podmiotu gospodarczego według standaryzowanych kryteriów – Zakres]

2

2023/C 35/03

Sprawa C-269/20: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 1 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – Finanzamt T/S [Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Szósta dyrektywa 77/388/EWG – Artykuł 4 ust. 4 akapit drugi – Podatnicy – Uprawnienie państw członkowskich do uznania za jednego podatnika osób niezależnych pod względem prawnym, lecz ściśle powiązanych pod względem finansowym, ekonomicznym i organizacyjnym („grupa podatkowa VAT”) – Przepisy krajowe uznające za „jednego podatnika” podmiot nadrzędny grupy podatkowej VAT – Świadczenia wewnętrzne w grupie podatkowej VAT – Artykuł 6 ust. 2 lit. b) – Świadczenie usług dokonywane nieodpłatnie – Pojęcie celów niezwiązanych z działalnością przedsiębiorstwa]

3

2023/C 35/04	Sprawa C-460/20: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 8 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – TU, RE/Google LLC [Odesłanie prejudycjalne – Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych – Dyrektywa 95/46/WE – Artykuł 12 lit. b) – Artykuł 14 akapit pierwszy lit. a) – Rozporządzenie (UE) 2016/679 – Artykuł 17 ust. 3 lit. a) – Operator wyszukiwarki internetowej – Wyszukiwanie mające za punkt wyjścia imię i nazwisko danej osoby – Wyświetlanie na liście wyników wyszukiwania linka prowadzącego do artykułów zawierających informacje, które mogą okazać się nieprawdziwe – Wyświetlanie na liście wyników wyszukiwania grafiki w postaci miniatur („thumbnails”) zdjęć, którymi są ilustrowane te artykuły – Żądanie usunięcia linków skierowane do operatora wyszukiwarki – Wyważenie między prawami podstawowymi – Artykuły 7, 8, 11 i 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Obowiązki i odpowiedzialność operatora wyszukiwarki przy rozpatrywaniu żądania usunięcia linków – Ciężar dowodu spoczywający na podmiocie żądającym usunięcia linków]	4
2023/C 35/05	Sprawa C-653/20 P: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 1 grudnia 2022 r. – Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)/Guillaume Vincenti [Odwołanie – Służba publiczna – Urzędnicy – Regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej – Artykuł 45 ust. 1 – Awans – Decyzja o nieawansowaniu urzędnika – Artykuł 41 ust. 1 i art. 41 ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Prawo do bycia wysłuchanym – Obowiązek uzasadnienia]	5
2023/C 35/06	Sprawa C-694/20: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 8 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Grondwettelijk Hof – Belgia) – Orde van Vlaamse Balies, IG, Belgian Association of Tax Lawyers, CD, JU/Vlaamse Regering [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca administracyjna w dziedzinie opodatkowania – Obowiązkowa automatyczna wymiana informacji w odniesieniu do podlegających zgłoszeniu uzgodnień transgranicznych – Dyrektywa 2011/16/UE, zmieniona dyrektywą (UE) 2018/822 – Artykuł 8ab ust. 5 – Ważność – Tajemnica zawodowa adwokata – Zwolnienie adwokata pośrednika, który podlega obowiązkowi zachowania tajemnicy zawodowej, z obowiązku zgłoszenia – Spoczywający na tym adwokacie pośredniku obowiązek powiadomienia każdego innego pośrednika, który nie jest jego klientem, o ciążących na nim obowiązkach zgłoszeniowych – Artykuły 7 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej] .	6
2023/C 35/07	Sprawa C-180/21: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 8 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad – Blagoevgrad – Bułgaria) – VS/Inspektor v Inspektorata kam Visshia sadeben savet [Odesłanie prejudycjalne – Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych – Rozporządzenie (UE) 2016/679 – Artykuły 2, 4 i 6 – Możliwość stosowania rozporządzenia nr 2016/679 – Pojęcie „prawnie uzasadnionego interesu” – Pojęcie „zadania realizowanego w interesie publicznym lub w ramach sprawowania władzy publicznej” – Dyrektywa (UE) 2016/680 – Artykuły 1, 3, 4, 6 i 9 – Zgodność z prawem przetwarzania danych osobowych zgromadzonych w ramach postępowania karnego – Dalsze przetwarzanie danych dotyczących potencjalnej ofiary czynu zabronionego dla celów oskarżenia tej osoby – Pojęcie „celu innego niż cel, w którym dane osobowe zostały zebrane” – Dane używane przez prokuraturę państwa członkowskiego w celu jej obrony w ramach skargi o stwierdzenie odpowiedzialności odszkodowawczej państwa]	6
2023/C 35/08	Sprawa C-247/21: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 8 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof – Austria) – Luxury Trust Automobil GmbH/Finanzamt Österreich [Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 42 lit. a) – Artykuł 197 ust. 1 lit. c) – Artykuł 226 pkt 11a – Artykuł 141 – Zwolnienie – Transakcja trójstronna – Wyznaczenie końcowego odbiorcy dostawy jako osoby zobowiązanej do zapłaty VAT – Faktury – Wzmianka „odwrotne obciążenie” – Obowiązkowy charakter – Pominięcie tej wzmianki na fakturze – Korekta faktury z mocą wsteczną]	8
2023/C 35/09	Sprawa C-348/21: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 8 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski sad – Bułgaria) – postępowanie karne przeciwko HYA, IP, DD, ZI, SS [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Dyrektywa (UE) 2016/343 – Wzmocnienie niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym – Artykuł 8 ust. 1 – Prawo oskarżonego do obecności na rozprawie – Artykuł 47 akapit drugi i art. 48 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Prawo do rzetelnego procesu i prawo do obrony – Przesłuchanie świadków oskarżenia pod nieobecność oskarżonego i jego obrońcy w postępowaniu przygotowawczym – Niemożność przesłuchania świadków oskarżenia w postępowaniu karnym przed sądem – Przepisy krajowe umożliwiające sądowi karnemu oparcie orzeczenia na wcześniejszych zeznaniach wspomnianych świadków]	9

2023/C 35/10	Sprawa C-370/21: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 1 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht München I – Niemcy) – DOMUS-Software-AG/Marc Braschoß Immobilien GmbH [Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2011/7/UE – Zwalczenie opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych – Rekompensata za koszty odzyskiwania należności poniesione przez wierzyciela w przypadku opóźnienia w płatnościach dłużnika – Artykuł 6 – Minimalna stała kwota wynosząca 40 EUR – Opóźnienie w szeregu płatności za mające charakter okresowy dostawy towarów lub świadczenia usług w wykonaniu jednej i tej samej umowy]	9
2023/C 35/11	Sprawa C-378/21: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 8 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzgericht – Austria) – P GmbH/Finanzamt Österreich [Odesłanie prejudycjalne – Harmonizacja ustawodawstw podatkowych – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 203 – Korekta deklaracji VAT – Usługobiorcy niemogący skorzystać z prawa do odliczenia – Brak ryzyka utraty wpływów podatkowych]	10
2023/C 35/12	Sprawa C-409/21: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 1 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven administrativen sad – Bułgaria) – DELID EOOD/Izpalnitelen direktor na Darzhaven fond „Zemedelie” [Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka rolna (WPR) – Finansowanie przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) – Rozporządzenie (UE) nr 1305/2013 – Pomoc inwestycyjna – Uregulowanie krajowe uzależniające przyznanie pomocy od warunku, że wnioskodawca przedstawi zaświadczenie o zarejestrowaniu gospodarstwa hodowlanego na jego firmę i wykaże, iż w momencie składania wniosku wartość produkcji w jego gospodarstwie rolnym jest równa co najmniej 8 000 EUR]	11
2023/C 35/13	Sprawa C-419/21: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 1 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie – Polska) – X sp. z o.o., sp. k./Z [Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2011/7/UE – Zwalczenie opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych – Artykuł 2 pkt 1 – Pojęcie „transakcji handlowych” – Rekompensata za koszty odzyskiwania należności poniesione przez wierzyciela w przypadku opóźnienia w płatnościach dłużnika – Artykuł 6 – Minimalna stała kwota wynosząca 40 EUR – Opóźnienie w szeregu płatności za dostawy towarów lub świadczenia usług w wykonaniu jednej i tej samej umowy]	12
2023/C 35/14	Sprawa C-512/21: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 1 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék – Węgry) – Aquila Part Prod Com SA/Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága [Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 168 – Prawo do odliczenia VAT – Zasady neutralności podatkowej, skuteczności i proporcjonalności – Oszustwo – Dowód – Obowiązek dochowania należytej staranności przez podatnika – Uwzględnienie naruszenia wynikających z przepisów krajowych i prawa Unii obowiązków dotyczących bezpieczeństwa łańcucha żywnościowego – Udzielone przez podatnika osobie trzeciej upoważnienie do dokonywania opodatkowanych transakcji – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 47 – Prawo do rzetelnego procesu]	12
2023/C 35/15	Sprawa C-564/21: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 1 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wiesbaden – Niemcy) – BU/Bundesrepublik Deutschland [Odesłanie prejudycjalne – Prawa podstawowe – Prawo do skutecznego środka prawnego – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Polityka azylowa – Dyrektywa 2013/32/UE – Artykuł 11 ust. 1, art. 23 ust. 1 oraz art. 46 ust. 1 i 3 – Dostęp do informacji zawartych w aktach wnioskodawcy – Całość akt sprawy – Metadane – Przekazanie tych akt w formie nieustrukturyzowanych indywidualnych plików elektronicznych – Informacje pisemne – Zdigitalizowana kopia decyzji opatrzonej odręcznym podpisem – Prowadzenie akt elektronicznych bez przechowywania akt papierowych]	14
2023/C 35/16	Sprawa C-595/21: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 1 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerisches Verwaltungsgericht Ansbach – Niemcy) – LSI – Germany GmbH/Freistaat Bayern [Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Przekazywanie konsumentom informacji na temat środków spożywczych – Rozporządzenie (UE) nr 1169/2011 – Artykuł 17 i załącznik VI część A pkt 4 – „Nazwa środka spożywczego” – „Nazwa produktu” – Obowiązkowe dane szczegółowe na etykietach środków spożywczych – Komponent lub składnik użyty w ramach całkowitego lub częściowego zastąpienia komponentu lub składnika, którego stosowania lub obecności oczekują zwykle konsumenci]	15

2023/C 35/17	Sprawa C-600/21: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 8 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – QE/Caisse régionale de Crédit mutuel de Loire-Atlantique et du Centre Ouest [Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Dyrektywa 93/13/EWG – Artykuł 3 ust. 1 – Artykuł 4 – Kryteria oceny nieuczciwego charakteru warunku – Warunek dotyczący przedterminowego wygaśnięcia umowy kredytu – Umowne zwolnienie z obowiązku wezwania do zapłaty]	16
2023/C 35/18	Sprawa C-625/21: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 8 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – VB/GUPFINGER Einrichtungsstudio GmbH [Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Nieuprawnione odstąpienie przez konsumenta od umowy – Uznany za nieuczciwy warunek umowny, w którym określono roszczenie odszkodowawcze przedsiębiorcy – Zastosowanie prawa wewnętrznego o charakterze dyspozytywnym]	17
2023/C 35/19	Sprawa C-731/21: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 8 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg – Luksemburg) – GV/Caisse nationale d'assurance pension [Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ osób – Artykuł 45 TFUE – Pracownicy – Rozporządzenie (UE) nr 492/2011 – Artykuł 7 ust. 1 i 2 – Równość traktowania – Przywileje socjalne – Renta rodzinna – Członkowie związku partnerskiego – Uregulowanie krajowe uzależniające przyznanie renty rodzinnej od wpisu do krajowego rejestru związku partnerskiego zawartego i zarejestrowanego w sposób zgodny z prawem w innym państwie członkowskim]	17
2023/C 35/20	Sprawa C-769/21: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 8 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā rajona tiesa – Łotwa) – AAS „BTA Baltic Insurance Company”/Iepirkumu uzraudzības birojs, Tieslietu ministrija [Odesłanie prejudycjalne – Zamówienia publiczne – Dyrektywa 2014/24/UE – Artykuł 18 ust. 1 – Zasady równego traktowania, przejrzystości i proporcjonalności – Decyzja o unieważnieniu przetargu – Oferty złożone oddzielnie przez dwóch oferentów należących do tego samego wykonawcy, będące dwiema ofertami najkorzystniejszymi ekonomicznie – Odmowa podpisania umowy przez zwycięskiego oferenta – Decyzja instytucji zamawiającej o nieprzyjęciu oferty następnego w kolejności oferenta, unieważnieniu postępowania i ogłoszeniu nowego przetargu]	18
2023/C 35/21	Sprawa C-492/22 PPU: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 8 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam – Niderlandy) – Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko CJ [Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Europejski nakaz aresztowania – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Artykuł 6 ust. 2 – Określenie właściwych organów sądowych – Decyzja o odroczeniu przekazania wydana przez organ niebędący wykonującym nakaz organem sądowym – Artykuł 23 – Upływ terminów przekazania – Konsekwencje – Artykuł 12 i art. 24 ust. 1 – Pozostawienie w areszcie osoby, której dotyczy wniosek, dla celów przeprowadzenia postępowania karnego w wykonującym nakaz państwie członkowskim – Artykuły 6, 47 i 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Prawo oskarżonego do stawienia się osobiście na rozprawie]	19
2023/C 35/22	Sprawa C-597/21: Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 15 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Centro Petroli Roma Srl/Agenzia delle Dogane e dei Monopoli [Odesłanie prejudycjalne – Artykuły 53 i 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Artykuł 267 TFUE – Zakres obowiązku odesłania prejudycjalnego spoczywającego na sądach krajowych orzekających w ostatniej instancji – Wyjątki od tego obowiązku – Kryteria – Sytuacje, w których prawidłowa wykładnia prawa Unii jest tak oczywista, że nie pozostawia ona miejsca na jakiegokolwiek racjonalne wątpliwości – Warunek, że sąd krajowy orzekający w ostatniej instancji jest przekonany, iż taka sama oczywistość zachodziłaby również w opinii orzekających w ostatniej instancji innych sądów państw członkowskich i Trybunału]	20
2023/C 35/23	Sprawa C-138/22: Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 18 listopada 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie – Polska) – TD, SD/mBank S.A. [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Kredyt hipoteczny indeksowany do waluty obcej – Nieuczciwe warunki umowne – Nieważność umowy ze względu na zawarcie nieuczciwych warunków umownych lub warunków sprzecznych z ustawą – Wybór konsumenta – Wykładnia prawa krajowego – Oczywisty brak właściwości]	20

2023/C 35/24	Sprawa C-229/22: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 2 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Specializat Cluj – Rumunia) – NC/Compania Națională de Transporturi Aeriene Tarom SA [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Transport lotniczy – Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 – Artykuł 5 ust. 1 lit. c) ppkt (iii) – Odszkodowanie i pomoc dla pasażerów – Odwołanie lotu – Prawo do odszkodowania w przypadku odwołania lotu – Przesłanki – Rozbieżność między różnymi wersjami językowymi przepisu prawa Unii – Zmiana planu podróży, umożliwiającą pasażerom wylot nie więcej niż godzinę przed planowym czasem odlotu]	21
2023/C 35/25	Sprawa C-389/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 13 czerwca 2022 r. – GC i in./Croce Rossa Italiana i in.	22
2023/C 35/26	Sprawa C-594/22 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 13 lipca 2022 r. w sprawie T-147/21 Gugler France/EUIPO, wniesione w dniu 14 września 2022 r. przez Gugler France	23
2023/C 35/27	Sprawa C-623/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle (Belgia) w dniu 29 września 2022 r. – Belgian Association of Tax Lawyers i in./Premier ministre/Eerste Minister	23
2023/C 35/28	Sprawa C-639/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Gelderland (Niderlandy) w dniu 12 października 2022 r. – X/Inspecteur van de Belastingdienst Utrecht	24
2023/C 35/29	Sprawa C-640/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Gelderland (Niderlandy) w dniu 12 października 2022 r. – Fiscale Eenheid Achmea BV/Inspecteur van de Belastingdienst Amsterdam	25
2023/C 35/30	Sprawa C-641/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Gelderland (Niderlandy) w dniu 12 października 2022 r. – Y/Inspecteur van de Belastingdienst Amsterdam	26
2023/C 35/31	Sprawa C-642/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Gelderland (Niderlandy) w dniu 12 października 2022 r. – Stichting Pensioenfonds voor Fysiotherapeuten/Inspecteur van de Belastingdienst Maastricht	26
2023/C 35/32	Sprawa C-643/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Gelderland (Niderlandy) w dniu 12 października 2022 r. – Stichting BPL Pensioen/Inspecteur van de Belastingdienst Utrecht	27
2023/C 35/33	Sprawa C-644/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Gelderland (Niderlandy) w dniu 12 października 2022 r. – Stichting Bedrijfstakpensioensfonds voor het levensmiddelenbedrijf (BPFL)/Inspecteur van de Belastingdienst Utrecht	28
2023/C 35/34	Sprawa C-650/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Mons (Belgia) w dniu 17 października 2022 r. – Fédération internationale de football association (FIFA)/BZ	28
2023/C 35/35	Sprawa C-654/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, Afdeling Gent (Belgia) w dniu 19 października 2022 r. – FOD Volksgezondheid, Veiligheid van de voedselketen & Leefmilieu/Triferto Belgium NV	29
2023/C 35/36	Sprawa C-658/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy (Polska) w dniu 19 października 2022 r.	30
2023/C 35/37	Sprawa C-670/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Berlin (Niemcy) w dniu 24 października 2022 r. – Postępowanie karne przeciwko M.N.	31
2023/C 35/38	Sprawa C-677/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy Katowice – Wschód w Katowicach (Polska) w dniu 2 listopada 2022 r. – Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Handlowo – Usługowe A. przeciwko P. S.A.	33
2023/C 35/39	Sprawa C-678/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla Krakowa – Podgórze w Krakowie (Polska) w dniu 3 listopada 2022 r. – Profi Credit Polska S.A. przeciwko G.N.	33

2023/C 35/40	Sprawa C-682/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upravni sud u Zagrebu (Chorwacja) w dniu 2 listopada 2022 r. – LM/Ministarstvo financija Republike Hrvatske, Samostalni sektor za drugostupanjski upravni postupak	34
2023/C 35/41	Sprawa C-638/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 4 listopada 2022 r. – Adusbef – Associazione difesa utenti servizi bancari e finanziari i in./Presidenza del Consiglio dei ministri i in.	35
2023/C 35/42	Sprawa C-689/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Oristano (Włochy) w dniu 9 listopada 2022 r. – S.G./Unione di Comuni Alta Marmilla	35
2023/C 35/43	Sprawa C-693/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie (Polska) w dniu 10 listopada 2022 r. – I. sp. z o.o. przeciwko M. W.	36
2023/C 35/44	Sprawa C-695/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Městský soud v Praze (Republika Czeska) w dniu 10 listopada 2022 r. – Fondee a.s./Česká národní banka . . .	36
2023/C 35/45	Sprawa C-698/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Apelatiwen syd Warna (Bułgaria) w dniu 14 listopada 2022 r. – postępowanie karne przeciwko TP i OF	37
2023/C 35/46	Sprawa C-721/22 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 14 września 2022 r. w sprawie T-775/20, PB/Komisja, wniesione w dniu 24 listopada 2022 r. przez Komisję Europejską	38
2023/C 35/47	Sprawa C-742/22: Wniosek o upoważnienie do dokonania zajęcia złożony w dniu 30 listopada 2022 r. – Ntinios Ramon/Komisja Europejska	39
Sąd		
2023/C 35/48	Sprawy połączone T-316/14 RENV i T-148/19: Wyrok Sądu z dnia 30 listopada 2022 r. – PKK/Rada [Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające skierowane przeciwko PKK w ramach walki z terroryzmem – Zamrożenie środków finansowych – Wspólne stanowisko 2001/931/WPZiB – Zastosowanie do sytuacji konfliktu zbrojnego – Grupa terrorystyczna – Podstawa faktyczna decyzji o zamrożeniu środków finansowych – Decyzja podjęta przez właściwą władzę – Organ państwa trzeciego – Przegląd – Proporcjonalność – Obowiązek uzasadnienia – Prawo do obrony – Prawo do skutecznej ochrony sądowej – Dostosowanie skargi]	41
2023/C 35/49	Sprawa T-698/16: Wyrok Sądu z dnia 30 listopada 2022 r. – Trasta Komercebanka i in./EBC [Polityka gospodarcza i pieniężna – Nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi – Szczególne zadania nadzorcze powierzone EBC – Decyzja o cofnięciu zezwolenia instytucji kredytowej – Śmierć skarżącego – Częściowe umorzenie postępowania – Kompetencje właściwych organów krajowych uczestniczących państw członkowskich i EBC w ramach jednolitego mechanizmu nadzorczego – Równość traktowania – Proporcjonalność – Uzasadnione oczekiwania – Pewność prawa – Nadużycie władzy – Prawo do obrony – Obowiązek uzasadnienia]	43
2023/C 35/50	Sprawa T-101/18: Wyrok Sądu z dnia 30 listopada 2022 r. – Austria/Komisja [Pomoc państwa – Przemysł jądrowy – Pomoc planowana przez Węgry na utworzenie dwóch nowych reaktorów jądrowych na terenie Paks – Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym z zastrzeżeniem spełnienia określonych zobowiązań – Artykuł 107 ust. 3 lit. c) TFUE – Zgodność pomocy z innymi przepisami prawa Unii niż przepisy dotyczące pomocy państwa – Nierozzerwalny związek – Promowanie energii jądrowej – Artykuł 192 akapit pierwszy traktatu Euratom – Zasady: ochrony środowiska, „zanieczyszczający płaci”, ostrożności i zrównoważonego rozwoju – Określenie danej działalności gospodarczej – Zawodność rynku – Zakłócenia konkurencji – Proporcjonalność pomocy – Konieczność interwencji państwa – Określenie elementów pomocy – Procedura udzielania zamówień publicznych – Obowiązek uzasadnienia]	44

2023/C 35/51	Sprawa T-275/19: Wyrok Sądu z dnia 7 grudnia 2022 r. – PNB Banka/EBC [Polityka gospodarcza i pieniężna – Nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi – Uprawnienia EBC – Uprawnienia dochodzeniowe – Kontrole na miejscu – Artykuł 12 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 – Decyzja EBC o przeprowadzeniu kontroli w pomieszczeniach mniej istotnej instytucji kredytowej – Skarga o stwierdzenie nieważności – Akt podlegający zaskarżeniu – Dopuszczalność – Kompetencja EBC – Obowiązek uzasadnienia – Elementy mogące uzasadnić kontrolę – Artykuł 106 regulaminu postępowania – Wniosek o przeprowadzenie rozprawy pozbawiony uzasadnienia]	45
2023/C 35/52	Sprawa T-301/19: Wyrok Sądu z dnia 7 grudnia 2022 r. – PNB Banka/EBC [Polityka gospodarcza i pieniężna – Nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi – Artykuł 6 ust. 5 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 – Konieczność bezpośredniego nadzoru EBC nad mniej istotną instytucją kredytową – Wniosek właściwego organu krajowego – Artykuł 68 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 468/2014 – Decyzja EBC o uznaniu PNB Banka za istotny podmiot podlegający bezpośredniemu nadzorowi ostrożnościowemu – Obowiązek uzasadnienia – Proporcjonalność – Prawo do obrony – Dostęp do akt administracyjnych – Raport przewidziany w art. 68 ust. 3 rozporządzenia nr 468/2014 – Artykuł 106 regulaminu postępowania – Wniosek o przeprowadzenie rozprawy pozbawiony uzasadnienia]	46
2023/C 35/53	Sprawa T-330/19: Wyrok Sądu z dnia 7 grudnia 2022 r. – PNB Banka/EBC [Polityka gospodarcza i pieniężna – Nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi – Artykuł 22 dyrektywy 2013/36/UE – Sprzeciw EBC wobec nabycia znacznego pakietu akcji instytucji kredytowej – Początek biegu okresu oceny – Interwencja EBC na początkowym etapie postępowania – Kryteria stabilności finansowej potencjalnego nabywcy i przestrzegania wymogów ostrożnościowych – Istnienie uzasadnionej podstawy sprzeciwu wobec nabycia na podstawie jednego lub kilku kryteriów oceny – Artykuł 106 regulaminu postępowania – Wniosek o przeprowadzenie rozprawy pozbawiony uzasadnienia]	46
2023/C 35/54	Sprawa T-230/20: Wyrok Sądu z dnia 7 grudnia 2022 r. – PNB Banka/EBC [Polityka gospodarcza i pieniężna – Nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi – Rozporządzenie (UE) nr 1024/2013 – Szczególne zadania nadzorcze powierzone EBC – Decyzja o cofnięciu zezwolenia instytucji kredytowej PNB Banka – Propozycja właściwego organu krajowego dotycząca cofnięcia zezwolenia – Postanowienie w sprawie niewypłacalności PNB Banka – Rozsądny termin – Obowiązek uzasadnienia – Proporcjonalność]	47
2023/C 35/55	Sprawa T-275/20: Wyrok Sądu z dnia 23 listopada 2022 r. – Westfälische Drahtindustrie i in./Komisja [Skarga o stwierdzenie nieważności i o odszkodowanie – Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Europejski rynek stali sprężającej – Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG – Zawieszenie obowiązku ustanowienia gwarancji bankowej – Rozłożenie na raty płatności dokonywanych tymczasowo – Wyrok stwierdzający częściową nieważność decyzji i ustalający grzywnę w takiej samej wysokości jak grzywna pierwotnie nałożona – Zaliczenie płatności dokonywanych tymczasowo – Odsetki za opóźnienie – Artykuł 266 akapit pierwszy TFUE – Bezpodstawne wzbogacenie – Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom – Zwrot nienależnych kwot – Brak podstawy prawnej – Bezprawność]	48
2023/C 35/56	Sprawa T-537/20: Wyrok Sądu z dnia 7 grudnia 2022 r. – Litwa/Komisja [EFRG i EFRROW – Wydatki wyłączone z finansowania – Wydatki poniesione przez Litwę – Wsparcie przechodzenia na wcześniejszą emeryturę – Artykuł 52 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 – Artykuł 34 ust. 6 i art. 35 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 908/2014]	49
2023/C 35/57	Sprawa T-130/21: Wyrok Sądu z dnia 7 grudnia 2022 r. – CCPL i in./Komisja [Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Opakowania spożywcze do sprzedaży detalicznej – Decyzja zmieniająca kwotę grzywny – Sposoby obliczania grzywien – Możliwość przypisania zachowania noszącego znamiona naruszenia – Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r. – Górna granica grzywny – Proporcjonalność – Równość traktowania – Zdolność płatnicza]	49

2023/C 35/58	Sprawa T-221/21: Wyrok Sądu z dnia 30 listopada 2022 r. – Włochy/Komisja [EFRG i EFRROW – Wydatki wyłączone z finansowania – System pomocy obszarowej – Korekty finansowe – Pojęcie „trwałych użytków zielonych” – Artykuł 4 ust. 1 lit. h) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 – Artykuł 5 ust. 3 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 499/2014]	50
2023/C 35/59	Sprawa T-401/21: Wyrok Sądu z dnia 30 listopada 2022 r. – KN/Parlament [Prawo instytucjonalne – Członek EKES – Postępowanie w sprawie udzielenia absolutorium z wykonania budżetu EKES za rok budżetowy 2019 – Rezolucja Parlamentu wskazująca skarżącemu jako sprawcę zachowań mobbingowych – Skarga o stwierdzenie nieważności – Akt niepodlegający zaskarżeniu – Niedopuszczalność – Skarga o zadośćuczynienie – Ochrona danych osobowych – Domniemanie niewinności – Obowiązek zachowania poufności – Zasada dobrej administracji – Proporcjonalność – Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom]	51
2023/C 35/60	Sprawa T-487/21: Wyrok Sądu z dnia 7 grudnia 2022 r. – Neoperl/EUIPO (Przedstawienie cylindrycznej wbudowanej części sanitarnej) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie unijnego znaku towarowego przedstawiającego cylindryczną wbudowaną część sanitarną – Dotykowy znak pozycyjny – Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji – Zakres stosowania aktu prawnego – Uwzględnienie z urzędu – Badanie charakteru odróżniającego przez izbę odwoławczą – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Oznaczenie, z którego nie może składać się unijny znak towarowy – Brak precyzyjnego i kompletnego samego w sobie przedstawienia graficznego wrażenia dotykowego, jakie wywołuje oznaczenie – Artykuł 4 i art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 4 i art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 2017/1001]]	51
2023/C 35/61	Sprawa T-515/21: Wyrok Sądu z dnia 23 listopada 2022 r. – Zeta Farmaceutici/EUIPO – Specchiasol (EUPHYTOS) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy EUPHYTOS – Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy EuPhidra – Dowód rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego – Artykuł 56 ust. 2 i art. 43 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 64 ust. 2 i art. 47 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Istotne okresy – Przedstawienie dowodów po raz pierwszy przed izbą odwoławczą – Uznanie przysługujące izbie odwoławczej – Kwalifikacja nowych lub uzupełniających dowodów – Artykuł 95 ust. 2 rozporządzenia 2017/1001 – Artykuł 27 ust. 4 rozporządzenia delegowanego (UE) 2018/625]	52
2023/C 35/62	Sprawa T-612/21: Wyrok Sądu z dnia 30 listopada 2022 r. – ADS L. Kowalik, B. Włodarczyk/EUIPO – ESSAtech (Akcesorium do bezprzewodowego pilota zdalnego sterowania) [Wzór wspólnotowy – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru – Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający akcesorium do bezprzewodowego pilota zdalnego sterowania – Podstawa unieważnienia – Cechy postaci produktu wynikające wyłącznie z jego funkcji technicznej – Artykuł 8 ust. 1 i art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 6/2002 – Stan faktyczny lub dowody przedstawione po raz pierwszy przed izbą odwoławczą – Artykuł 63 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 – Obowiązek uzasadnienia – Artykuł 41 ust. 1 i art. 41 ust. 2 lit. c) karty praw podstawowych]	53
2023/C 35/63	Sprawa T-623/21: Wyrok Sądu z dnia 7 grudnia 2022 r. – Puma/EUIPO – Vaillant (Puma) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Puma – Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy PUMA – Względna podstawa odmowy rejestracji – Naruszenie renomy – Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/1001]	53
2023/C 35/64	Sprawa T-678/21: Wyrok Sądu z dnia 30 listopada 2022 r. – Mendes/EUIPO – Actial Farmaceutica (VSL3TOTAL) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy VSL3TOTAL – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy VSL#3 – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Podobieństwo oznaczeń – Podobieństwo towarów – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i art. 53 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 60 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]	54

2023/C 35/65	Sprawa T-701/21: Wyrok Sądu z dnia 23 listopada 2022 r. – Allessa/EUIPO – Dumerth (CASSELLAPARK) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy CASSELLAPARK – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter odróżniający – Brak charakteru opisowego – Brak znaku towarowego mogącego wprowadzić w błąd odbiorców – Artykuł 7 ust. 1 lit. b), c) i g) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b), c) i g) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Obowiązek uzasadnienia – Artykuł 94 rozporządzenia 2017/1001]	55
2023/C 35/66	Sprawa T-738/21: Wyrok Sądu z dnia 7 grudnia 2022 r. – Bora Creations/EUIPO (essence) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy essence – Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001]	55
2023/C 35/67	Sprawa T-747/21: Wyrok Sądu z dnia 7 grudnia 2022 r. – Borussia VfL 1900 Mönchengladbach/EUIPO – Neng (Fohlenelf) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy Fohlenelf – Rzeczywiste używanie znaku towarowego – Artykuł 58 ust. 1 lit. a), art. 94 ust. 1 i art. 97 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	56
2023/C 35/68	Sprawa T-780/21: Wyrok Sądu z dnia 30 listopada 2022 r. – Lila Rossa Engros / EUIPO (LiLAC) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego LiLAC – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 2017/1001]	57
2023/C 35/69	Sprawa T-12/22: Wyrok Sądu z dnia 30 listopada 2022 r. – Hasco TM/EUIPO – Esi (NATURCAPS) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku unijny znak towarowy NATURCAPS – Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy NATURKAPS – Brak rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego – Artykuł 64 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Kwalifikacja produktów leczniczych i suplementów żywnościowych]	57
2023/C 35/70	Sprawa T-85/22: Wyrok Sądu z dnia 30 listopada 2022 r. – Korporacja „Masternet” / EUIPO – Stayer Ibérica (STAYER) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy STAYER – Rzeczywiste używanie znaku towarowego – Artykuł 15 i art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 18 i art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Kwalifikacja towarów, w odniesieniu do których wykazano rzeczywiste używanie]	58
2023/C 35/71	Sprawa T-151/22: Wyrok Sądu z dnia 23 listopada 2022 r. – General Wire Spring/EUIPO (GENERAL PIPE CLEANERS) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską – Słowny znak towarowy GENERAL PIPE CLEANERS – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	58
2023/C 35/72	Sprawa T-155/22: Wyrok Sądu z dnia 30 listopada 2022 r. – Korporacja „Masternet”/EUIPO – Stayer Ibérica (STAYER) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy STAYER – Rzeczywiste używanie znaku towarowego – Artykuł 15 i art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 18 i art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Kwalifikacja towarów, co do których wykazano rzeczywiste używanie]	59
2023/C 35/73	Sprawa T-159/22: Wyrok Sądu z dnia 7 grudnia 2022 r. – Sanetview/EUIPO – 2boca2catering (Las Cebras) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Las Cebras – Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy LEZEBRA – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	60
2023/C 35/74	Sprawa T-379/16: Postanowienie Sądu z dnia 30 listopada 2022 r. – Basicmed Enterprises i in./Rada i in. [Odpowiedzialność pozaumowna – Polityka gospodarcza i pieniężna – Program wsparcia na rzecz stabilności Cypru – Decyzja Rady Prezesów EBC w sprawie awaryjnego wsparcia płynności w następstwie wniosku Banku Centralnego Cypru – Deklaracje Eurogrupy z dnia 25 marca, 12 kwietnia, 13 maja i 13 września 2013 r. w sprawie Cypru – Decyzja 2013/236/UE – Decyzja wykonawcza 2013/463/UE – Protokół ustaleń z dnia 26 kwietnia 2013 r. w sprawie szczególnych warunków polityki gospodarczej zawarty między Cyprzem a europejskim mechanizmem stabilności – Właściwość Sądu – Dopuszczalność – Wymogi formalne – Wyczerpanie wewnętrznych środków odwoławczych – Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom – Prawo własności – Uzasadnione oczekiwania – Równe traktowanie – Skarga w części wniesiona do sądu oczywiście niewłaściwego do jej rozpatrzenia, w części oczywiście niedopuszczalna, a w części prawnie oczywiście bezzasadna]	60

2023/C 35/75	Sprawa T-640/20: Postanowienie Sądu z dnia 22 listopada 2022 r. – Validity/Komisja [Skarga o stwierdzenie nieważności – Dostęp do dokumentów – Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 – Dokumenty dotyczące projektu zaproszenia do składania wniosków współfinansowanego przez EFRR – Dokumenty pochodzące od państwa członkowskiego – Częściowa odmowa dostępu – Ujawnienie po wniesieniu skargi – Utrata interesu prawnego – Częściowe umorzenie postępowania – Wniosek o dostosowanie skargi – Częściowa niedopuszczalność]	61
2023/C 35/76	Sprawa T-800/21: Postanowienie Sądu z dnia 22 listopada 2022 r. – Fieldpoint (Cyprus)/EUIPO (HYPERLIGHTOPTICS) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego HYPERLIGHTOPTICS – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Równość traktowania – Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]	62
2023/C 35/77	Sprawa T-801/21: Postanowienie Sądu z dnia 22 listopada 2022 r. – Fieldpoint (Cyprus)/EUIPO (HYPERLIGHTEYEWEAR) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego HYPERLIGHTEYEWEAR – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Równość traktowania – Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]	62
2023/C 35/78	Sprawa T-595/22: Skarga wniesiona w dniu 21 września 2022 r. – Ferreira de Macedo Silva/Frontex	63
2023/C 35/79	Sprawa T-650/22: Skarga wniesiona w dniu 7 grudnia 2022 r. – Athlet/EUIPO – Heuver Bandengroothandel (ATHLET)	64
2023/C 35/80	Sprawa T-688/22: Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2022 r.– FOF/Komisja	64
2023/C 35/81	Sprawa T-691/22: Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2022 r. – Fontwell/Komisja	65
2023/C 35/82	Sprawa T-700/22: Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2022 r. – Mission/Komisja	65
2023/C 35/83	Sprawa T-705/22: Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2022 r. – Durie/Komisja	66
2023/C 35/84	Sprawa T-707/22: Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2022 r. – Ostrava/Komisja	66
2023/C 35/85	Sprawa T-708/22: Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2022 r. – White Pearl/Komisja	67
2023/C 35/86	Sprawa T-710/22: Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2022 r. – Starboard/Komisja	67
2023/C 35/87	Sprawa T-711/22: Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2022 r. – Caledonian/Komisja	68
2023/C 35/88	Sprawa T-712/22: Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2022 r. – Fuchinvest/Komisja	68
2023/C 35/89	Sprawa T-716/22: Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2022 r. – Administradora Fortaleza i in./Komisja	69
2023/C 35/90	Sprawa T-717/22: Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2022 r. – Newco/Komisja	69
2023/C 35/91	Sprawa T-721/22: Skarga wniesiona w dniu 15 listopada 2022 r. – Bourbon Offshore Interoil Shipping/Komisja	70
2023/C 35/92	Sprawa T-730/22: Skarga wniesiona w dniu 18 listopada 2022 r. – LG i in./Komisja	71
2023/C 35/93	Sprawa T-743/22: Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2022 r. – Mazepin/Rada	71
2023/C 35/94	Sprawa T-751/22: Skarga wniesiona w dniu 1 grudnia 2022 r. – Mazzone/Parlament	72
2023/C 35/95	Sprawa T-752/22: Skarga wniesiona w dniu 1 grudnia 2022 r. – Ceravolo/Parlament	74
2023/C 35/96	Sprawa T-757/22: Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2022 r. – Puma/EUIPO – Road Star Group (Obuwie)	76
2023/C 35/97	Sprawa T-758/22: Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2022 r. – Puma/EUIPO – Fujian Daocheng Electronic Commerce (Obuwie)	77
2023/C 35/98	Sprawa T-763/22: Skarga wniesiona w dniu 7 grudnia 2022 r. – Kesaev/Rada	78

2023/C 35/99	Sprawa T-764/22: Skarga wniesiona w dniu 8 grudnia 2022 r. – bet365 Group/EUIPO (bet365) . . .	79
2023/C 35/100	Sprawa T-767/22: Skarga wniesiona w dniu 9 grudnia 2022 r. – Hoffmann/EUIPO – Moldex/Metric (Holex)	80
2023/C 35/101	Sprawa T-782/22: Skarga wniesiona w dniu 13 grudnia 2022 r. – Cogebi i Cogebi/Rada	80
2023/C 35/102	Sprawa T-782/16: Postanowienie Sądu z dnia 30 listopada 2022 r. – Timberland Europe/Komisja . .	81
2023/C 35/103	Sprawa T-481/21: Postanowienie Sądu z dnia 1 grudnia 2022 r. – Foz/Rada	81
2023/C 35/104	Sprawa T-150/22: Postanowienie Sądu z dnia 28 listopada 2022 r. – Lilly Drogerie/EUIPO – Lillydoo (LILLYDOO kids)	82

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2023/C 35/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 24 z 23.1.2023

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 15 z 16.1.2023

Dz.U. C 7 z 9.1.2023

Dz.U. C 482 z 19.12.2022

Dz.U. C 472 z 12.12.2022

Dz.U. C 463 z 5.12.2022

Dz.U. C 451 z 28.11.2022

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 1 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – Finanzamt Kiel/Norddeutsche Gesellschaft für Diakonie mbH

(Sprawa C-141/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Szósta dyrektywa 77/388/EWG – Artykuł 4 ust. 4 akapit drugi – Podatnicy – Uprawnienie państw członkowskich do uznania za jednego podatnika podmiotów niezależnych pod względem prawnym, lecz ściśle powiązanych pod względem finansowym, ekonomicznym i organizacyjnym („grupa podatkowa VAT”) – Przepisy krajowe uznające za „jednego podatnika” podmiot nadrzędny grupy podatkowej VAT – Pojęcie „ściśłego związku finansowego” – Wymóg, aby podmiot nadrzędny posiadał poza większościami udziałem również większość praw głosów – Brak – Ocena niezależności podmiotu gospodarczego według standaryzowanych kryteriów – Zakres]

(2023/C 35/02)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Finanzamt Kiel

Strona przeciwna: Norddeutsche Gesellschaft für Diakonie mbH

Sentencja

- 1) Artykuł 4 ust. 4 akapit drugi szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 2000/65/WE z dnia 17 października 2000 r.,

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoi on na przeszkodzie temu, by w przypadku grupy składającej się z osób prawnie niezależnych, lecz ściśle związanych ze sobą finansowo, ekonomicznie i organizacyjnie, państwo członkowskie uznało za jednego podatnika w rozumieniu tego przepisu podmiot nadrzędny tej grupy, jeżeli podmiot ten jest w stanie narzucić swą wolę innym podmiotom należącym do tej grupy i pod warunkiem, że takie uznanie nie prowadzi do ryzyka powstania strat podatkowych.

2) Artykuł 4 ust. 4 akapit drugi szóstej dyrektywy 77/388, zmienionej dyrektywą 2000/65,

należy interpretować w ten sposób, że:

stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym, które uzależniają możliwość utworzenia przez dany podmiot, wraz z przedsiębiorstwem podmiotu nadrzędnego, grupy składającej się z osób prawnie niezależnych, lecz ściśle związanych ze sobą finansowo, ekonomicznie i organizacyjnie, od warunku posiadania przez ów podmiot nadrzędny większości praw głosu w tym pierwszym podmiocie, oprócz udziału większościowego w jego kapitale.

3) Artykuł 4 ust. 4 akapit drugi szóstej dyrektywy 77/388, zmienionej dyrektywą 2000/65, w związku z art. 4 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 77/388, ze zmianami,

należy interpretować w ten sposób, że:

sprzeciwia się on temu, by państwo członkowskie uznało, w drodze kategoryzacji, określone podmioty za niewykonyjące działalności samodzielnie, gdy podmioty te są pod względem finansowym, ekonomicznym i organizacyjnym włączone do podmiotu nadrzędnego grupy składającej się z osób prawnie niezależnych, lecz ściśle związanych ze sobą finansowo, ekonomicznie i organizacyjnie.

(¹) Dz.U. C 222 z 6.7.2020.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 1 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – Finanzamt T/S

(Sprawa C-269/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Szósta dyrektywa 77/388/EWG – Artykuł 4 ust. 4 akapit drugi – Podatnicy – Uprawnienie państw członkowskich do uznania za jednego podatnika osób niezależnych pod względem prawnym, lecz ściśle powiązanych pod względem finansowym, ekonomicznym i organizacyjnym („grupa podatkowa VAT”) – Przepisy krajowe uznające za „jednego podatnika” podmiot nadrzędny grupy podatkowej VAT – Świadczenia wewnętrzne w grupie podatkowej VAT – Artykuł 6 ust. 2 lit. b) – Świadczenie usług dokonywane nieodpłatnie – Pojęcie celów niezwiązanych z działalnością przedsiębiorstwa]

(2023/C 35/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Finanzamt T

Strona przeciwna: S

Sentencja

1) Artykuł 4 ust. 4 akapit drugi szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoi on na przeszkodzie temu, by w przypadku grupy składającej się z osób prawnie niezależnych, lecz ściśle związanych ze sobą finansowo, ekonomicznie i organizacyjnie, państwo członkowskie uznało za jednego podatnika w rozumieniu tego przepisu podmiot nadrzędny tej grupy, jeżeli podmiot ten jest w stanie narzucić swą wolę innym podmiotom należącym do tej grupy i pod warunkiem że takie uznanie nie prowadzi do ryzyka powstania strat podatkowych.

2) Prawo Unii

należy interpretować w ten sposób, że:

w przypadku podmiotu będącego jednym podatnikiem grupy składającej się z osób prawnie niezależnych, lecz ściśle związanych ze sobą finansowo, ekonomicznie i organizacyjnie, i wykonującego z jednej strony działalność gospodarczą, w zakresie której jest on podatnikiem, a z drugiej strony działalność w ramach realizowania prerogatyw władzy publicznej, w odniesieniu do której nie jest on uznawany za podatnika podatku od wartości dodanej na podstawie art. 4 ust. 5 szóstej dyrektywy, świadczenie przez podmiot wchodzący w skład tej grupy usługi związanej z realizowaniem tych prerogatyw nie powinno być opodatkowane na podstawie art. 6 ust. 2 lit. b) tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 297 z 7.9.2020.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 8 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – TU, RE/Google LLC

(Sprawa C-460/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych – Dyrektywa 95/46/WE – Artykuł 12 lit. b) – Artykuł 14 akapit pierwszy lit. a) – Rozporządzenie (UE) 2016/679 – Artykuł 17 ust. 3 lit. a) – Operator wyszukiwarki internetowej – Wyszukiwanie mające za punkt wyjścia imię i nazwisko danej osoby – Wyświetlanie na liście wyników wyszukiwania linka prowadzącego do artykułów zawierających informacje, które mogą okazać się nieprawdziwe – Wyświetlanie na liście wyników wyszukiwania grafiki w postaci miniatur („thumbnails”) zdjęć, którymi są ilustrowane te artykuły – Żądanie usunięcia linków skierowane do operatora wyszukiwarki – Wyważenie między prawami podstawowymi – Artykuły 7, 8, 11 i 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Obowiązki i odpowiedzialność operatora wyszukiwarki przy rozpatrywaniu żądania usunięcia linków – Ciężar dowodu spoczywający na podmiocie żądającym usunięcia linków]

(2023/C 35/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: TU, RE

Druga strona postępowania: Google LLC

Sentencja

1) Artykuł 17 ust. 3 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych)

należy interpretować w ten sposób, że:

w ramach dokonywania wyważenia między prawami, o których mowa z jednej strony w art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i z drugiej strony w jej art. 11, którego to wyważenia należy dokonać w celu przeanalizowania skierowanego do operatora wyszukiwarki żądania usunięcia z listy wyników wyszukiwania linku prowadzącego do treści zawierającej twierdzenia, które zdaniem osoby podnoszącej to żądanie są nieprawdziwe, owo usunięcie linków nie jest uzależnione od tego, czy kwestia prawdziwości treści, do której odesłano, została przynajmniej tymczasowo rozstrzygnięta w ramach postępowania sądowego wszczętego przez tę osobę przeciwko dostawcy tej treści.

- 2) Artykuł 12 lit. b) i art. 14 akapit pierwszy lit. a) dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych oraz art. 17 ust. 3 lit. a) rozporządzenia (UE) 2016/679

należy interpretować w ten sposób, że:

w ramach dokonywania wyważenia między prawami, o których mowa z jednej strony w art. 7 i 8 Karty praw podstawowych i z drugiej strony w jej art. 11, którego to wyważenia należy dokonać w celu przeanalizowania skierowanego do operatora wyszukiwarki żądania usunięcia z listy wyników wyszukiwania grafiki mającego za punkt wyjścia imię i nazwisko osoby fizycznej przedstawiających tę osobę zdjęć wyświetlanych w postaci miniatur, wartość informacyjna tych zdjęć powinna być uwzględniana niezależnie od kontekstu ich publikacji na stronie internetowej, z której pochodzą, niemniej jednak z uwzględnieniem wszystkich treści, które bezpośrednio towarzyszą wyświetlaniu tych zdjęć w wynikach wyszukiwania i które mogą stanowić wyjaśnienie wartości informacyjnej tych zdjęć.

(¹) Dz.U. C 443 z 21.12.2020.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 1 grudnia 2022 r. – Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)/Guillaume Vincenti

(Sprawa C-653/20 P) (¹)

[Odwołanie – Służba publiczna – Urzędnicy – Regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej – Artykuł 45 ust. 1 – Awans – Decyzja o nieawansowaniu urzędnika – Artykuł 41 ust. 1 i art. 41 ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Prawo do bycia wysłuchanym – Obowiązek uzasadnienia]

(2023/C 35/05)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (przedstawiciele: A. Lukošūūtė i K. Tóth, pełnomocnicy, wspierani przez B. Wägenbaura, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Guillaume Vincenti (przedstawiciel: H. Tettenborn, pełnomocnik)

Sentencja

1) Odwołanie zostaje w części oddalone, a w części odrzucone.

2) Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 148 z 26.4.2021.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 8 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Grondwettelijk Hof – Belgia) – Orde van Vlaamse Balies, IG, Belgian Association of Tax Lawyers, CD, JU/Vlaamse Regering

(Sprawa C-694/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca administracyjna w dziedzinie opodatkowania – Obowiązkowa automatyczna wymiana informacji w odniesieniu do podlegających zgłoszeniu uzgodnień transgranicznych – Dyrektywa 2011/16/UE, zmieniona dyrektywą (UE) 2018/822 – Artykuł 8ab ust. 5 – Ważność – Tajemnica zawodowa adwokata – Zwolnienie adwokata pośrednika, który podlega obowiązkowi zachowania tajemnicy zawodowej, z obowiązku zgłoszenia – Spoczywający na tym adwokacie pośredniku obowiązek powiadomienia każdego innego pośrednika, który nie jest jego klientem, o ciążących na nim obowiązkach zgłoszeniowych – Artykuły 7 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej]

(2023/C 35/06)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Grondwettelijk Hof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Orde van Vlaamse Balies, IG, Belgian Association of Tax Lawyers, CD, JU

Strona przeciwna: Vlaamse Regering

Sentencja

Artykuł 8ab ust. 5 dyrektywy Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylającej dyrektywę 77/799/EWG, zmienionej dyrektywą Rady (UE) 2018/822 z dnia 25 maja 2018 r., jest nieważny w świetle art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w zakresie, w jakim jego stosowanie przez państwa członkowskie skutkuje nałożeniem na adwokata działającego jako pośrednik w rozumieniu art. 3 pkt 21 owej dyrektywy, ze zmianami – gdy jest on zwolniony z obowiązku zgłoszenia, o którym mowa w art. 8ab ust. 1 wspomnianej dyrektywy, ze zmianami, ze względu na tajemnicę zawodową, do której zachowania jest zobowiązany – obowiązku bezwzględnego powiadomienia każdego innego pośrednika, który nie jest jego klientem, o ciążących na nim na mocy art. 8ab ust. 6 owej dyrektywy, ze zmianami, obowiązkach zgłoszeniowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 128 z 12.4.2021.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 8 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad – Blagoevgrad – Bułgaria) – VS/Inspektor v Inspektorata kam Visshia sadeben savet

(Sprawa C-180/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych – Rozporządzenie (UE) 2016/679 – Artykuły 2, 4 i 6 – Możliwość stosowania rozporządzenia nr 2016/679 – Pojęcie „prawnie uzasadnionego interesu” – Pojęcie „zadania realizowanego w interesie publicznym lub w ramach sprawowania władzy publicznej” – Dyrektywa (UE) 2016/680 – Artykuły 1, 3, 4, 6 i 9 – Zgodność z prawem przetwarzania danych osobowych zgromadzonych w ramach postępowania karnego – Dalsze przetwarzanie danych dotyczących potencjalnej ofiary czynu zabronionego dla celów oskarżenia tej osoby – Pojęcie „celu innego niż cel, w którym dane osobowe zostały zebrane” – Dane używane przez prokuraturę państwa członkowskiego w celu jej obrony w ramach skargi o stwierdzenie odpowiedzialności odszkodowawczej państwa]

(2023/C 35/07)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administrativen sad – Blagoevgrad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VS

Strona przeciwna: Inspektor v Inspektorata kam Visshia sadeben savet

Przy udziale: Teritorialno odделение – Petrich kam Rayonna prokuratura – Blagoevgrad

Sentencja

- 1) Artykuł 1 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłającej decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW rozpatrywany w związku z art. 4 ust. 2 i art. 6 tej dyrektywy

należy interpretować w ten sposób, że:

przetwarzanie danych osobowych realizuje cel inny niż cel, dla którego te dane zostały zgromadzone, gdy gromadzenie takich danych było przeprowadzane dla celów wykrycia czynu zabronionego i związanego z nim dochodzenia, podczas gdy wspomniane przetwarzanie jest przeprowadzane dla celów ścigania danej osoby w rezultacie wspomnianego dochodzenia, i to niezależnie od okoliczności, że osoba ta była uznana za ofiarę w chwili wspomnianego gromadzenia danych osobowych, i że takie przetwarzanie jest dozwolone na mocy art. 4 ust. 2 tej dyrektywy, pod warunkiem że spełnia przesłanki określone w tym przepisie.

- 2) Artykuł 3 pkt 8 i art. 9 ust. 1 i 2 dyrektywy 2016/680 oraz art. 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólnego rozporządzenia o ochronie danych)

należy interpretować w ten sposób, że:

rozporządzenie to ma zastosowanie do przetwarzania danych osobowych przeprowadzanego przez prokuraturę państwa członkowskiego dla celów wykonania przez nią prawa do obrony w ramach skargi o stwierdzenie odpowiedzialności odszkodowawczej państwa, gdy, po pierwsze, powiadamia ona właściwy sąd o istnieniu akt spraw dotyczących osoby fizycznej będącej stroną postępowania dotyczącego tej skargi, wszczętych dla celów wskazanych w art. 1 ust. 1 dyrektywy 2016/680, i, po drugie, przekazuje ona te akta spraw temu sądowi.

- 3) Artykuł 6 ust. 1 rozporządzenia 2016/679

należy interpretować w ten sposób, że:

w wypadku gdy skarga o stwierdzenie odpowiedzialności odszkodowawczej państwa jest oparta na naruszeniach zarzucanych prokuraturze w ramach wykonywania jej zadań w zakresie postępowania karnego, takie przetwarzanie danych osobowych można uznać za zgodne z prawem, jeśli jest niezbędne do wykonywania zadania realizowanego w interesie publicznym w rozumieniu art. 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. e) tego rozporządzenia, związanego z ochroną interesów prawnych i majątkowych państwa powierzoną prokuraturze w ramach tego postępowania na podstawie prawa krajowego, pod warunkiem że wspomniane przetwarzanie danych spełnia wszystkie mające zastosowanie wymogi przewidziane we wspomnianym rozporządzeniu.

(¹) Dz.U. C 206 z 31.5.2021.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 8 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof – Austria) – Luxury Trust Automobil GmbH/Finanzamt Österreich

(Sprawa C-247/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 42 lit. a) – Artykuł 197 ust. 1 lit. c) – Artykuł 226 pkt 11a – Artykuł 141 – Zwolnienie – Transakcja trójstronna – Wyznaczenie końcowego odbiorcy dostawy jako osoby zobowiązanej do zapłaty VAT – Faktury – Wzmianka „odwrotne obciążenie” – Obowiązkowy charakter – Pominięcie tej wzmianki na fakturze – Korekta faktury z mocą wsteczną]

(2023/C 35/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Luxury Trust Automobil GmbH

Druga strona postępowania: Finanzamt Österreich

Sentencja

1) Artykuł 42 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2010/45/UE z dnia 13 lipca 2010 r., w związku z art. 197 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2006/112

należy interpretować w ten sposób, że:

w ramach transakcji trójstronnej nabywca końcowy nie jest skutecznie wyznaczony jako osoba zobowiązana do zapłaty podatku od wartości dodanej (VAT), jeżeli faktura wystawiona przez nabywcę pośredniego nie zawiera wzmianki „odwrotne obciążenie”, o której mowa w art. 226 pkt 11a dyrektywy 2006/112, ze zmianami.

2) Artykuł 226 pkt 11a dyrektywy 2006/112, zmienionej dyrektywą 2010/45,

należy interpretować w ten sposób, że:

pominięcie na fakturze wzmianki „odwrotne obciążenie” wymaganej na podstawie tego przepisu nie może zostać skorygowane w późniejszym terminie poprzez dodanie informacji wskazującej, że faktura ta dotyczy wewnątrz-wspólnotowej transakcji trójstronnej i że zobowiązanie podatkowe zostaje przeniesione na odbiorcę dostawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 263 z 5.7.2022.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 8 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski sad – Bułgaria) – postępowanie karne przeciwko HYA, IP, DD, ZI, SS

(Sprawa C-348/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Dyrektywa (UE) 2016/343 – Wzmocnienie niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym – Artykuł 8 ust. 1 – Prawo oskarżonego do obecności na rozprawie – Artykuł 47 akapit drugi i art. 48 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Prawo do rzetelnego procesu i prawo do obrony – Przesłuchanie świadków oskarżenia pod nieobecność oskarżonego i jego obrońcy w postępowaniu przygotowawczym – Niemożność przesłuchania świadków oskarżenia w postępowaniu karnym przed sądem – Przepisy krajowe umożliwiające sądowi karnemu oparcie orzeczenia na wcześniejszych zeznaniach wspomnianych świadków]

(2023/C 35/09)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofiyski gradski sad

Strony w postępowaniu głównym w sprawie karnej

HYA, IP, DD, ZI, SS

Przy udziale: Spetsializirana prokuratura

Sentencja

Artykuł 8 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym, rozpatrywany w związku z art. 47 akapit drugi i art. 48 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,

należy interpretować w ten sposób, że:

stoi on na przeszkodzie stosowaniu przepisu krajowego umożliwiającego sądowi krajowemu, gdy nie jest możliwe przesłuchanie świadka oskarżenia w postępowaniu karnym przed sądem, oparcie orzeczenia w przedmiocie winy lub niewinności oskarżonego na zeznaniach wspomnianego świadka uzyskanych w toku przesłuchania przeprowadzonego w postępowaniu przygotowawczym przed sądem, lecz bez udziału oskarżonego lub jego obrońcy, chyba że istnieje poważna przyczyna uzasadniająca niestawiennictwo świadka w postępowaniu karnym przed sądem, że zeznania tego świadka nie stanowią jedynej lub rozstrzygającej podstawy skazania oskarżonego i że istnieją elementy kompensujące wystarczające do zrównoważenia trudności, jakie oskarżony i jego obrońca napotykają ze względu na uwzględnienie wspomnianych zeznań.

⁽¹⁾ Dz.U. C 338 z 23.8.2021.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 1 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht München I – Niemcy) – DOMUS-Software-AG/Marc Braschoß Immobilien GmbH

(Sprawa C-370/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2011/7/UE – Zwalczanie opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych – Rekompensata za koszty odzyskiwania należności poniesione przez wierzyciela w przypadku opóźnienia w płatnościach dłużnika – Artykuł 6 – Minimalna stała kwota wynosząca 40 EUR – Opóźnienie w szeregu płatności za mające charakter okresowy dostawy towarów lub świadczenia usług w wykonaniu jednej i tej samej umowy]

(2023/C 35/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht München I

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: DOMUS-Software-AG

Druga strona postępowania odwoławczego: Marc Braschoß Immobilien GmbH

Sentencja

Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych w związku z art. 3 tej dyrektywy

należy interpretować w ten sposób, że:

w sytuacji gdy w jednej i tej samej umowie przewidziano kolejne dostawy towarów lub kolejne świadczenia usług, mające charakter okresowy, przy czym zapłata za każdą z tych dostaw lub za każde z tych świadczeń powinna nastąpić w określonym terminie, minimalna stała kwota 40 EUR stanowiąca przysługującą wierzycielowi rekompensatę z tytułu kosztów odzyskiwania należności jest należna za każde opóźnienie w płatności.

(¹) Dz.U. C 349 z 30.8.2021.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 8 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzgericht – Austria) – P GmbH/Finanzamt Österreich

(Sprawa C-378/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Harmonizacja ustawodawstw podatkowych – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 203 – Korekta deklaracji VAT – Usługobiorcy niemogący skorzystać z prawa do odliczenia – Brak ryzyka utraty wpływów podatkowych]

(2023/C 35/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: P GmbH

Strona przeciwna: Finanzamt Österreich

Sentencja

Artykuł 203 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady (UE) 2016/1065 z dnia 27 czerwca 2016 r.,

należy interpretować w ten sposób, że:

podatnik, który świadczył usługę i wykazał na fakturze kwotę podatku od wartości dodanej (VAT) obliczoną na podstawie błędnej stawki, nie jest na mocy tego przepisu zobowiązany do zapłaty części błędnie zafakturowanego VAT, jeśli nie istnieje żadne ryzyko utraty wpływów podatkowych w związku z tym, że usługobiorcy są wyłącznie konsumentami końcowymi niekorzystającymi z prawa do odliczenia naliczonego podatku VAT.

(¹) Dz.U. C 349 z 30.8.2021.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 1 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven administrativen sad – Bułgaria) – DELID EOOD/Izpalnitelen direktor na Darzhaven fond „Zemedelie”

(Sprawa C-409/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka rolna (WPR) – Finansowanie przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) – Rozporządzenie (UE) nr 1305/2013 – Pomoc inwestycyjna – Uregulowanie krajowe uzależniające przyznanie pomocy od warunku, że wnioskodawca przedstawi zaświadczenie o zarejestrowaniu gospodarstwa hodowlanego na jego firmę i wykaże, iż w momencie składania wniosku wartość produkcji w jego gospodarstwie rolnym jest równa co najmniej 8 000 EUR]

(2023/C 35/12)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Varhoven administrativen sad

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: DELID EOOD

Druga strona postępowania: Izpalnitelen direktor na Darzhaven fond „Zemedelie”

Sentencja

- 1) Artykuł 17 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) i uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005, zmienionego rozporządzeniem (UE) 2017/2393 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 grudnia 2017 r.,

należy interpretować w ten sposób, iż:

nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu uzależniającemu wsparcie, o którym mowa w tym przepisie, od warunku, że wnioskodawca przedstawi zaświadczenie o zarejestrowaniu gospodarstwa hodowlanego na jego firmę.

- 2) Artykuł 17 rozporządzenia nr 1305/2013, zmienionego rozporządzeniem 2017/2393,

należy interpretować w ten sposób, iż:

nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu uzależniającemu przyznanie wsparcia, o którym mowa w tym przepisie, od warunku, że wnioskodawca wykaże, iż w momencie składania wniosku wartość produkcji w jego gospodarstwie rolnym jest równa co najmniej 8 000 EUR.

⁽¹⁾ Dz.U. C 401 z 4.10.2021.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 1 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie – Polska) – X sp. z o.o., sp. k./Z

(Sprawa C-419/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2011/7/UE – Zwalczenie opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych – Artykuł 2 pkt 1 – Pojęcie „transakcji handlowych” – Rekompensata za koszty odzyskiwania należności poniesione przez wierzyciela w przypadku opóźnienia w płatnościach dłużnika – Artykuł 6 – Minimalna stała kwota wynosząca 40 EUR – Opóźnienie w szeregu płatności za dostawy towarów lub świadczenia usług w wykonaniu jednej i tej samej umowy]

(2023/C 35/13)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: X sp. z o.o., sp. k.

Strona pozwana: Z.

Sentencja

1) Artykuł 2 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych

należy interpretować w ten sposób, że:

zawarte w nim pojęcie „transakcji handlowych” obejmuje każdą kolejną dostawę towarów lub każde kolejne świadczenie usług w wykonaniu jednej i tej samej umowy.

2) Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy 2011/7 w związku z art. 4 tej dyrektywy

należy interpretować w ten sposób, że:

w sytuacji gdy w jednej i tej samej umowie przewidziano kolejne dostawy towarów lub kolejne świadczenia usług, przy czym zapłata za każdą z tych dostaw lub za każde z tych świadczeń powinna nastąpić w określonym terminie, minimalna stała kwota 40 EUR stanowiąca przysługującą wierzycielowi rekompensatę za koszty odzyskiwania należności jest należna z tytułu każdego opóźnienia w płatności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 490 z 6.12.2021.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 1 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék – Węgry) – Aquila Part Prod Com SA /Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Sprawa C-512/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 168 – Prawo do odliczenia VAT – Zasady neutralności podatkowej, skuteczności i proporcjonalności – Oszustwo – Dowód – Obowiązek dochowania należytej staranności przez podatnika – Uwzględnienie naruszenia wynikających z przepisów krajowych i prawa Unii obowiązków dotyczących bezpieczeństwa łańcucha żywnościowego – Udzielone przez podatnika osobie trzeciej upoważnienie do dokonywania opodatkowanych transakcji – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 47 – Prawo do rzetelnego procesu]

(2023/C 35/14)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Aquila Part Prod Com SA

Strona przeciwna: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Sentencja

1) Dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej

należy interpretować w ten sposób, że:

sprzeciwia się ona temu, aby w sytuacji gdy organ podatkowy zamierza odmówić podatnikowi korzystania z prawa do odliczenia naliczonego podatku od wartości dodanej (VAT) na tej podstawie, że podatnik ten uczestniczył w oszustwie w zakresie VAT typu karuzeli, ów organ podatkowy ograniczył się do ustalenia, że transakcja ta stanowi część zamkniętego łańcucha fakturowania;

do wspomnianego organu podatkowego należy z jednej strony dokładne określenie znamion oszustwa i udowodnienie oszukańczych działań, a z drugiej strony wykazanie, że podatnik brał czynny udział w tym oszustwie lub że wiedział lub powinien był wiedzieć, iż transakcja powoływana dla uzasadnienia tego prawa była związana z rzeczoną oszustwem, co niekoniecznie oznacza wskazanie wszystkich uczestników oszustwa oraz prowadzonych przez nich działań.

2) Dyrektywę 2006/112

należy interpretować w ten sposób, że:

— nie sprzeciwia się ona temu, aby w sytuacji gdy organ podatkowy stwierdza aktywny udział podatnika w oszustwie w zakresie podatku od wartości dodanej (VAT), by odmówić mu prawa do odliczenia, ów organ podatkowy opierał tę odmowę w sposób dodatkowy lub subsydiarny na dowodach wykazujących nie taki udział, lecz okoliczność, że podatnik ten mógł wiedzieć, przy wykazaniu należytej staranności, że dana transakcja była związana z takim oszustwem;

— sam fakt, że członkowie łańcucha dostaw, do którego należy ta transakcja, znali się, nie stanowi wystarczającego dowodu, by wykazać udział podatnika w oszustwie.

3) Dyrektywę 2006/112 w związku z zasadą proporcjonalności

należy interpretować w ten sposób, że:

— nie sprzeciwia się ona temu, aby w sytuacji gdy istnieją przesłanki pozwalające podejrzewać istnienie nieprawidłowości lub oszustwa, wymagano od podatnika zachowania zwiększonej staranności w celu upewnienia się, że dokonywana przezeń czynność nie prowadzi do udziału w oszustwie;

— nie można jednak wymagać od niego dokonania kompleksowych i dogłębnych weryfikacji, takich jakich może dokonywać organ podatkowy;

— do sądu krajowego należy ocena, czy w świetle wszystkich okoliczności danej sprawy podatnik wykazał się wystarczającą starannością i podjął działania, jakich można było od niego rozsądnie wymagać w tych okolicznościach.

4) Dyrektywę 2006/112

należy interpretować w ten sposób, że:

— sprzeciwia się ona temu, aby organ podatkowy odmawiał podatnikowi z tego tylko powodu, że nie wypełnił on obowiązków wynikających z przepisów krajowych lub prawa Unii dotyczących bezpieczeństwa łańcucha żywnościowego, wykonania prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej (VAT);

— niewykonanie tych obowiązków może jednak stanowić jeden z elementów, które organ podatkowy może uwzględnić zarówno w celu wykazania istnienia oszustwa w zakresie VAT, jak i udziału wspomnianego podatnika w tym oszustwie, i to nawet w braku uprzedniej decyzji właściwego organu administracyjnego stwierdzającej takie naruszenie.

5) Ustanowione w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej prawo do rzetelnego procesu sądowego

należy interpretować w ten sposób, że:

nie sprzeciwia się ono temu, by sąd rozpoznający skargę na decyzję organu podatkowego uwzględnił jako dowód na istnienie oszustwa w zakresie podatku od wartości dodanej lub na udział podatnika w tym oszustwie naruszenie wspomnianych obowiązków, jeżeli ów dowód może zostać zakwestionowany i omówiony w sposób kontradiktoryjny przed tym sądem.

6) Dyrektywę 2006/112 i zasadę neutralności podatkowej

należy interpretować w ten sposób, że:

nie sprzeciwiają się one praktyce podatkowej polegającej na tym, że do celów odmówienia podatnikowi prawa do odliczenia na tej tylko podstawie, że uczestniczył on w oszustwie w zakresie podatku od wartości dodanej, uwzględniana jest okoliczność, iż przedstawiciel prawny zleceniobiorcy podatnika wiedział o okolicznościach stanowiących to oszustwo, niezależnie od mających zastosowanie przepisów krajowych regulujących zlecenie i postanowień zawartej w niniejszej sprawie umowy zlecenia.

(¹) Dz.U. C 471 z 22.11.2021.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 1 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wiesbaden – Niemcy) – BU/Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-564/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Prawa podstawowe – Prawo do skutecznego środka prawnego – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Polityka azylowa – Dyrektywa 2013/32/UE – Artykuł 11 ust. 1, art. 23 ust. 1 oraz art. 46 ust. 1 i 3 – Dostęp do informacji zawartych w aktach wnioskodawcy – Całość akt sprawy – Metadane – Przekazanie tych akt w formie nieustrukturyzowanych indywidualnych plików elektronicznych – Informacje pisemne – Zdigitalizowana kopia decyzji opatrzonej odręcznym podpisem – Prowadzenie akt elektronicznych bez przechowywania akt papierowych]

(2023/C 35/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Wiesbaden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: BU

Druga strona postępowania: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

1) Artykuł 23 ust. 1 oraz art. 46 ust. 1 i 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoją one na przeszkodzie krajowej praktyce administracyjnej, zgodnie z którą organ administracyjny, który orzekł w przedmiocie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, przekazuje przedstawicielowi wnioskodawcy kopię akt elektronicznych dotyczących tego wniosku w postaci ciągu odrębnych plików w formacie PDF (Portable Document Format) niezawierającego ciągłej numeracji stron, którego struktura może zostać uwidoczniiona za pośrednictwem bezpłatnego oprogramowania swobodnie dostępnego w Internecie, o ile, po pierwsze, ten sposób przekazania gwarantuje dostęp do wszystkich zamieszczanych w tych aktach informacji istotnych dla obrony wnioskodawcy, na podstawie których decyzja dotycząca tego wniosku została podjęta, a po drugie, wspomniany sposób przekazania zapewnia możliwie najbardziej wierne przedstawienie struktury i chronologii wspomnianych akt, z zastrzeżeniem przypadków, w których cele interesu ogólnego stoją na przeszkodzie ujawnieniu przedstawicielowi wnioskodawcy niektórych informacji.

2) Artykuł 11 ust. 1 dyrektywy 2013/32

należy interpretować w ten sposób, że:

nie jest konieczne, by decyzja w sprawie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej była opatrzona podpisem urzędnika właściwego organu, który wydał tę decyzję, do tego, by uznać tę decyzję za wydaną na piśmie w rozumieniu tego przepisu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 11 z 10.1.2022.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 1 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerisches Verwaltungsgericht Ansbach – Niemcy) – LSI – Germany GmbH/Freistaat Bayern

(Sprawa C-595/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Przekazywanie konsumentom informacji na temat środków spożywczych – Rozporządzenie (UE) nr 1169/2011 – Artykuł 17 i załącznik VI część A pkt 4 – „Nazwa środka spożywczego” – „Nazwa produktu” – Obowiązkowe dane szczegółowe na etykietach środków spożywczych – Komponent lub składnik użyty w ramach całkowitego lub częściowego zastąpienia komponentu lub składnika, którego stosowania lub obecności oczekują zwykle konsumenci]

(2023/C 35/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bayerisches Verwaltungsgericht Ansbach

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: LSI – Germany GmbH

Druga strona postępowania: Freistaat Bayern

Sentencja

Przepisy art. 17 ust. 1, 4 i 5 w związku z przepisami pkt 4 części A załącznika VI do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004

należy interpretować w ten sposób, że:

wyrażenie „nazwa produktu” zawarte w tymże pkt 4 części A załącznika VI nie ma znaczenia autonomicznego, odmiennego od znaczenia wyrażenia „nazwa środka spożywczego” w rozumieniu art. 17 ust. 1 tego rozporządzenia, wobec czego wymagania szczególne dotyczące etykietowania przewidziane w owym pkt 4 części A załącznika VI nie mają zastosowania do „nazwy chronionej jako własność intelektualna”, do „nazwy marki” lub do „nazwy wymyślonej”, o których mowa w art. 17 ust. 4 wspomnianego rozporządzenia.

(¹) Dz.U. C 502 z 13.12.2021.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 8 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – QE/Caisse régionale de Crédit mutuel de Loire-Atlantique et du Centre Ouest

(Sprawa C-600/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Dyrektywa 93/13/EWG – Artykuł 3 ust. 1 – Artykuł 4 – Kryteria oceny nieuczciwego charakteru warunku – Warunek dotyczący przedterminowego wygaśnięcia umowy kredytu – Umowne zwolnienie z obowiązku wezwania do zapłaty]

(2023/C 35/17)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: QE

Druga strona postępowania: Caisse régionale de Crédit mutuel de Loire-Atlantique et du Centre Ouest

Sentencja

1) Wyrok z dnia 26 stycznia 2017 r., Banco Primus (C 421/14, EU:C:2017:60) należy interpretować w ten sposób, że kryteria, które wyrok ten formułuje dla oceny nieuczciwego charakteru warunku umownego w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, w szczególności kryterium znaczącej nierównowagi między prawami i obowiązkami stron umowy, jaką warunek taki powoduje ze szkodą dla konsumenta, nie mogą być rozumiane ani jako kumulatywne, ani jako alternatywne, lecz muszą być rozumiane jako część ogółu okoliczności związanych z zawarciem danej umowy, które sąd krajowy powinien zbadać w celu dokonania oceny nieuczciwego charakteru warunku umownego w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 93/13.

2) Artykuł 3 ust. 1 i art. 4 dyrektywy 93/13

należy interpretować w ten sposób, że:

opóźnienie w spłacie rat kredytu wynoszące ponad 30 dni może co do zasady, przy uwzględnieniu kwoty kredytu i okresu, na jaki go udzielono, stanowić samo w sobie wystarczająco poważne niewykonanie umowy kredytu w rozumieniu wyroku z dnia 26 stycznia 2017 r., Banco Primus (C 421/14, EU:C:2017:60).

3) Artykuł 3 ust. 1 i art. 4 dyrektywy 93/13

należy interpretować w ten sposób, że:

z zastrzeżeniem możliwości zastosowania art. 4 ust. 2 tej dyrektywy sprzeciwiają się one temu, by strony umowy kredytu umieściły w niej warunek, który przewiduje w sposób wyraźny i jednoznaczny, że przedterminowe wygaśnięcie tej umowy może nastąpić automatycznie w przypadku opóźnienia płatności raty przekraczającego pewien okres, jeżeli warunek ten nie był przedmiotem indywidualnych negocjacji i powoduje znaczącą nierównowagę praw i obowiązków stron wynikających z umowy ze szkodą dla konsumenta.

(¹) Dz.U. C 502 z 13.12.2021.

**Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 8 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – VB/GUPFINGER
Einrichtungsstudio GmbH**

(Sprawa C-625/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Nieuprawnione odstąpienie przez konsumenta od umowy – Uznany za nieuczciwy warunek umowy, w którym określono roszczenie odszkodowawcze przedsiębiorcy – Zastosowanie prawa wewnętrznego o charakterze dyspozytywnym]

(2023/C 35/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VB

Druga strona postępowania: GUPFINGER Einrichtungsstudio GmbH

Sentencja

Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich

należy interpretować w ten sposób, że:

w sytuacji gdy przewidujący odszkodowanie warunek umowy zawarty w umowie sprzedaży został uznany za nieuczciwy i w konsekwencji za nieważny, przy czym umowa ta może nadal istnieć bez tego warunku umownego, stoją one na przeszkodzie temu, by przedsiębiorca, który narzucił ten warunek, mógł domagać się – w ramach powództwa odszkodowawczego opartego wyłącznie na przepisie prawa krajowego o charakterze dyspozytywnym – naprawienia swojej szkody takiej jak ta przewidziana w tym przepisie, który miałby zastosowanie w braku wspomnianego warunku umownego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 37 z 24.1.2022.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 8 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg – Luksemburg) – GV/Caisse nationale d'assurance pension

(Sprawa C-731/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ osób – Artykuł 45 TFUE – Pracownicy – Rozporządzenie (UE) nr 492/2011 – Artykuł 7 ust. 1 i 2 – Równość traktowania – Przywileje socjalne – Renta rodzinna – Członkowie związku partnerskiego – Uregulowanie krajowe uzależniające przyznanie renty rodzinnej od wpisu do krajowego rejestru związku partnerskiego zawartego i zarejestrowanego w sposób zgodny z prawem w innym państwie członkowskim]

(2023/C 35/19)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: GV

Druga strona postępowania: Caisse nationale d'assurance pension

Sentencja

Artykuł 45 TFUE i art. 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/589 z dnia 13 kwietnia 2016 r.,

należy interpretować w ten sposób, że:

stoją one na przeszkodzie uregulowaniu przyjmującego państwa członkowskiego, które przewiduje, że przyznanie pozostającemu przy życiu partnerowi w przypadku związku partnerskiego zawartego i zarejestrowanego w sposób zgodny z prawem w innym państwie członkowskim renty rodzinnej należnej z tytułu wykonywania przez zmarłego partnera działalności zawodowej w pierwszym państwie członkowskim jest uzależnione od warunku uprzedniego wpisania związku partnerskiego do rejestru prowadzonego przez owo państwo.

(¹) Dz.U. C 73 z 14.2.2022.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 8 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā rajona tiesa – Łotwa) – AAS „BTA Baltic Insurance Company”/Iepirkumu uzraudzības birojs, Tieslietu ministrija

(Sprawa C-769/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Zamówienia publiczne – Dyrektywa 2014/24/UE – Artykuł 18 ust. 1 – Zasady równego traktowania, przejrzystości i proporcjonalności – Decyzja o unieważnieniu przetargu – Oferty złożone oddzielnie przez dwóch oferentów należących do tego samego wykonawcy, będące dwiema ofertami najkorzystniejszymi ekonomicznie – Odmowa podpisania umowy przez zwycięskiego oferenta – Decyzja instytucji zamawiającej o nieprzyjęciu oferty następnego w kolejności oferenta, unieważnieniu postępowania i ogłoszeniu nowego przetargu]

(2023/C 35/20)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Administratīvā rajona tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AAS „BTA Baltic Insurance Company”

Druga strona postępowania: Iepirkumu uzraudzības birojs, Tieslietu ministrija

Sentencja

Zasadę proporcjonalności w rozumieniu art. 18 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE

należy interpretować w ten sposób, że:

stoi ona na przeszkodzie przepisom krajowym, które zobowiązują instytucję zamawiającą do unieważnienia postępowania w sprawie udzielenia zamówienia publicznego, jeżeli – w przypadku wycofania się oferenta, którego pierwotnie wybrano z uwagi na złożenie przez niego oferty najkorzystniejszej ekonomicznie – oferent, który złożył następną w kolejności najkorzystniejszą ekonomicznie ofertę, oraz ten pierwszy oferent stanowią jednego wykonawcę.

(¹) Dz.U. C 84 z 21.2.2022.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 8 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam – Niderlandy) – Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko CJ

(Sprawa C-492/22 PPU) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Europejski nakaz aresztowania – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Artykuł 6 ust. 2 – Określenie właściwych organów sądowych – Decyzja o odroczeniu przekazania wydana przez organ niebędący wykonującym nakaz organem sądowym – Artykuł 23 – Upływ terminów przekazania – Konsekwencje – Artykuł 12 i art. 24 ust. 1 – Pozostawienie w areszcie osoby, której dotyczy wniosek, dla celów przeprowadzenia postępowania karnego w wykonującym nakaz państwie członkowskim – Artykuły 6, 47 i 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Prawo oskarżonego do stawienia się osobiście na rozprawie]

(2023/C 35/21)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Amsterdam

Strony w postępowaniu głównym

Strona w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania: CJ

Sentencja

- 1) Artykuł 24 ust. 1 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r.,

należy interpretować w ten sposób, że:

decyzja o odroczeniu przekazania, o której mowa w tym przepisie, stanowi decyzję w sprawie wykonania europejskiego nakazu aresztowania, która na podstawie art. 6 ust. 2 wspomnianej decyzji ramowej powinna zostać podjęta przez wykonujący nakaz organ sądowy. Jeżeli taka decyzja nie została wydana przez ten organ i upłynęły terminy określone w art. 23 ust. 2–4 wspomnianej decyzji ramowej, osoba, której dotyczy europejski nakaz aresztowania, powinna zostać zwolniona, zgodnie z art. 23 ust. 5 tej decyzji ramowej.

- 2) Artykuł 12 i art. 24 ust. 1 decyzji ramowej Rady 2002/584, zmienionej decyzją ramową 2009/299, w związku z art. 6 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoją one na przeszkodzie temu, by osoba, której dotyczy europejski nakaz aresztowania i której przekazanie organom wydającego nakaz państwa członkowskiego zostało odroczone dla celów przeprowadzenia postępowania karnego wszczętego przeciwko niej w wykonującym nakaz państwie członkowskim, pozostawała w tym państwie w areszcie, na podstawie tego europejskiego nakazu aresztowania, przez czas prowadzenia rzeczonoego postępowania karnego.

- 3) Artykuł 24 ust. 1 decyzji ramowej 2002/584, zmienionej decyzją ramową 2009/299, w związku z art. 47 akapity drugi i trzeci oraz art. 48 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoi on na przeszkodzie odroczeniu przekazania osoby, której dotyczy europejski nakaz aresztowania, dla celów przeprowadzenia postępowania karnego wszczętego przeciwko niej w wykonującym nakaz państwie członkowskim, gdy jedynym powodem odroczenia jest fakt, że osoba ta nie zrezygnowała z przysługującego jej prawa do stawienia się osobiście przed sądami, przed którymi toczy się owo postępowanie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 368 z 26.9.2022.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 15 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Centro Petroli Roma Srl/Agenzia delle Dogane e dei Monopoli

(Sprawa C-597/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuły 53 i 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Artykuł 267 TFUE – Zakres obowiązku odesłania prejudycjalnego spoczywającego na sądach krajowych orzekających w ostatniej instancji – Wyjątki od tego obowiązku – Kryteria – Sytuacje, w których prawidłowa wykładnia prawa Unii jest tak oczywista, że nie pozostawia ona miejsca na jakiegokolwiek racjonalne wątpliwości – Warunek, że sąd krajowy orzekający w ostatniej instancji jest przekonany, iż taka sama oczywistość zachodziłaby również w opinii orzekających w ostatniej instancji innych sądów państw członkowskich i Trybunału]

(2023/C 35/22)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Centro Petroli Roma Srl

Druga strona postępowania: Agenzia delle Dogane e dei Monopoli

Sentencja

Artykuł 267 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa krajowego, może powstrzymać się od przedłożenia Trybunałowi pytania w kwestii wykładni prawa Unii i rozstrzygnąć je na własną odpowiedzialność, gdy prawidłowa wykładnia prawa Unii jest tak oczywista, że nie pozostawia ona miejsca na jakiegokolwiek racjonalne wątpliwości. Istnienie takiej oczywistości należy oceniać z uwzględnieniem cech charakterystycznych prawa Unii i szczególnych trudności, jakie sprawia jego wykładnia, oraz niebezpieczeństwa rozbieżności w orzecznictwie wewnątrz Unii Europejskiej.

Ten sąd krajowy nie jest zobowiązany udowodnić w sposób szczegółowy, że inne orzekające w ostatniej instancji sądy państw członkowskich i Trybunał dokonałyby takiej samej wykładni, lecz w wyniku oceny, która uwzględni te elementy, musi nabrać przekonania, iż taka sama oczywistość zachodziłaby również w opinii tych innych sądów krajowych i Trybunału.

⁽¹⁾ Data złożenia: 27.9.2021.

Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 18 listopada 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie – Polska) – TD, SD/mBank S.A.

(Sprawa C-138/22) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Kredyt hipoteczny indeksowany do waluty obcej – Nieuczciwe warunki umowne – Nieważność umowy ze względu na zawarcie nieuczciwych warunków umownych lub warunków sprzecznych z ustawą – Wybór konsumenta – Wykładnia prawa krajowego – Oczywisty brak właściwości]

(2023/C 35/23)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: TD, SD

Strona pozwana: mBank S.A.

Sentencja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest oczywiście niewłaściwy do udzielenia odpowiedzi na pytanie prejudycjalne przedłożone przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie (Polska) postanowieniem z dnia 18 stycznia 2022 r.

(¹) Data złożenia: 25.2.2022.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 2 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Specializat Cluj – Rumunia) – NC/Compania Națională de Transporturi Aeriene Tarom SA

(Sprawa C-229/22) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Transport lotniczy – Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 – Artykuł 5 ust. 1 lit. c) ppkt (iii) – Odszkodowanie i pomoc dla pasażerów – Odwołanie lotu – Prawo do odszkodowania w przypadku odwołania lotu – Przesłanki – Rozbieżność między różnymi wersjami językowymi przepisu prawa Unii – Zmiana planu podróży, umożliwiająca pasażerom wylot nie więcej niż godzinę przed planowym czasem odlotu]

(2023/C 35/24)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Specializat Cluj

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: NC

Strona pozwana: Compania Națională de Transporturi Aeriene Tarom SA

Sentencja

Artykuł 5 ust. 1 lit. c) ppkt (iii) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91,

należy interpretować w ten sposób, że:

w przypadku odwołania lotu zainteresowani pasażerowie mają prawo do odszkodowania od obsługującego przewoźnika lotniczego zgodnie z art. 7 tego rozporządzenia, chyba że zostali poinformowani o tym odwołaniu w okresie krótszym niż siedem dni przed planowym czasem odlotu i przewoźnik ten zaferował im zmianę planu podróży umożliwiającą im wylot nie więcej niż godzinę przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej dwie godziny po planowym czasie przylotu.

(¹) Data złożenia: 29.3.2022.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 13 czerwca 2022 r. – GC i in./Croce Rossa Italiana i in.**

(Sprawa C-389/22)

(2023/C 35/25)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: GC i in.

Druga strona postępowania: Croce Rossa Italiana, Ministero della Difesa, Ministero della Salute, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Presidenza del Consiglio dei ministri

Pytania prejudycjalne

- 1) [Czy] w celu uznania odstępstwa od obowiązku wystąpienia z odesłaniem prejudycjalnym na podstawie art. 267 TFUE, który to obowiązek spoczywa na sędzie orzekającym w ostatniej instancji, [...] „przekonanie, że taka sama oczywistość zachodziłaby również w opinii sądów innych państw członkowskich i Trybunału Sprawiedliwości” [w rozumieniu wyroku z dnia 6 października 1982 r., Cilfit i in., 238/81] [...], powinno zostać stwierdzone w sensie subiektywnym, podając uzasadnienie dla możliwej wykładni, jakiej mogłyby dokonać w odniesieniu do tej samej kwestii sądy innych państw członkowskich i Trybunał Sprawiedliwości w przypadku, gdyby rozpatrywały one tę samą kwestię?
- 2) [Czy] [...] w celu uniknięcia probatio diabolica (wymogu prawnego przedstawienia dowodów niemożliwych do uzyskania) i umożliwienia spełnienia wskazanych przez Trybunał Sprawiedliwości okoliczności uzasadniających odstępstwo od obowiązku wystąpienia z odesłaniem prejudycjalnym wystarczające jest stwierdzenie, że powstałe w ramach postępowania krajowego pytanie prejudycjalne (dotyczące wykładni i prawidłowego stosowania przepisu prawa europejskiego mającego znaczenie w konkretnej sprawie) jest oczywiście bezzasadne, wykluczając istnienie racjonalnych wątpliwości w tym względzie, biorąc pod uwagę, w aspekcie czysto obiektywnym – bez badania konkretnego podejścia w zakresie wykładni, jakie mogłyby przyjąć różne sądy – terminologię i znaczenie prawa [Unii], jakie można przypisać słowom składającym się na przepis prawa europejskiego (mający znaczenie w niniejszej sprawie), ramy prawne Unii, w jakie przepis ten się wpisuje, oraz cele ochrony leżące u jego podstaw, zważywszy na stan rozwoju prawa europejskiego w chwili, w której stosowany jest przepis mający znaczenie w ramach postępowania krajowego?
- 3) [Czy] w celu ochrony wartości konstytucyjnych i europejskich, jakimi są niezawisłość sędziego i rozsądny czas trwania postępowania, możliwe jest dokonanie wykładni art. 267 TFUE w ten sposób, że wyklucza on, aby sędzia krajowego sądu najwyższego, który rozpatrzył i oddalił wniosek o wystąpienie z odesłaniem prejudycjalnym w przedmiocie wykładni prawa Unii Europejskiej, podlegał automatycznie lub na wniosek strony wnoszącej środek prawny postępowaniu w przedmiocie odpowiedzialności cywilnej i dyscyplinarnej?
- 4) [Czy] art. 1626, 1653, 1668 i 1669 decreto legislativo 15 marzo 2010, n. 66 (dekretu ustawodawczego nr 66 z dnia 15 marca 2010 r.), które przewidują istnienie stosunku służbowego w administracji publicznej, który może być wielokrotnie przedłużany i odnawiany na przestrzeni dziesięcioleci bez przerwania ciągłości, są zgodne z dyrektywą 1999/70/WE ⁽¹⁾ i z zasadą uzasadnionych oczekiwań?
- 5) [Czy] art. 5 i 6 decreto legislativo n. 178/2012 (dekretu ustawodawczego nr 178/2012) są zgodne z dyrektywą 1999/70/WE i z zasadą niedyskryminacji w zakresie, w jakim ustanawiają odmienne traktowanie personelu zatrudnionego w ramach służby ciągłej (to znaczy na czas nieokreślony) i personelu zatrudnionego w ramach służby terminowej (to znaczy na czas określony), przy braku przepisów prawnych zapewniających pracownikom zatrudnionym w ramach służby terminowej możliwość zachowania stosunku pracy w następstwie reorganizacji instytucji, której są członkami?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 175, s. 43)

**Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 13 lipca 2022 r. w sprawie T-147/21
Gugler France/EUIPO, wniesione w dniu 14 września 2022 r. przez Gugler France**

(Sprawa C-594/22 P)

(2023/C 35/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Gugler France (przedstawiciel: adwokat S. Guerlain)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, Alexander Gugler

Postanowieniem z dnia 6 grudnia 2022 r. Trybunał (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania i orzekł, że Gugler France pokrywa własne koszty.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle
(Belgia) w dniu 29 września 2022 r. – Belgian Association of Tax Lawyers i in./Premier
ministre/Eerste Minister**

(Sprawa C-623/22)

(2023/C 35/27)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour constitutionnelle

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Belgian Association of Tax Lawyer, Ordre des barreaux francophones et germanophone, Orde van Vlaamse Balies i in., Institut des conseillers fiscaux et des experts-comptables i in.

Druga strona postępowania: Premier ministre/Eerste Minister

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa Rady (UE) 2018/822 z dnia 25 maja 2018 r. zmieniająca dyrektywę 2011/16/UE w zakresie automatycznej i obowiązkowej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania w odniesieniu do podlegających zgłoszeniu uzgodnień transgranicznych⁽¹⁾ narusza art. 6 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a w szczególności gwarantowaną przez te postanowienia zasadę równości i niedyskryminacji, z uwagi na to, że dyrektywa 2018/822 nie ogranicza obowiązku zgłoszenia uzgodnień transgranicznych podlegających zgłoszeniu do podatku dochodowego od osób prawnych, ale sprawia, że ma on zastosowanie do wszystkich podatków objętych zakresem stosowania dyrektywy Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylającej dyrektywę 77/799/EWG⁽²⁾, co obejmuje w prawie belgijskim nie tylko podatek dochodowy od osób prawnych, ale także podatki bezpośrednie inne niż podatek dochodowy od osób prawnych oraz podatki pośrednie, takie jak opłaty rejestracyjne?
- 2) Czy dyrektywa 2018/822 narusza zasadę legalności w prawie karnym zagwarantowaną w art. 49 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 7 ust. 1 europejskiej konwencji praw człowieka, ogólną zasadę pewności prawa oraz prawo do poszanowania życia prywatnego zagwarantowane w art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 8 europejskiej konwencji praw człowieka z uwagi na to, że pojęcia „uzgodnienie” (a zatem również pojęcia „uzgodnienie transgraniczne”, „uzgodnienie standaryzowane” i „uzgodnienie opracowane na zamówienie”), „pośrednik”,

„uczestnik”, „przedsiębiorstwo powiązane”, przmiotnik „transgraniczne”, różne „cechy rozpoznawcze” i „kryterium głównej korzyści”, które dyrektywa 2018/822 stosuje w celu określenia zakresu stosowania i zasięgu obowiązku zgłoszenia uzgodnień transgranicznych podlegających zgłoszeniu, nie są wystarczająco jasne i precyzyjne?

- 3) Czy dyrektywa 2018/822, w szczególności w zakresie, w jakim wprowadza art. 8ab ust. 1 i 7 do dyrektywy 2011/16, narusza zasadę legalności w prawie karnym zagwarantowaną w art. 49 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 7 ust. 1 europejskiej konwencji praw człowieka, oraz prawo do poszanowania życia prywatnego zagwarantowane w art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 8 europejskiej konwencji praw człowieka z uwagi na to, że moment rozpoczęcia biegu 30-dniowego terminu, w którym pośrednik lub właściwy podatnik powinien spełnić obowiązek zgłoszenia uzgodnienia transgranicznego podlegającego zgłoszeniu, nie jest określony wystarczająco jasno i precyzyjnie?
- 4) Czy art. 1 pkt 2 dyrektywy 2018/822 narusza prawo do poszanowania życia prywatnego zagwarantowane w art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 8 europejskiej konwencji praw człowieka z uwagi na to, że nowy art. 8ab ust. 5, wprowadzony do ww. dyrektywy 2011/16 przewiduje, że jeżeli państwo członkowskie przyjmuje niezbędne środki w celu umożliwienia pośrednikom zwolnienie się z obowiązku przekazywania informacji dotyczących podlegających zgłoszeniu uzgodnień transgranicznych, gdy taki obowiązek zgłoszenia wiązałby się z naruszeniem przewidzianej prawem tajemnicy zawodowej na mocy prawa krajowego tego państwa członkowskiego, to państwo to musi zobowiązać pośredników do bezzwłocznego powiadomienia każdego innego pośrednika lub, w przypadku braku takiego pośrednika, właściwego podatnika o ciążyących na nim obowiązkach zgłoszenia, w zakresie, w jakim obowiązek ten powoduje, że pośrednik związany tajemnicą zawodową pod groźbą sankcji karnych na mocy prawa krajowego tegoż państwa członkowskiego, jest zobowiązany do ujawnienia innym pośrednikom, niebędącym jego klientami, informacji, które uzyskał w trakcie wykonywania swojego zawodu?
- 5) Czy dyrektywa 2018/822 narusza prawo do poszanowania życia prywatnego zagwarantowane w art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 8 europejskiej konwencji praw człowieka, z uwagi na to, że obowiązek zgłoszenia uzgodnień transgranicznych podlegających zgłoszeniu pociągałby za sobą ingerencję w prawo do poszanowania życia prywatnego pośredników i właściwych podatników, która nie byłaby racjonalnie uzasadniona i proporcjonalna w świetle zamierzonych celów i nie byłaby odpowiednia w świetle celu, jakim jest zapewnienie prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego?

⁽¹⁾ Dz.U. 2018, L 139, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2011, L 64, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Gelderland
(Niderlandy) w dniu 12 października 2022 r. – X/Inspecteur van de Belastingdienst Utrecht**

(Sprawa C-639/22)

(2023/C 35/28)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Gelderland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X

Druga strona postępowania: Inspecteur van de Belastingdienst Utrecht

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 135 ust. 1 lit. g) dyrektywy 2006/112/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że można uznać, iż członkowie funduszu emerytalnego, takiego jak będący przedmiotem postępowania głównego, ponoszą ryzyko inwestycyjne, a w konsekwencji, że taki fundusz emerytalny stanowi „specjalny fundusz inwestycyjny” w rozumieniu tego przepisu? Czy ma przy tym znaczenie:

- czy członkowie ponoszą indywidualne ryzyko inwestycyjne, czy też wystarczające jest, że wszyscy członkowie, i nikt inny poza nimi, ponoszą konsekwencje wyników inwestycyjnych?
- jaki jest zakres ryzyka wszystkich członków, czy też ryzyka indywidualnego?
- w jakim zakresie wysokość świadczenia emerytalnego jest również uzależniona od innych czynników, takich jak ilość lat stanowiących podstawę naliczenia emerytury, wysokość wynagrodzenia oraz stopa zwrotu?

(¹) Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006 L 347, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Gelderland
(Niderlandy) w dniu 12 października 2022 r. – Fiscale Eenheid Achmea BV/Inspecteur van de
Belastingdienst Amsterdam**

(Sprawa C-640/22)

(2023/C 35/29)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Gelderland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fiscale Eenheid Achmea BV

Druga strona postępowania: Inspecteur van de Belastingdienst Amsterdam

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 135 ust. 1 lit. g) dyrektywy 2006/112/WE (¹) należy interpretować w ten sposób, że można uznać, iż członkowie funduszu emerytalnego, takiego jak będący przedmiotem postępowania głównego, ponoszą ryzyko inwestycyjne, a w konsekwencji, że taki fundusz emerytalny stanowi „specjalny fundusz inwestycyjny” w rozumieniu tego przepisu? Czy ma przy tym znaczenie:

- czy członkowie ponoszą indywidualne ryzyko inwestycyjne, czy też wystarczające jest, że wszyscy członkowie, i nikt inny poza nimi, ponoszą konsekwencje wyników inwestycyjnych?
- jaki jest zakres ryzyka wszystkich członków, czy też ryzyka indywidualnego?
- w jakim zakresie wysokość świadczenia emerytalnego jest również uzależniona od innych czynników, takich jak ilość lat stanowiących podstawę naliczenia emerytury, wysokość wynagrodzenia oraz stopa zwrotu?
- że od dnia 1 stycznia 2018 r. fundusz emerytalny nie nalicza już aktywnie emerytur i z powodu niskiego wskaźnika pokrycia polis jest zobowiązany do zbiorczego przeniesienia swoich aktywów na rzecz ubezpieczyciela lub innego funduszu emerytalnego?

- 2) Czy z zasady neutralności podatkowej wynika, że dla celów stosowania art. 135 ust. 1 lit. g) dyrektywy 2006/112/WE w odniesieniu do funduszy, które nie stanowią UCITS ⁽²⁾, należy oceniać nie tylko to, czy są one podobne do UCITS, lecz również to, czy z punktu widzenia przeciętnego konsumenta są one podobne do innych funduszy, które nie stanowią UCITS, lecz są przez dane państwo członkowskie uznawane za specjalne fundusze inwestycyjne?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006 L 347, s. 1).

⁽²⁾ Przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Gelderland (Niderlandy) w dniu 12 października 2022 r. – Y/Inspecteur van de Belastingdienst Amsterdam

(Sprawa C-641/22)

(2023/C 35/30)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Gelderland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Y

Druga strona postępowania: Inspecteur van de Belastingdienst Amsterdam

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 135 ust. 1 lit. g) dyrektywy 2006/112/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że można uznać, iż członkowie funduszu emerytalnego, takiego jak będący przedmiotem postępowania głównego, ponoszą ryzyko inwestycyjne, a w konsekwencji, że taki fundusz emerytalny stanowi „specjalny fundusz inwestycyjny” w rozumieniu tego przepisu? Czy ma przy tym znaczenie:

- czy członkowie ponoszą indywidualne ryzyko inwestycyjne, czy też wystarczające jest, że wszyscy członkowie, i nikt inny poza nimi, ponoszą konsekwencje wyników inwestycyjnych?
- jaki jest zakres ryzyka wszystkich członków, czy też ryzyka indywidualnego?
- w jakim zakresie wysokość świadczenia emerytalnego jest również uzależniona od innych czynników, takich jak ilość lat stanowiących podstawę naliczenia emerytury, wysokość wynagrodzenia oraz stopa zwrotu
- że pracodawca udzielił w odniesieniu do okresu od 2014 do 2020 włącznie poręczenia co do kwoty 250 000 000 EUR na realizację pożądanego poziomu naliczenia emerytur?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006 L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Gelderland (Niderlandy) w dniu 12 października 2022 r. – Stichting Pensioenfonds voor Fysiotherapeuten/Inspecteur van de Belastingdienst Maastricht

(Sprawa C-642/22)

(2023/C 35/31)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Gelderland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Stichting Pensioenfonds voor Fysiotherapeuten

Druga strona postępowania: Inspecteur van de Belastingdienst Maastricht

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 135 ust. 1 lit. g) dyrektywy 2006/112/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że można uznać, iż członkowie funduszu emerytalnego, takiego jak będący przedmiotem postępowania głównego, ponoszą ryzyko inwestycyjne, a w konsekwencji, że taki fundusz emerytalny stanowi „specjalny fundusz inwestycyjny” w rozumieniu tego przepisu? Czy ma przy tym znaczenie:

- czy członkowie ponoszą indywidualne ryzyko inwestycyjne, czy też wystarczające jest, że wszyscy członkowie, i nikt inny poza nimi, ponoszą konsekwencje wyników inwestycyjnych?
- jaki jest zakres ryzyka wszystkich członków, czy też ryzyka indywidualnego?
- w jakim zakresie wysokość świadczenia emerytalnego jest również uzależniona od innych czynników, takich jak ilość lat stanowiących podstawę naliczenia emerytury, wysokość wynagrodzenia oraz stopa zwrotu?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006 L 347, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Gelderland
(Niderlandy) w dniu 12 października 2022 r. – Stichting BPL Pensioen/Inspecteur van de
Belastingdienst Utrecht**

(Sprawa C-643/22)

(2023/C 35/32)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Gelderland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Stichting BPL Pensioen

Druga strona postępowania: Inspecteur van de Belastingdienst Utrecht

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 135 ust. 1 lit. g) dyrektywy 2006/112/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że można uznać, iż członkowie funduszu emerytalnego, takiego jak będący przedmiotem postępowania głównego, ponoszą ryzyko inwestycyjne, a w konsekwencji, że taki fundusz emerytalny stanowi „specjalny fundusz inwestycyjny” w rozumieniu tego przepisu? Czy ma przy tym znaczenie:

- czy członkowie ponoszą indywidualne ryzyko inwestycyjne, czy też wystarczające jest, że wszyscy członkowie, i nikt inny poza nimi, ponoszą konsekwencje wyników inwestycyjnych?
- jaki jest zakres ryzyka wszystkich członków, czy też ryzyka indywidualnego?
- w jakim zakresie wysokość świadczenia emerytalnego jest również uzależniona od innych czynników, takich jak ilość lat stanowiących podstawę naliczenia emerytury, wysokość wynagrodzenia oraz stopa zwrotu?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006 L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Gelderland (Niderlandy) w dniu 12 października 2022 r. – Stichting Bedrijfstakpensioensfonds voor het levensmiddelenbedrijf (BPFL)/Inspecteur van de Belastingdienst Utrecht

(Sprawa C-644/22)

(2023/C 35/33)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Gelderland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Stichting Bedrijfstakpensioensfonds voor het levensmiddelenbedrijf (BPFL)

Druga strona postępowania: Inspecteur van de Belastingdienst Utrecht

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 135 ust. 1 lit. g) dyrektywy 2006/112/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że można uznać, iż członkowie funduszu emerytalnego, takiego jak będący przedmiotem postępowania głównego, ponoszą ryzyko inwestycyjne, a w konsekwencji, że taki fundusz emerytalny stanowi „specjalny fundusz inwestycyjny” w rozumieniu tego przepisu? Czy ma przy tym znaczenie:
 - czy członkowie ponoszą indywidualne ryzyko inwestycyjne, czy też wystarczające jest, że wszyscy członkowie, i nikt inny poza nimi, ponoszą konsekwencje wyników inwestycyjnych?
 - jaki jest zakres ryzyka wszystkich członków, czy też ryzyka indywidualnego?
 - w jakim zakresie wysokość świadczenia emerytalnego jest również uzależniona od innych czynników, takich jak ilość lat stanowiących podstawę naliczenia emerytury, wysokość wynagrodzenia oraz stopa zwrotu?
- 2) Czy z zasady neutralności podatkowej wynika, że dla celów stosowania art. 135 ust. 1 lit. g) dyrektywy 2006/112/WE w odniesieniu do funduszy, które nie stanowią UCITS⁽²⁾, należy oceniać nie tylko to, czy są one podobne do UCITS, lecz również to, czy z punktu widzenia przeciętnego konsumenta są one podobne do innych funduszy, które nie stanowią UCITS, lecz są przez dane państwo członkowskie uznawane za specjalne fundusze inwestycyjne?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006 L 347, s. 1).

⁽²⁾ Przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Mons (Belgia) w dniu 17 października 2022 r. – Fédération internationale de football association (FIFA)/BZ

(Sprawa C-650/22)

(2023/C 35/34)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Mons

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fédération internationale de football association (FIFA)

Strona przeciwna: BZ

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 45 i 101 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że zakazują one:

- zasady solidarności zawodnika i klubu chcącego zatrudnić tego zawodnika w zakresie zapłaty odszkodowania należnego klubowi, z którym umowa została rozwiązana bez uzasadnionej przyczyny, ustanowionej w art. 17 ust. 2 RSTZ FIFA [Regulaminu FIFA w Sprawie Statusu i Transferu Zawodników] w związku z sankcjami sportowymi przewidzianymi w art. 17 ust. 4 tego regulaminu oraz sankcjami finansowymi przewidzianymi w art. 17 ust. 1;
- możliwości niewydawania przez związek, do którego należy poprzedni klub zawodnika, certyfikatu międzynarodowego transferu, który jest niezbędny do zatrudnienia zawodnika przez nowy klub, jeżeli istnieje spór pomiędzy tym poprzednim klubem a zawodnikiem (art. 9 ust. 1 RSTZ FIFA i art. 8 ust. 2 pkt 7 załącznika 3 do rzeczzonego regulaminu)?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, Afdeling Gent (Belgia) w dniu 19 października 2022 r. – FOD Volksgezondheid, Veiligheid van de voedselketen & Leefmilieu/Triferto Belgium NV

(Sprawa C-654/22)

(2023/C 35/35)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, Afdeling Gent

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: FOD Volksgezondheid, Veiligheid van de voedselketen & Leefmilieu

Strona przeciwna: Triferto Belgium NV

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 6 ust. 1, art. 3 pkt 10 i art. 3 pkt 11 rozporządzenia REACH⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że obowiązek rejestracji spoczywa na tym, kto zamawia lub nabywa substancję u producenta spoza Unii Europejskiej, również w sytuacji, gdy wszelkie czynności mające na celu jej fizyczne wprowadzenie na obszar celny Unii są faktycznie podejmowane przez podmiot trzeci, który również wprost potwierdza, że jest za to odpowiedzialny?

Czy dla odpowiedzi na powyższe pytanie znaczenie ma to, że zamówiona lub nabyta ilość substancji stanowi jedynie część (przekraczającą jednak 1 tonę) większego transportu tej substancji, pochodzącej od tego samego producenta spoza Unii Europejskiej, która została wprowadzona na obszar celny Unii przez ten sam podmiot trzeci, w celu jej umieszczenia w składzie celnym?

2. Czy art. 2 ust. 1 lit. b) rozporządzenia REACH należy interpretować w ten sposób, że również substancja, która jest przechowywana w składzie celnym (poprzez objęcie jej procedurą J – kod 71 00 w polu 37 jednolitego dokumentu administracyjnego) pozostaje poza zakresem zastosowania rozporządzenia REACH, dopóki nie zostanie w późniejszym czasie wprowadzona ze składu i objęta inną procedurą celną (np. dopuszczenia jej do swobodnego obrotu)?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej, czy art. 6 ust. 1 i art. 3 pkt 10 oraz art. 3 pkt 11 rozporządzenia REACH należy rozumieć w ten sposób, że obowiązek rejestracji spoczywa w tej sytuacji na osobie, która bezpośrednio nabyła substancję poza terytorium Unii i żąda jej dostawy (bez uprzedniego fizycznego wprowadzenia substancji na obszar celny Unii), również jeżeli substancja ta została już zarejestrowana przez inne przedsiębiorstwo, które uprzednio fizycznie wprowadziło ją na obszar celny Unii?

- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. 2006, L 396, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy (Polska)
w dniu 19 października 2022 r.**

(Sprawa C-658/22)

(2023/C 35/36)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Najwyższy

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2, art. 6 ust. 1 i 3 oraz art. 19 ust. 1 drugi akapit Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) w związku z art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (KPP) i art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) należy interpretować w ten sposób, że nie jest sądem niezawisłym, bezstronnym, ustanowionym uprzednio na mocy ustawy i zapewniającym jednostkom skuteczną ochronę prawną w dziedzinach objętych prawem Unii Europejskiej, sąd ostatniej instancji państwa członkowskiego (Sąd Najwyższy), w którego kolegialnym składzie zasiadają osoby powołane do pełnienia urzędu sędziego z naruszeniem podstawowych reguł prawa Państwa Członkowskiego dotyczących powoływania sędziów Sądu Najwyższego, polegającym na:
 - a) obwieszczeniu przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o wolnych stanowiskach sędziowskich w Sądzie Najwyższym bez uprzedniej kontrasygnaty Prezesa Rady Ministrów,
 - b) przeprowadzeniu postępowania przednominacyjnego z pominięciem zasad transparentności i rzetelności, przez organ krajowy (Krajową Radę Sądownictwa), który – ze względu na okoliczności towarzyszące jego ukonstytuowaniu się w części sędziowskiej oraz sposób jego działania – nie spełnia wymagań konstytucyjnego organu stojącego na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów,
 - c) wręczeniu przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej aktów powołania do pełnienia urzędu sędziego Sądu Najwyższego mimo uprzedniego zaskarżenia uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, obejmującej wniosek o powołanie do pełnienia urzędu, do właściwego sądu krajowego (Naczelnego Sądu Administracyjnego), wstrzymania przez Naczelną Radę Administracyjną wykonania tej uchwały zgodnie z prawem krajowym oraz niezakończenia postępowania odwoławczego, po którego przeprowadzeniu Naczelną Radę Administracyjną prawomocnie uchylił zaskarżoną uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa ze względu na jej niezgodność z prawem, trwale usuwając ją z porządku prawnego, przez co akt powołania do pełnienia urzędu sędziego Sądu Najwyższego został pozbawiony podstawy wymaganej w art. 179 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w postaci wniosku Krajowej Rady Sądownictwa o powołanie do pełnienia urzędu sędziego?

- 2) Czy art. 2, art. 6 ust. 1 i 3 oraz art. 19 ust. 1 drugi akapit TUE w związku z art. 47 KPP i z art. 267 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one stosowaniu przepisów prawa krajowego, takich jak art. 29 § 2 i 3, art. 26 § 3 i art. 72 § 1, 2 i 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (jednolity tekst: Dz. U. z 2021 r., poz. 154), w zakresie, w jakim zakazują one, pod rygorem sankcji dyscyplinarnej w postaci usunięcia z urzędu, ustalania lub oceny przez Sąd Najwyższy zgodności z prawem powołania sędziego lub wynikającego z tego powołania uprawnienia do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości oraz merytorycznej oceny wniosków o wyłączenie sędziego opartych na tych podstawach, przy założeniu, że zakaz ten miałby być uzasadniony przez wzgląd na respektowanie przez Unię tożsamości konstytucyjnej państw członkowskich?
- 3) Czy art. 2 oraz art. 4 ust. 2 i 3 w związku z art. 19 TUE i art. 267 TFUE należy interpretować w ten sposób, że przeszkody do oceny niezależności i niezawisłości sądu oraz badania, czy sąd został ustanowiony ustawą w rozumieniu prawa Unii Europejskiej nie może stanowić wyrok sądu konstytucyjnego państwa członkowskiego (Trybunału Konstytucyjnego), w którym stwierdzono niezgodność z Konstytucją Rzeczypospolitej P[ol]skiej orzeczenia sądu krajowego ostatniej instancji (Sądu Najwyższego), mając dodatkowo na względzie, że orzeczenie Sądu Najwyższego zmierzało do realizacji wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, [że] przepisy Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i obowiązujące ustawy (przepisy prawa krajowego) nie przyznają sądowi konstytucyjnemu (Trybunałowi Konstytucyjnemu) kompetencji do kontroli orzeczeń sądowych, w tym uchwał rozstrzygających rozbieżności w wykładni przepisów prawa podejmowanych na podstawie art. 83 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (jednolity tekst: Dz. U. z 2021 r., poz. 154), a ponadto, że Trybunał Konstytucyjny, ze względu na obecny sposób jego ukształtowania, nie był sądem ustanowionym ustawą w rozumieniu art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (Dz. U. z 1993 r., Nr 61, poz. 284 ze zm.)?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Berlin (Niemcy)
w dniu 24 października 2022 r. – Postępowanie karne przeciwko M.N.**

(Sprawa C-670/22)

(2023/C 35/37)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Berlin

Strona w postępowaniu głównym

M.N.

Pytania prejudycjalne

- 1) W przedmiocie wykładni kryterium „organu wydającego” zgodnie z art. 6 ust. 1 w zw. z art. 2 lit. c) dyrektywy 2014/41 (¹)
- a) Czy europejski nakaz dochodzeniowy (zwany dalej „END”) musi być wydany przez sędziego w celu uzyskania materiału dowodowego znajdującego się już w państwie wykonującym (tutaj: Francja), jeżeli zgodnie z prawem państwa wydającego (tutaj: Niemcy) w podobnej sprawie krajowej gromadzenie materiału dowodowego będące podstawą [tego uzyskania] powinno być zostać zarządzone przez sędziego?
- b) Czy jest tak, alternatywnie, przynajmniej wtedy, gdy państwo wykonujące przeprowadziło na terytorium państwa wydającego czynności będące podstawą [tego uzyskania] w celu udostępnienia następnie zebranych danych zainteresowanym tymi danymi organom dochodzeniowym w państwie wydającym do celów postępowania karnego?

- c) Czy END w celu uzyskania materiału dowodowego zawsze musi być wydany przez sędziego (lub niezależny organ nieprowadzący dochodzenia karnego) niezależnie od krajowych przepisów państwa wydającego dotyczących właściwości, jeżeli operacja dotyczy poważnej ingerencji w prawa podstawowe wysokiej rangi?
- 2) W przedmiocie wykładni art. 6 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2014/41
- a) Czy art. 6 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2014/41 stoi na przeszkodzie wydaniu END w celu przekazania danych z nadzoru telekomunikacji już istniejących w państwie wykonującym (Francja) – w szczególności danych o ruchu i danych o lokalizacji, a także nagrań treści komunikatów – jeżeli nadzór wykonywany przez państwo wykonujące rozszerzył się na wszystkich użytkowników połączenia usługi łączności, w ramach END żąda się przekazania danych dotyczących wszystkich połączeń wykorzystywanych na terytorium państwa wydającego, oraz ani w momencie zarządzania i wykonywania środka nadzoru ani w momencie wydawania END nie istniały konkretne poszlaki przemawiające za popełnieniem przez tych indywidualnych użytkowników poważnych przestępstw?
- b) Czy art. 6 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2014/41 stoi na przeszkodzie takiemu END, jeżeli integralność danych zgromadzonych w wyniku zastosowania środka nadzoru nie może zostać zweryfikowana przez organy w państwie wykonującym ze względu na szeroki wymóg zachowania tajemnicy?
- 3) W przedmiocie wykładni art. 6 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2014/41
- a) Czy art. 6 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2014/41 stoi na przeszkodzie END mającemu na celu przekazanie danych telekomunikacyjnych już istniejących w państwie wykonującym (Francja), jeżeli środek inwigilacji państwa wykonującego będący podstawą gromadzenia danych byłby niedopuszczalny na mocy prawa państwa wykonującego (Niemcy) w podobnej sprawie krajowej?
- b) Posiłkowo: czy jest tak w każdym razie wtedy, gdy państwo wykonujące przeprowadziło inwigilację na terytorium państwa wydającego i w jego interesie?
- 4) W przedmiocie wykładni art. 31 ust. 1 i ust. 3 dyrektywy 2014/41
- a) Czy środek związany z infiltracją urzędów końcowych mający na celu gromadzenie danych o ruchu, lokalizacji i komunikacji z usługi łączności internetowej stanowi przechwytywanie przekazów telekomunikacyjnych w rozumieniu art. 31 dyrektywy 2014/41?
- b) Czy powiadomienie na podstawie art. 31 ust. 1 dyrektywy 2014/41 zawsze musi być skierowane do sędziego, czy też jest tak przynajmniej wtedy, gdy środek planowany przez państwo przechwytyjące (Francja) mógłby zostać zarządzony tylko przez sędziego na mocy prawa państwa powiadomionego (Niemcy) w podobnej sprawie krajowej?
- c) O ile art. 31 dyrektywy 2014/41 służy również indywidualnej ochronie użytkowników usług telekomunikacyjnych, których dotyczy środek, czy obejmuje on również wykorzystanie danych dla celów postępowania karnego w państwie powiadomionym (Niemcy) i w stosownym przypadku, o ile ma to zastosowanie, cel ten jest równoważny z kolejnym celem, jakim jest ochrona suwerenności powiadomionego państwa członkowskiego?
- 5) Skutki prawne uzyskania dowodów w sposób sprzeczny z prawem Unii
- a) Czy w przypadku uzyskania dowodów na podstawie END niezgodnego z prawem Unii zakaz wykorzystania dowodu może wynikać bezpośrednio z unijnej zasady skuteczności?
- b) Czy w przypadku uzyskania dowodów na podstawie END niezgodnego z prawem Unii unijna zasada równoważności prowadzi do zakazu wykorzystania dowodu, jeżeli środek, na podstawie którego uzyskano dowód w państwie wykonującym, nie mógłby zostać zarządzony w podobnej sprawie krajowej w państwie wydającym, a dowody uzyskane za pomocą takiego niezgodnego z prawem środka krajowego nie byłyby możliwe do wykorzystania zgodnie z prawem państwa wydającego?

- c) Czy jest sprzeczna z prawem Unii, a w szczególności z zasadą skuteczności sytuacja, w której wykorzystanie w postępowaniu karnym materiału dowodowego, którego uzyskanie było sprzeczne z prawem Unii właśnie ze względu na brak podejrzenia popełnienia przestępstwa, jest uzasadniane w ramach wyważenia interesów wagą przestępstw, które po raz pierwszy stały się znane w wyniku oceny materiału dowodowego?
- d) Posiłkowo: czy z prawa Unii, a w szczególności z zasady skuteczności, wynika, że naruszenia prawa Unii w trakcie uzyskiwania materiału dowodowego w ramach krajowego postępowania karnego nie mogą pozostać całkowicie bez konsekwencji również w przypadku poważnych przestępstw, i w związku z tym muszą być brane pod uwagę na korzyść oskarżonego przynajmniej na etapie oceny dowodów lub wymierzania kary?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych (Dz.U. 2014, L 130, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy Katowice –
Wschód w Katowicach (Polska) w dniu 2 listopada 2022 r. – Przedsiębiorstwo Produkcyjno –
Handlowo – Usługowe A. przeciwko P. S.A.**

(Sprawa C-677/22)

(2023/C 35/38)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy Katowice – Wschód w Katowicach

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Handlowo – Usługowe A.

Strona pozwana: P. S.A.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 3 ust. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (wersja przekształcona) (¹) należy interpretować w ten sposób, że wyraźne ustalenie przez przedsiębiorców terminu płatności przekraczającego 60 dni dotyczyć może jedynie umów, w których postanowienia umowne nie są kształtowane wyłącznie przez jedną ze stron umowy?

(¹) Dz. Urz. 2011, L. 48, s.1

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla
Krakowa – Podgórze w Krakowie (Polska) w dniu 3 listopada 2022 r. – Profi Credit Polska
S.A. przeciwko G.N.**

(Sprawa C-678/22)

(2023/C 35/39)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy dla Krakowa – Podgórze w Krakowie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Profi Credit Polska S.A.

Strona pozwana: G.N.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 10 ust. 2 lit. f) w zw. z art. 3 lit. j) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG ⁽¹⁾ w kontekście zasady skuteczności prawa Unii i celu tej dyrektywy oraz w świetle art. 3 ust. 1 i 2 w zw. z art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one praktyce zamieszczania w umowach o kredyt konsumencki, których treść nie jest wynikiem indywidualnych uzgodnień pomiędzy przedsiębiorcą (kredytodawcą) a konsumentem (kredytobiorcą) takich postanowień, które przewidują oprocentowanie nie tylko kwoty wypłaconej konsumentowi, ale również pozaodsetkowych kosztów kredytu (tj. prowizji lub innych opłat, które nie są składnikami wypłaconej konsumentowi kwoty kredytu, a które składają się na całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta w wykonaniu jego zobowiązania wynikającego z umowy kredytu konsumenckiego)?
- 2) Czy art. 10 ust. 2 lit. f) i g) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG w kontekście zasady skuteczności prawa Unii i celu tej dyrektywy oraz w świetle art. 5 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one praktyce zamieszczania w umowach o kredyt konsumencki, których treść nie jest wynikiem indywidualnych uzgodnień pomiędzy przedsiębiorcą (kredytodawcą) a konsumentem (kredytobiorcą), postanowień ujawniających jedynie stopę oprocentowania kredytu oraz wyrażoną kwotowo łączną wartość skapitalizowanych odsetek, do których zapłaty obowiązany jest konsument w wykonaniu swojego zobowiązania wynikającego z tej umowy, bez jednoczesnego wyraźnego poinformowania konsumenta, że podstawą obliczenia skapitalizowanych odsetek (wyrażonych kwotowo) jest inna kwota niż faktycznie wypłacona konsumentowi kwota kredytu, a w szczególności, że jest to suma wypłaconej konsumentowi kwoty kredytu oraz pozaodsetkowych kosztów kredytu (tj. prowizji lub innych opłat, które nie są składnikami wypłaconej konsumentowi kwoty kredytu, a które składają się na całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta w wykonaniu jego zobowiązania wynikającego z umowy kredytu konsumenckiego)?

⁽¹⁾ Dz. U. 2008, L 133 s.66

⁽²⁾ Dz. U. 1993, L 95 s. 29; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 15 Tom 002 P. 288 – 293

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upravni sud u Zagrebu
(Chorwacja) w dniu 2 listopada 2022 r. – LM/Ministarstvo financija Republike Hrvatske, Samostalni
sektor za drugostupanjski upravni postupak**

(Sprawa C-682/22)

(2023/C 35/40)

Język postępowania: chorwacki

Sąd odsyłający

Upravni sud u Zagrebu

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: LM

Druga strona postępowania: Ministarstvo financija Republike Hrvatske, Samostalni sektor za drugostupanjski upravni postupak

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 26 ust. 2 lit. c) Umowy ramowej między Rządem Republiki Albanii i Komisją Wspólnot Europejskich w sprawie zasad współpracy dotyczącej pomocy finansowej Wspólnoty Europejskiej na rzecz Republiki Albanii w ramach realizacji pomocy z Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej, podpisanej w dniu 18 października 2007 r., należy interpretować w ten sposób, że wyłącza on uprawnienie państwa członkowskiego, w tym przypadku Republiki Chorwacji, do opodatkowania

podatkiem dochodowym wynagrodzenia, które w 2016 r. zostało wypłacone jego obywatelowi, zatrudnionemu jako ekspert długoterminowy, z tytułu realizowanych na terytorium Albanii zadań dotyczących projektu, którego beneficjentami są instytucje państwowe Republiki Albanii i który finansuje Unia Europejska w ramach Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej IPA 2013?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 4 listopada 2022 r. – Adusbef – Associazione difesa utenti servizi bancari e finanziari i in./Presidenza del Consiglio dei ministri i in.

(Sprawa C-638/22)

(2023/C 35/41)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Adusbef – Associazione difesa utenti servizi bancari e finanziari, AIPE – Associazione italiana pressure equipment, Confimi Industria Abruzzo – Associazione dell'industria manifatturiera e dell'impresa privata dell'Abruzzo

Strona pozwana: Presidenza del Consiglio dei ministri, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Ministero delle Infrastrutture e della Mobilità sostenibili, DIPE – Dipartimento programmazione e coordinamento della politica economica, Autorità di regolazione dei trasporti, Corte dei Conti, Avvocatura Generale dello Stato

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładnia przepisów krajowych, zgodnie z którą instytucja zamawiająca może wszcząć postępowanie w sprawie modyfikacji podmiotu i przedmiotu ważnej koncesji autostradowej lub jej renegotjacji, bez dokonania oceny i wyrażenia opinii w przedmiocie obowiązku przeprowadzenia publicznego postępowania przetargowego, jest sprzeczna z prawem [Unii]?
- 2) Czy wykładnia przepisów krajowych, zgodnie z którą instytucja zamawiająca może wszcząć postępowanie w sprawie modyfikacji podmiotu i przedmiotu ważnej koncesji autostradowej lub jej renegotjacji, bez dokonania oceny rzetelności koncesjonariusza, który dopuścił się poważnego uchybienia, jest sprzeczna z prawem [Unii]?
- 3) Czy w przypadku stwierdzenia naruszenia zasady publicznego postępowania przetargowego lub w przypadku stwierdzenia nierzetelności posiadacza koncesji, prawo [Unii] nakłada obowiązek rozwiązania tego stosunku?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Oristano (Włochy) w dniu 9 listopada 2022 r. – S.G./Unione di Comuni Alta Marmilla

(Sprawa C-689/22)

(2023/C 35/42)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Oristano

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: S.G.

Strona pozwana: Unione di Comuni Alta Marmilla

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 7 ust. 2 dyrektywy 2003/88/WE⁽¹⁾, rozpatrywane również oddzielnie, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom lub praktykom krajowym uzasadnionym przestrzeganiem ograniczeń w zakresie finansów publicznych, na podstawie których, w momencie rozwiązania stosunku pracy, świadczenia pieniężne na rzecz pracowników organów administracji publicznej, w tym kadry kierowniczej, w żadnym wypadku nie mogą być uznawane za pełniące funkcję substytutu nabytego i niewykorzystanego urlopu?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie (Polska) w dniu 10 listopada 2022 r. – I. sp. z o.o. przeciwko M. W.**(Sprawa C-693/22)**

(2023/C 35/43)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: I. sp. z o.o.

Strona pozwana: M. W.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 5 ust. 1 lit. a) w zw. z art. 6 ust. 1 lit. a), c), e) w zw. z art. 6 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych)⁽¹⁾ należy wyklądać w ten sposób, że stoi na przeszkodzie takiemu unormowaniu prawa krajowego, które pozwala na sprzedaż w postępowaniu egzekucyjnym bazy danych w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy 96/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 1996 r. w sprawie ochrony prawnej baz danych⁽²⁾ składającej się z danych osobowych, jeśli osoby, których te dane dotyczą nie wyraziły zgody na taką sprzedaż?

⁽¹⁾ Dz. U. 2016, L 119, s.1

⁽²⁾ Dz. U. 1996, L 77, s. 20; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 13 Tom 015 P. 459 – 467

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Městský soud v Praze (Republika Czeska) w dniu 10 listopada 2022 r. – Fondee a.s./Česká národní banka**(Sprawa C-695/22)**

(2023/C 35/44)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Městský soud v Praze

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fondee a.s.

Strona przeciwna: Česká národní banka

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy osoba, która zgodnie z art. 3 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE⁽¹⁾ w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniającej dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (MiFID II) jest wyłączona z zakresu stosowania tej dyrektywy i zgodnie z art. 3 ust. 3 tej dyrektywy nie korzysta ze swobody świadczenia usług w rozumieniu jej art. 34, ma prawo do swobodnego świadczenia usług zapisanego w art. 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, jeżeli sama nie świadczy usług inwestycyjnych na podstawie jednolitego paszportu europejskiego na rzecz klienta mającego siedzibę w innym państwie członkowskim, ale jest odbiorcą usługi inwestycyjnej od zagranicznego podmiotu, korzystającego z jednolitego paszportu europejskiego, ewentualnie w inny sposób uczestniczy w jej świadczeniu na rzecz klienta końcowego (pośredniczy w jej świadczeniu)?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy prawo Unii, w szczególności art. 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, stoi na przeszkodzie przepisom zakazującym pośrednikowi inwestyjnemu przekazywania zleceń klienta zagranicznemu podmiotowi zajmującemu się obrotem papierami wartościowymi?

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, L 173, s. 349.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Apelatiwen syd Warna
(Bułgaria) w dniu 14 listopada 2022 r. – postępowanie karne przeciwko TP i OF**

(Sprawa C-698/22)

(2023/C 35/45)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Apelatiwen syd Warna

Postępowanie karne przeciwko

TP i OF

Pytania prejudycjalne

- I. Czy substancje, które nie są sklasyfikowane w załączniku I do rozporządzenia Rady (WE) nr 111/2005⁽¹⁾ z dnia 22 grudnia 2004 r. określającego zasady nadzorowania handlu prekursorami narkotyków pomiędzy Unią a państwami trzecimi, lecz które zidentyfikowano jako wykorzystywane do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych, mogą być przedmiotem kwalifikowanego przestępstwa przemytu w rozumieniu art. 242 ust. 3 Nakazatelen kodeks (kodeksu karnego, zwanego dalej „NK”) (jako materiał), w sytuacji gdy ani prawo krajowe, ani mające zastosowanie prawo Unii, nie wymagają specjalnego reżimu prawnego przywozu takich substancji? Artykuł 242 ust. 3 NK jest przepisem blankietowym i odsyła do innych szczególnych przepisów, wyraźnie regulujących przywóz prekursorów. W tym rozumieniu, czy krajowy art. 242 ust. 3 NK (mający analogiczne brzmienie z art. 354a zdanie 2 NK) jest zgodny z art. 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 7 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zwanej dalej „EKPC”), jeśli nie istnieje ustawowy wymóg dotyczący rejestracyjnego reżimu prawnego przywozu podobnych materiałów, który mógłby zastąpić przepis blankietowy określony w przepisach prawa karnego?
- II. Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej:
 - II.1. Co oznacza „wykorzystywanie do nielegalnego wytwarzania środków odurzających i substancji psychotropowych”, zgodnie z art. 2 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 111/2005 — czy należy przez to rozumieć proste zmieszanie substancji w celu otrzymania środków odurzających i substancji psychotropowych lub może to również oznaczać uczestnictwo substancji w reakcjach chemicznych, w ramach których syntetyzuje się środki odurzające lub substancje psychotropowe?

II.2. Substancja APAA, o której mowa w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) 2020/1737 ⁽²⁾ z dnia 14 lipca 2020 r. zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 273/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 111/2005 w odniesieniu do włączenia niektórych prekursorów narkotyków do wykazu substancji sklasyfikowanych, została określona jako bezpośredni prekursor amfetaminy i jest objęta kategorią 1 załącznika I do rozporządzenia 273/2004 i załącznika do rozporządzenia 111/2005. Czy do chwili jej włączenia APAA może być rozpatrywana jako substancja/materiał wykorzystywana do nielegalnego wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych i, odpowiednio, któremu reżimowi prawnemu przywozu podlegała?

III. Czy działalność i zachowanie w zakresie finansowania, uzgadniania i organizowania przywozu substancji, o których mowa w art. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 111/2005 (APAAN i [P]MK), w tym poprzez najmowanie innych osób fizycznych lub prawnych, które mają realizować bezpośrednio deklaracje celne i sporządzanie dokumentów przywozu, mogą być rozpatrywane jako „pośrednictwo”, „podmiot gospodarczy” lub „importer” w rozumieniu art. 2 lit. e), f) i h) rozporządzenia (WE) nr 111/2005 r.?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 111/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. określające zasady nadzorowania handlu prekursorami narkotyków pomiędzy Unią a państwami trzecimi (Dz.U. 2005, L 22, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2020/1737 z dnia 14 lipca 2020 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 273/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 111/2005 w odniesieniu do włączenia niektórych prekursorów narkotyków do wykazu substancji sklasyfikowanych (Dz.U. 2020, L 392, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 14 września 2022 r. w sprawie T-775/20, PB/Komisja, wniesione w dniu 24 listopada 2022 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-721/22 P)

(2023/C 35/46)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Baquero Cruz, B. Araujo Arce, J. Estrada de Solà, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: PB, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszących odwołanie

Komisja wnosi do Trybunału o:

- uchylenie punktów pierwszego i trzeciego sentencji wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 14 września 2022 r. w sprawie T-775/20;
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania co do istoty w odniesieniu do skargi o stwierdzenie nieważności; oraz
- obciążenie PB kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania Komisja podnosi zarzut naruszenia prawa.

Komisja kwestionuje wniosek Sądu, który w pkt 65 zaskarżonego wyroku stwierdził na podstawie rozumowania zawartego w pkt 51–64 tego wyroku, że rozporządzenie w sprawie ochrony interesów finansowych ⁽¹⁾ „nie może zatem stanowić samo w sobie właściwej podstawy prawnej dla przyjęcia środków administracyjnych mających na celu odzyskanie nienależnie pobranych kwot. [...]”.

Sąd naruszył prawo, ponieważ art. 4 i 7 rozporządzenia w sprawie ochrony interesów finansowych stanowią niezależną i wystarczająco precyzyjną podstawę do przyjęcia administracyjnych środków odzyskiwania należności, które nie są sankcją.

W pkt 69 wyroku Sąd stwierdził wreszcie, że łączne zastosowanie art. 103 rozporządzenia finansowego z 2002 r. oraz art. 4 i 7 rozporządzenia w sprawie ochrony interesów finansowych nie pozwala na przyjęcie środka wobec skarżącego w pierwszej instancji, ponieważ nie był on bezpośrednim beneficjentem płatności.

Zdaniem Komisji Sąd naruszył prawo, ponieważ art. 7 rozporządzenia w sprawie ochrony interesów finansowych, stosowany łącznie z art. 4 tego rozporządzenia i art. 103 rozporządzenia finansowego z 2002 r. stanowi przepis wystarczająco jasny i precyzyjny, by umożliwić odzyskanie należności od skarżącego w pierwszej instancji, nawet jeśli nie był on bezpośrednim beneficjentem rozpatrywanych płatności.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. 1995, L 312, s. 1).

Wniosek o upoważnienie do dokonania zajęcia złożony w dniu 30 listopada 2022 r. – Ntinios Ramon/Komisja Europejska

(Sprawa C-742/22)

(2023/C 35/47)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Ntinios Ramon (przedstawiciele: adwokaci Achilleas Dimitriadis i Charalampos Pogiatis oraz Pavlos Eleftheriadis, barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

- nakazanie uchylenia immunitetu Komisji Europejskiej na podstawie art. 1 Protokołu nr 71 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej oraz zezwolił na doręczenie i wykonanie postanowienia o dokonaniu zajęcia zabezpieczającego z dnia 26 czerwca 2019 r. wydanego przez Eparchiako Dikastirio Ammochostou (sąd rejonowy, Famagusta, Cypr) wobec Komisji Europejskiej, z zastrzeżeniem uchylenia jej immunitetu, które to postanowienie dotyczy roszczeń N. Ramona wobec Republiki Turcji w kwocie 622 114,52 EUR przyznanej skarżącemu przez Europejski Trybunał Praw Człowieka ze względu na naruszenie jego praw poprzez bezprawne zajęcie jego własności przez władze tureckie;
- podjęcie wszelkich środków i działań, które Trybunał uzna za słuszne i sprawiedliwe w niniejszym przypadku;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania, w tym VAT.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Turcji ma pewne, o określonej wartości i wymagalne wierzytelności wobec Unii Europejskiej, na mocy następujących umów finansowych zawartych pomiędzy Unią i Republiką Turcji:

- a) umowy finansowej z 2018 r. dotyczącej „Rocznego programu działań na rzecz Turcji na rok 2018” z dnia 6 listopada 2019, na kwotę 98,4 milionów EUR;
- b) umowy finansowej z 2019 r. dotyczącej „Rocznego programu działań na rzecz Turcji na rok 2019” z dnia 4 czerwca 2020 r., na kwotę 157,7 milionów EUR;
- c) umowy finansowej z 2020 r. dotyczącej „Rocznego programu działań na rzecz Turcji na rok 2019” z dnia 26 marca 2021 r., na kwotę 122 milionów EUR.

Pomoc przedakcesyjna Unii Europejskiej ma między innymi na celu pomoc Turcji w obraniu ścieżki reform, które przybliżą jej dorobek prawny Wspólnoty, w tym przestrzeganie rządów prawa i ochronę praw człowieka.

Zajęcie żądane przez skarżącego dotyczy wykonania wyroku Europejskiego Trybunału praw Człowieka z dnia 26 października 2010 r., Ramon przeciwko Turcji, (CE:ECHR:2010:1026JUD 002909295), i stanowi środek sprzyjający ochronie i przestrzeganiu praw człowieka.

Zajęcie wierzytelności pieniężnych, które ma Turcja wobec Unii Europejskiej, do wysokości kwoty należnej N. Ramonowi od Republiki nie przeszkodzi dobremu funkcjonowaniu Unii Europejskiej ani nie zagrazi jej niezależności. Przeciwnie, zajęcie przyczyni się do realizacji jednego z głównych celów pomocy przedakcesyjnej przyznanej Turcji, czyli przestrzegania rządów prawa i ochrony praw człowieka przez państwo kandydujące do przystąpienia.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 30 listopada 2022 r. – PKK/Rada

(Sprawy połączone T-316/14 RENV i T-148/19) ⁽¹⁾

[Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające skierowane przeciwko PKK w ramach walki z terroryzmem – Zamrożenie środków finansowych – Wspólne stanowisko 2001/931/WPZiB – Zastosowanie do sytuacji konfliktu zbrojnego – Grupa terrorystyczna – Podstawa faktyczna decyzji o zamrożeniu środków finansowych – Decyzja podjęta przez właściwą władzę – Organ państwa trzeciego – Przegląd – Proporcjonalność – Obowiązek uzasadnienia – Prawo do obrony – Prawo do skutecznej ochrony sądowej – Dostosowanie skargi]

(2023/C 35/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Kurdistan Workers' Party (PKK) (przedstawiciele: adwokaci A. van Eik i T. Buruma,)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Van Overmeire i B. Driessen, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną w sprawie T-316/14 RENV: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Ramopoulos, J. Norris, J. Roberti di Sarsina i R. Tricot, pełnomocnicy)

Interwenient popierający drugą stronę postępowania odwoławczego: Republika Francuska (przedstawiciele: A.-L. Desjonquères, B. Fodda i J.-L. Carré, pełnomocnicy), Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: M. Bulterman i J. Langer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Przez swoją skargę w sprawie T-316/14 RENV, opartą na art. 263 TFUE, skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności:

- rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 125/2014 z dnia 10 lutego 2014 r. dotyczącego wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 714/2013 (Dz.U. 2014, L 40, s. 9);
- rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 790/2014 z dnia 22 lipca 2014 r. dotyczącego wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 125/2014 (Dz.U. 2014, L 217, s. 1);
- decyzji Rady (WPZiB) 2015/521 z dnia 26 marca 2015 r. dotyczącej aktualizacji i zmiany wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu i uchylenia decyzji 2014/483/WPZiB (Dz.U. 2015, L 82, s. 107; sprostowanie Dz.U. 2015, L 181, s. 87);
- rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/513 z dnia 26 marca 2015 r. dotyczącego wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 790/2014 (Dz.U. 2015, L 82, s. 1);
- decyzji Rady (WPZiB) 2015/1334 z dnia 31 lipca 2015 r. dotyczącej aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu oraz uchylającej decyzję (WPZiB) 2015/521 (Dz.U. 2015, L 206, s. 61);

- rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/1325 z dnia 31 lipca 2015 r. dotyczącego wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylającego rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/513 (Dz.U. 2015, L 206, s. 12);
- rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/2425 z dnia 21 grudnia 2015 r. dotyczącego wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylającego rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/1325 (Dz.U. 2015, L 334, s. 1);
- rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2016/1127 z dnia 12 lipca 2016 r. w sprawie wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/2425 (Dz.U. 2016, L 188, s. 1);
- rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2017/150 z dnia 27 stycznia 2017 r. dotyczącego wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego (UE) 2016/1127 (Dz.U. 2017, L 23, s. 3);
- decyzji Rady (WPZiB) 2017/1426 z dnia 4 sierpnia 2017 r. dotyczącej aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu oraz uchylającej decyzję (WPZiB) 2017/154 (Dz.U. 2017, L 204, s. 95);
- rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2017/1420 z dnia 4 sierpnia 2017 r. dotyczącego wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylającego rozporządzenie wykonawcze (UE) 2017/150 (Dz.U. 2017, L 204, s. 3), w zakresie, w jakim akty te jej dotyczą.

W skardze w sprawie T-148/19, również opartej na art. 263 TFUE, skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności:

- decyzji Rady (WPZiB) 2019/25 z dnia 8 stycznia 2019 r. dotyczącej zmiany oraz aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu, i uchylenia decyzji (WPZiB) 2018/1084 (Dz.U. 2019, L 6, s. 6);
- decyzji Rady (WPZiB) 2019/1341 z dnia 8 sierpnia 2019 r. aktualizującej listę osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu oraz uchylającej decyzję (WPZiB) 2019/25 (Dz.U. 2019, L 209, s. 15);
- rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/1337 z dnia 8 sierpnia 2019 r. wykonującego art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylającego rozporządzenie wykonawcze (UE) 2019/24 (Dz.U. 2019, L 209, s. 1);
- rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2020/19 z dnia 13 stycznia 2020 r. wykonującego art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylającego rozporządzenie wykonawcze (UE) 2019/1337 (Dz.U. 2020, L 8 I, s. 1);
- decyzji Rady (WPZiB) 2020/1132 z dnia 30 lipca 2020 r. aktualizującej listę osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu oraz uchylającej decyzję (WPZiB) 2020/20 (Dz.U. 2020, L 247, s. 18);

— rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2020/1128 z dnia 30 lipca 2020 r. wykonującego art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylającego rozporządzenie wykonawcze (UE) 2020/19 (Dz.U. 2020, L 247, s. 1), w zakresie, w jakim akty te jej dotyczą.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 125/2014 z dnia 10 lutego 2014 r. dotyczącego wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 714/2013 oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 790/2014 z dnia 22 lipca 2014 r. dotyczącego wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylenia rozporządzenia wykonawczego nr 125/2014 w zakresie, w jakim dotyczą one Kurdistan Workers' Party (PKK).
- 2) W pozostałym zakresie skarga w sprawie T-316/14 RENV zostaje oddalona.
- 3) Skarga w sprawie T-148/19 zostaje oddalona.
- 4) PKK i Rada Unii Europejskiej pokrywają własne koszty związane ze sprawami T-316/14, C-46/19 P, T-316/14 RENV i T-148/19.
- 5) Komisja Europejska, Republika Francuska i Królestwo Niderlandów pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 245 z 28.7.2014.

Wyrok Sądu z dnia 30 listopada 2022 r. – Trasta Komerčbanka i in./EBC

(Sprawa T-698/16) (¹)

[Polityka gospodarcza i pieniężna – Nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi – Szczególne zadania nadzorcze powierzone EBC – Decyzja o cofnięciu zezwolenia instytucji kredytowej – Śmierć skarżącego – Częściowe umorzenie postępowania – Kompetencje właściwych organów krajowych uczestniczących państw członkowskich i EBC w ramach jednolitego mechanizmu nadzorczego – Równość traktowania – Proporcjonalność – Uzasadnione oczekiwania – Pewność prawa – Nadużycie władzy – Prawo do obrony – Obowiązek uzasadnienia]

(2023/C 35/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Trasta Komerčbanka AS (Ryga, Łotwa) i 6 innych skarżących wymienionych w załączniku do wyroku (przedstawiciel: adwokat O. Behrends)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: E. Koupepidou, C. Hernández Sasetta i A. Witte, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata B. Schneidera)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Łotewska (przedstawiciele: K. Pommere i J. Davidoviča, pełnomocnicy), Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Di Bucci i A. Steiblytė, pełnomocnicy)

Przedmiot

Poprzez skargę opartą na art. 263 TFUE skarżący zmierzają do stwierdzenia nieważności decyzji EBC ECB/SSM/2016–529900WIP0INFDAWTJ81/2 WOANCA-2016–0005 z dnia 11 lipca 2016 r. w sprawie cofnięcia zezwolenia Trasta Komerčbanka na podjęcie działalności instytucji kredytowej.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone w zakresie, w jakim została ona wniesiona przez Igora Buimistersa.
- 2) Skarga zostaje oddalona.
- 3) Trasta Komerčbanka AS i pozostałe strony skarżące wymienione w załączniku, z wyjątkiem I. Buimistersa, zostają obciążone kosztami.
- 4) Igor Buimisters pokrywa własne koszty.
- 5) Komisja Europejska i Republika Łotewska pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 441 z 28.11.2016.

Wyrok Sądu z dnia 30 listopada 2022 r. – Austria/Komisja

(Sprawa T-101/18) (¹)

[Pomoc państwa – Przemysł jądrowy – Pomoc planowana przez Węgry na utworzenie dwóch nowych reaktorów jądrowych na terenie Paks – Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym z zastrzeżeniem spełnienia określonych zobowiązań – Artykuł 107 ust. 3 lit. c) TFUE – Zgodność pomocy z innymi przepisami prawa Unii niż przepisy dotyczące pomocy państwa – Nierozzerwalny związek – Promowanie energii jądrowej – Artykuł 192 akapit pierwszy traktatu Euratom – Zasady: ochrony środowiska, „zanieczyszczający płaci”, ostrożności i zrównoważonego rozwoju – Określenie danej działalności gospodarczej – Zawodność rynku – Zakłócenia konkurencji – Proporcjonalność pomocy – Konieczność interwencji państwa – Określenie elementów pomocy – Procedura udzielania zamówień publicznych – Obowiązek uzasadnienia]

(2023/C 35/50)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Austrii (przedstawiciele: J. Schmoll, F. Koppensteiner, M. Klamert i T. Ziniel, pełnomocnicy, których wspierał adwokat H. Kristoferitsch)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Blanck, K. Herrmann i P. Němečková, pełnomocnicy)

Interwenient popierający żądania strony skarżącej: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciele: A. Germeaux i T. Schell, pełnomocnicy, których wspierał adwokat P. Kinsch)

Interwenienci popierający żądania strony pozwanej: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, J. Vláčil, T. Müller, J. Pavliš i L. Halajová, pełnomocnicy), Republika Francuska (przedstawiciele: E. de Moustier i P. Dodeller, pełnomocnicy), Węgry (przedstawiciele: M. Fehér, pełnomocnik, którego wspierali adwokaci P. Nagy, N. Grácia Malfeito, B. Karsai, i C. Bellamy, KC), Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik), Republika Słowacka (przedstawiciel: S. Ondrášiková, pełnomocnik), Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: F. Shibli, L. Baxter i S. McCrory, pełnomocnicy, których wspierał T. Johnston, barrister)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE Republika Austrii wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2017/2112 z dnia 6 marca 2017 r. w sprawie środka pomocy/programu pomocy/pomocy państwa SA.38454–2015/C (ex 2015/N), które Węgry planują wdrożyć w celu wsparcia utworzenia dwóch nowych reaktorów jądrowych w elektrowni jądrowej Paks II (Dz.U. 2017, L 317, s. 45).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Austrii pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Republika Czeska, Republika Francuska, Wielkie Księstwo Luksemburga, Węgry, Rzeczpospolita Polska, Republika Słowacka oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 152 z 30.4.2018.

Wyrok Sądu z dnia 7 grudnia 2022 r. – PNB Banka/EBC

(Sprawa T-275/19) (¹)

[Polityka gospodarcza i pieniężna – Nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi – Uprawnienia EBC – Uprawnienia dochodzeniowe – Kontrole na miejscu – Artykuł 12 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 – Decyzja EBC o przeprowadzeniu kontroli w pomieszczeniach mniej istotnej instytucji kredytowej – Skarga o stwierdzenie nieważności – Akt podlegający zaskarżeniu – Dopuszczalność – Kompetencja EBC – Obowiązek uzasadnienia – Elementy mogące uzasadnić kontrolę – Artykuł 106 regulaminu postępowania – Wniosek o przeprowadzenie rozprawy pozbawiony uzasadnienia]

(2023/C 35/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: PNB Banka AS (Ryga, Łotwa) (przedstawiciel: O Behrends, adwokat)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: C. Hernández Sasetta, F. Bonnard i V. Hümpfner, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Triantafyllou, A. Nijenhuis i A. Steiblytė, pełnomocnicy)

Przedmiot

Poprzez swoją skargę opartą na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Banku Centralnego (EBC), doręczonej pismem z dnia 14 lutego 2019 r. w sprawie przeprowadzenia kontroli na miejscu w jej pomieszczeniach.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) PNB Banka AS pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Europejski Bank Centralny (EBC).
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 213 z 24.6.2019.

Wyrok Sądu z dnia 7 grudnia 2022 r. – PNB Banka/EBC(Sprawa T-301/19) ⁽¹⁾

[Polityka gospodarcza i pieniężna – Nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi – Artykuł 6 ust. 5 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 – Konieczność bezpośredniego nadzoru EBC nad mniej istotną instytucją kredytową – Wniosek właściwego organu krajowego – Artykuł 68 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 468/2014 – Decyzja EBC o uznaniu PNB Banka za istotny podmiot podlegający bezpośredniemu nadzorowi ostrożnościowemu – Obowiązek uzasadnienia – Proporcjonalność – Prawo do obrony – Dostęp do akt administracyjnych – Raport przewidziany w art. 68 ust. 3 rozporządzenia nr 468/2014 – Artykuł 106 regulaminu postępowania – Wniosek o przeprowadzenie rozprawy pozbawiony uzasadnienia]

(2023/C 35/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: PNB Banka AS (Ryga, Łotwa) (przedstawiciel: O Behrends, adwokat)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: C. Hernández Sasetta, F. Bonnard i V. Hümpfner, pełnomocnicy)

Przedmiot

Poprzez swoją skargę opartą na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Banku Centralnego (EBC), doręczonej pismem z dnia 1 marca 2019 r. o uznaniu jej za istotny podmiot podlegający bezpośredniemu nadzorowi ostrożnościowemu.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) PNB Banka AS pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Europejski Bank Centralny (EBC).

⁽¹⁾ Dz.U. C 246 z 22.7.2019.

Wyrok Sądu z dnia 7 grudnia 2022 r. – PNB Banka/EBC(Sprawa T-330/19) ⁽¹⁾

[Polityka gospodarcza i pieniężna – Nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi – Artykuł 22 dyrektywy 2013/36/UE – Sprzeciw EBC wobec nabycia znacznego pakietu akcji instytucji kredytowej – Początek biegu okresu oceny – Interwencja EBC na początkowym etapie postępowania – Kryteria stabilności finansowej potencjalnego nabywcy i przestrzegania wymogów ostrożnościowych – Istnienie uzasadnionej podstawy sprzeciwu wobec nabycia na podstawie jednego lub kilku kryteriów oceny – Artykuł 106 regulaminu postępowania – Wniosek o przeprowadzenie rozprawy pozbawiony uzasadnienia]

(2023/C 35/53)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: PNB Banka AS (Ryga, Łotwa) (przedstawiciel: O. Behrends, adwokat)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: C. Hernández Sasetta, F. Bonnard i V. Hümpfner, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Triantafyllou, A. Nijenhuis i A. Steiblyté, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji doręczonej pismem z dnia 21 marca 2019 r., w której Europejski Bank Centralny (EBC) postanowił sprzeciwić się transakcji polegającej na nabyciu znacznego pakietu akcji w B.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) PNB Banka AS pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Europejski Bank Centralny (EBC).
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 270 z 12.8.2019.

Wyrok Sądu z dnia 7 grudnia 2022 r. – PNB Banka/EBC

(Sprawa T-230/20) (¹)

[Polityka gospodarcza i pieniężna – Nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi – Rozporządzenie (UE) nr 1024/2013 – Szczególne zadania nadzorcze powierzone EBC – Decyzja o cofnięciu zezwolenia instytucji kredytowej PNB Banka – Propozycja właściwego organu krajowego dotycząca cofnięcia zezwolenia – Postanowienie w sprawie niewypłacalności PNB Banka – Rozsądny termin – Obowiązek uzasadnienia – Proporcjonalność]

(2023/C 35/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: PNB Banka AS (Ryga, Łotwa) (przedstawiciel: O. Behrends, adwokat)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: C. Hernández Saseta, F. Bonnard i V. Hümpfner, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Republika Łotewska (przedstawiciele: K. Pommere, J. Davidoviča i E. Bārdiņš, pełnomocnicy)

Przedmiot

Poprzez skargę opartą na art. 263 TFUE skarżąca zmierza do stwierdzenia nieważności decyzji Europejskiego Banku Centralnego (EBC) ECB-SSM-220-LVPNB-1, WHD-2019-0016 z dnia 17 lutego 2020 r. w sprawie cofnięcia jej zezwolenia na prowadzenie działalności jako instytucja kredytowa.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) PNB Banka AS pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Europejski Bank Centralny (EBC), w tym koszty związane z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego.

3) Republika Łotewska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 209 z 22.6.2020.

Wyrok Sądu z dnia 23 listopada 2022 r. – Westfälische Drahtindustrie i in./Komisja

(Sprawa T-275/20) (¹)

[Skarga o stwierdzenie nieważności i o odszkodowanie – Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Europejski rynek stali sprężającej – Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG – Zawieszenie obowiązku ustanowienia gwarancji bankowej – Rozłożenie na raty płatności dokonywanych tymczasowo – Wyrok stwierdzający częściową nieważność decyzji i ustalający grzywnę w takiej samej wysokości jak grzywna pierwotnie nałożona – Zaliczenie płatności dokonywanych tymczasowo – Odsetki za opóźnienie – Artykuł 266 akapit pierwszy TFUE – Bezpodstawne wzbogacenie – Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom – Zwrot nienależnych kwot – Brak podstawy prawnej – Bezprawność]

(2023/C 35/55)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Westfälische Drahtindustrie GmbH (Hamm, Niemcy), Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG (Hamm), Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG (Iserlohn, Niemcy) (przedstawiciele: O. Duys i N. Tkatchenko, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele P. Rossi i L. Mantl, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarżące wnoszą w skardze, tytułem żądania głównego, po pierwsze, o stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 263 TFUE, pisma Komisji Europejskiej z dnia 2 marca 2020 r., w którym Komisja wezwała je do uiszczenia na jej rzecz kwoty 12 236 931,69 EUR, odpowiadającej zdaniem tej instytucji pozostałej do zapłaty kwocie grzywny nałożonej na skarżące w dniu 30 września 2010 r.; po drugie, o stwierdzenie, że grzywna została zapłacona w całości w dniu 17 października 2019 r. poprzez uiszczenie kwoty 18 149 636,24 EUR; a po trzecie, o zasądzenie od Komisji na rzecz spółki WDI kwoty 1 633 085,17 EUR wraz z odsetkami naliczonymi od tej ostatniej daty, z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia owej instytucji. Tytułem żądania ewentualnego skarżące wnoszą na podstawie art. 268 TFUE o zasądzenie na ich rzecz od Komisji kwoty 12 236 931,69 EUR, której zapłaty Komisja żądała od skarżącej spółki WDI, a także kwoty odpowiadającej otrzymanej przez tę instytucję nadpłaty w wysokości 1 633 085,17 EUR, powiększonej o odsetki naliczane od dnia 17 października 2019 r. do dnia zwrotu należnej kwoty w całości.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Westfälische Drahtindustrie GmbH, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG i Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG zostają obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 247 z 27.7.2020.

Wyrok Sądu z dnia 7 grudnia 2022 r. – Litwa/Komisja**(Sprawa T-537/20) ⁽¹⁾****[EFRG i EFRROW – Wydatki wyłączone z finansowania – Wydatki poniesione przez Litwę – Wsparcie przechodzenia na wcześniejszą emeryturę – Artykuł 52 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 – Artykuł 34 ust. 6 i art. 35 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 908/2014]**

(2023/C 35/56)

Język postępowania: litewski

Strony

Strona skarżąca: Republika Litewska (przedstawiciele: R. Dzikovič i K. Dieninis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Aquilina, J. Jokubauskaitė i M. Kaduczak, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE Republika Litewska wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2020/859 z dnia 16 czerwca 2020 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. 2020, L 195, s. 59), w zakresie, w jakim nakłada ona na nią ryczałtową korektę finansową w wysokości 5 %, wyłączając w ten sposób kwotę 2 186 447,97 EUR z finansowania wypłaconego z tytułu środka wsparcia przechodzenia na wcześniejszą emeryturę w okresie od dnia 16 października do dnia 30 czerwca 2018 r.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Litewska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 359 z 26.10.2020.

Wyrok Sądu z dnia 7 grudnia 2022 r. – CCPL i in./Komisja**(Sprawa T-130/21) ⁽¹⁾****[Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Opakowania spożywcze do sprzedaży detalicznej – Decyzja zmieniająca kwotę grzywiny – Sposoby obliczania grzywien – Możliwość przypisania zachowania noszącego znamiona naruszenia – Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r. – Górna granica grzywiny – Proporcjonalność – Równość traktowania – Zdolność płatnicza]**

(2023/C 35/57)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: CCPL – Consorzio Cooperative di Produzione e Lavoro SC (Reggio nell'Emilia, Włochy), Coopbox Group SpA (Bibbiano, Włochy), Coopbox Eastern s.r.o. (Nowe Miasto nad Wagiem, Słowacja) (przedstawiciele: adwokaci E. Cucchiara i E. Rocchi)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Rossi i T. Baumé, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2020) 8940 final z dnia 17 grudnia 2020 r. zmieniającej kwotę grzywiny nałożonych decyzją Komisji C(2015) 4336 final z dnia 24 czerwca 2015 r. dotyczącą postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa AT.39563 – Opakowania spożywcze do sprzedaży detalicznej).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) CCPL – Consorzio Cooperative di Produzione e Lavoro SC, Coopbox Group SpA i Coopbox Eastern s.r.o. zostają obciążone, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską, w tym kosztami związanymi z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego.

(¹) Dz.U. C 148 z 26.4.2021.

Wyrok Sądu z dnia 30 listopada 2022 r. – Włochy/Komisja

(Sprawa T-221/21) (¹)

[EFRG i EFRROW – Wydatki wyłączone z finansowania – System pomocy obszarowej – Korekty finansowe – Pojęcie „trwałych użytków zielonych” – Artykuł 4 ust. 1 lit. h) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 – Artykuł 5 ust. 3 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 499/2014]

(2023/C 35/58)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, którego wspierali C. Gerardis, G. Rocchitta i E. Feola, avvocati dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Rossi, J. Aquilina i F. Moro, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE Republika Włoska wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2021/261 z dnia 17 lutego 2021 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. 2021, L 59, s. 10), w zakresie, w jakim dotyczy ona niektórych wydatków przez nią poniesionych.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2021/261 z dnia 17 lutego 2021 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w zakresie, w jakim nakłada ona na Republikę Włoską korektę finansową według stawki ryczałtowej w wysokości 2 %, w związku z pomocą obszarową przyznaną we Włoszech, w kwocie 67 368 272,99 EUR w odniesieniu do roku składania wniosku 2017.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Republika Włoska i Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 228 z 14.6.2021.

Wyrok Sądu z dnia 30 listopada 2022 r. – KN/Parlament(Sprawa T-401/21) ⁽¹⁾

[Prawo instytucjonalne – Członek EKES – Postępowanie w sprawie udzielenia absolutorium z wykonania budżetu EKES za rok budżetowy 2019 – Rezolucja Parlamentu wskazująca skarżącego jako sprawcę zachowań mobbingowych – Skarga o stwierdzenie nieważności – Akt niepodlegający zaskarżeniu – Niedopuszczalność – Skarga o zadośćuczynienie – Ochrona danych osobowych – Domniemanie niewinności – Obowiązek zachowania poufności – Zasada dobrej administracji – Proporcjonalność – Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom]

(2023/C 35/59)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: KN (przedstawiciele: adwokaci M. Casado García-Hirschfeld i M. Aboudi)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: R. Crowe, C. Burgos i M. Allik, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze skarżący żąda, po pierwsze, na podstawie art. 263 TFUE stwierdzenia nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego (UE, Euratom) 2021/1552 z dnia 28 kwietnia 2021 r. w sprawie absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej za rok budżetowy 2019, sekcja VI – Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny (Dz.U. 2021, L 340, s. 140) oraz rezolucji Parlamentu Europejskiego (UE) 2021/1553 z dnia 29 kwietnia 2021 r. zawierającej uwagi stanowiące integralną część decyzji w sprawie absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej za rok budżetowy 2019, sekcja VI – Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny (Dz.U. 2021, L 340, s. 141), a po drugie, na podstawie art. 268 TFUE zadośćuczynienia za krzywdę, której doznał wskutek zaskarżonych aktów.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje w części odrzucona, a w pozostałym zakresie oddalona.
- 2) KN zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 338 z 23.8.2021.

Wyrok Sądu z dnia 7 grudnia 2022 r. – Neoperl/EUIPO (Przedstawienie cylindrycznej wbudowanej części sanitarnej)(Sprawa T-487/21) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie unijnego znaku towarowego przedstawiającego cylindryczną wbudowaną część sanitarną – Dotykowy znak pozycyjny – Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji – Zakres stosowania aktu prawnego – Uwzględnienie z urzędu – Badanie charakteru odróżniającego przez izbę odwoławczą – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Oznaczenie, z którego nie może składać się unijny znak towarowy – Brak precyzyjnego i kompletnego samego w sobie przedstawienia graficznego wrażenia dotykowego, jakie wywołuje oznaczenie – Artykuł 4 i art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 4 i art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 2017/1001]]

(2023/C 35/60)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Neoperl AG (Reinach, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat U. Kaufmann)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: T. Klee i D. Hanf, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 3 czerwca 2021 r. (sprawa R 2327/2019-5).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 3 czerwca 2021 r. (sprawa R 2327/2019-5).
- 2) EUIPO zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 391 z 27.9.2021.

Wyrok Sądu z dnia 23 listopada 2022 r. – Zeta Farmaceutici/EUIPO – Specchiasol (EUPHYTOS) (Sprawa T-515/21) (¹)

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy EUPHYTOS – Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy EuPhidra – Dowód rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego – Artykuł 56 ust. 2 i art. 43 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 64 ust. 2 i art. 47 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Istotne okresy – Przedstawienie dowodów po raz pierwszy przed izbą odwoławczą – Uznanie przysługujące izbie odwoławczej – Kwalifikacja nowych lub uzupełniających dowodów – Artykuł 95 ust. 2 rozporządzenia 2017/1001 – Artykuł 27 ust. 4 rozporządzenia delegowanego (UE) 2018/625]

(2023/C 35/61)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Zeta Farmaceutici SpA (Vicence, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci F. Celluprica, F. Fischetti i F. De Bono)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: S. Scardocchia, J. Crespo Carrillo i D. Hanf, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Specchiasol Srl (Bussolengo, Włochy)

Przedmiot

W swojej skardze na podstawie art. 263 TFUE skarżąca domaga się stwierdzenia nieważności oraz zmiany decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 10 czerwca 2021 r. (sprawa R 2094/2019-1).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 10 czerwca 2021 r. (sprawa R 2094/2019-1).

- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) EUIPO pokrywa własne koszty postępowania oraz koszty poniesione przez Zeta Farmaceutici SpA.

(¹) Dz.U. C 422 z 18.10.2021.

**Wyrok Sądu z dnia 30 listopada 2022 r. – ADS L. Kowalik, B. Włodarczyk/EUIPO – ESSAtech
(Akcesorium do bezprzewodowego pilota zdalnego sterowania)**

(Sprawa T-612/21) (¹)

[Wzór wspólnotowy – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru – Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający akcesorium do bezprzewodowego pilota zdalnego sterowania – Podstawa unieważnienia – Cechy postaci produktu wynikające wyłącznie z jego funkcji technicznej – Artykuł 8 ust. 1 i art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 6/2002 – Stan faktyczny lub dowody przedstawione po raz pierwszy przed izbą odwoławczą – Artykuł 63 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 – Obowiązek uzasadnienia – Artykuł 41 ust. 1 i art. 41 ust. 2 lit. c) karty praw podstawowych]

(2023/C 35/62)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: ADS L. Kowalik, B. Włodarczyk s.c. (Sosnowiec, Polska) (przedstawiciel: M. Oleksyn, radca prawny)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: M. Chylińska i J. Ivanauskas, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO: ESSAtech (Přistoupim, Republika Czeska)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca żąda stwierdzenia nieważności decyzji Trzeciej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 14 lipca 2021 r. (sprawa R 1072/2020-3).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Trzeciej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 14 lipca 2021 r. (sprawa R 1072/2020-3).
- 2) EUIPO zostaje obciążone kosztami poniesionymi w związku z postępowaniem zarówno przed Izbą Odwoławczą EUIPO, jak i przed Sądem.

(¹) Dz.U. C 502 z 13.12.2021.

Wyrok Sądu z dnia 7 grudnia 2022 r. – Puma/EUIPO – Vaillant (Puma)

(Sprawa T-623/21) (¹)

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Puma – Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy PUMA – Względna podstawa odmowy rejestracji – Naruszenie renomy – Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2023/C 35/63)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Puma SE (Herzogenaurach, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci M. Schunke i P. Trieb)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: J. Schäfer, D. Stoyanova-Valchanova i E. Markakis, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Vaillant GmbH (Remscheid, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat S. Abrar)

Przedmiot

W skardze, złożonej na podstawie art. 263 TFUE, skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 8 lipca 2021 r. (sprawa R 1875/2019-1).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Puma SE zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 471 z 22.11.2021.

Wyrok Sądu z dnia 30 listopada 2022 r. – Mendes/EUIPO – Actial Farmaceutica (VSL3TOTAL) (Sprawa T-678/21) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy VSL3TOTAL – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy VSL#3 – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Podobieństwo oznaczeń – Podobieństwo towarów – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i art. 53 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 60 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]

(2023/C 35/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Mendes SA (Lugano, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat M. Cavattoni)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: T. Frydendahl, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Actial Farmaceutica Srl (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci M. Mostardini, F. Mellucci i F. Rombolà)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 17 sierpnia 2021 r. (sprawa R 1568/2020-2).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Mendes SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 502 z 13.12.2021.

Wyrok Sądu z dnia 23 listopada 2022 r. – Allessa/EUIPO – Dumerth (CASSELLAPARK)(Sprawa T-701/21) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy CASSELLAPARK – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter odróżniający – Brak charakteru opisowego – Brak znaku towarowego mogącego wprowadzić w błąd odbiorców – Artykuł 7 ust. 1 lit. b), c) i g) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b), c) i g) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Obowiązek uzasadnienia – Artykuł 94 rozporządzenia 2017/1001]

(2023/C 35/65)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Allessa GmbH (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci S. Fröhlich, M. Hartmann i H. Lerchl)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: E. Nicolás Gómez i D. Hanf, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Carim Dumerth (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci T. Wieland i C. Corbet)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 11 sierpnia 2021 r. (sprawa R 1043/2020-5).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Allessa GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 2 z 3.1.2022.

Wyrok Sądu z dnia 7 grudnia 2022 r. – Bora Creations/EUIPO (essence)(Sprawa T-738/21) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy essence – Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001]

(2023/C 35/66)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Bora Creations, SL (Andratx, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci R. Lange i M. Ebner)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: M. Eberl i E. Markakis, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca żąda stwierdzenia nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 21 września 2021 r. (sprawa R 693/2021-4).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Bora Creations, SL, zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 37 z 24.1.2022.

Wyrok Sądu z dnia 7 grudnia 2022 r. – Borussia VfL 1900 Mönchengladbach/EUIPO – Neng (Fohlenelf)

(Sprawa T-747/21) (¹)

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy Fohlenelf – Rzeczywiste używanie znaku towarowego – Artykuł 58 ust. 1 lit. a), art. 94 ust. 1 i art. 97 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2023/C 35/67)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Borussia VfL 1900 Mönchengladbach GmbH (Mönchengladbach, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat R. Kitzberger)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: A. Söder i E. Nicolás Gómez, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: David Neng (Brüggen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat D. Breuer)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca żąda stwierdzenia nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 28 września 2021 r. (sprawa R 2126/2020-4).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 28 września 2021 r. (sprawa R 2126/2020-4) w zakresie, w jakim został odrzucony dowód rzeczywistego używania unijnego znaku towarowego Fohlenelf w odniesieniu do „mydeł” należących do klasy 3, „folii samoprzylepnych z papieru lub tworzyw sztucznych, naklejek samoprzylepnych” należących do klasy 16, „porcelany i wyrobów ceramicznych” należących do klasy 21, a także w odniesieniu do „bidonów” w zakresie, w jakim chodzi o podkategorię towarów w ramach „pojemników stosowanych w kuchni i gospodarstwie domowym” również należących do klasy 21, „tekstylnych ręczników kąpielowych” należących do klasy 24 oraz „gier, zabawek” należących do klasy 28.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 37 z 24.1.2022.

Wyrok Sądu z dnia 30 listopada 2022 r. – Lila Rossa Engros / EUIPO (LiLAC)(Sprawa T-780/21) ⁽¹⁾**[Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego LiLAC –
Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia
(UE) nr 2017/1001]**

(2023/C 35/68)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Lila Rossa Engros SRL (Voluntari, Rumunia) (przedstawiciel: adwokat O. Anghel)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: V. Ruzek, pełnomocnik)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 10 września 2021 r. (sprawa R 441/2021-5).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Lila Rossa Engros SRL pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).

⁽¹⁾ Dz.U. C 95 z 28.2.2022.**Wyrok Sądu z dnia 30 listopada 2022 r. – Hasco TM/EUIPO – Esi (NATURCAPS)**(Sprawa T-12/22) ⁽¹⁾**[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku unijny znak
towarowy NATURCAPS – Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy NATURKAPS – Brak
rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego – Artykuł 64 ust. 2 rozporządzenia (UE)
2017/1001 – Kwalifikacja produktów leczniczych i suplementów żywnościowych]**

(2023/C 35/69)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Hasco TM sp. z o.o. sp.k. (Wrocław, Polska) (przedstawiciel: M. Krekora, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: J. Ivanauskas, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Esi Srl (Albisola Superiore, Włochy)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 9 listopada 2021 r. (sprawa R 617/2021-4).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Hasco TM sp. z o.o. sp.k. zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 109 z 7.3.2022.

Wyrok Sądu z dnia 30 listopada 2022 r. – Korporacja „Masternet” / EUIPO – Stayer Ibérica (STAYER)

(Sprawa T-85/22) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy STAYER – Rzeczywiste używanie znaku towarowego – Artykuł 15 i art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 18 i art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Kwalifikacja towarów, w odniesieniu do których wykazano rzeczywiste używanie]

(2023/C 35/70)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ZAO Korporacja „Masternet” (Moskwa, Rosja) (przedstawiciel: adwokat N. Bürglen)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: J. Ivanauskas, pełnomocnik).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Stayer Ibérica, SA (Pinto, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci P. Creta, A. Lanzarini, B. Costa i M. Lazzarotto)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej z dnia 16 grudnia 2021 r. (sprawa R 932/2021-1).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) ZAO Korporacja „Masternet” zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 158 z 11.4.2022.

Wyrok Sądu z dnia 23 listopada 2022 r. – General Wire Spring/EUIPO (GENERAL PIPE CLEANERS)

(Sprawa T-151/22) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską – Słowny znak towarowy GENERAL PIPE CLEANERS – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2023/C 35/71)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: General Wire Spring Co. (McKees Rocks, Pensylwania, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat E. Carrillo)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: R. Raponi, pełnomocnik)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 11 stycznia 2022 r. (sprawa R 1452/2021-5).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) General Wire Spring Co. zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 198 z 16.5.2022.

Wyrok Sądu z dnia 30 listopada 2022 r. – Korporacja „Masternet”/EUIPO – Stayer Ibérica (STAYER)

(Sprawa T-155/22) (¹)

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy STAYER – Rzeczywiste używanie znaku towarowego – Artykuł 15 i art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 18 i art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Kwalifikacja towarów, co do których wykazano rzeczywiste używanie]

(2023/C 35/72)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ZAO Korporacja „Masternet” (Moskwa, Rosja) (przedstawiciel: adwokat N. Bürglen)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: J. Ivanauskas, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Stayer Ibérica, SA (Pinto, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci P. Creta, A. Lanzarini, A. Sponzilli, B. Costa i M. Lazzarotto)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca żąda stwierdzenia nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 21 grudnia 2021 r. (sprawa R 931/2021-1).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) ZAO Korporacja „Masternet” zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 198 z 16.5.2022.

Wyrok Sądu z dnia 7 grudnia 2022 r. – Sanetview/EUIPO – 2boca2catering (Las Cebras)(Sprawa T-159/22) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Las Cebras – Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy LEZEBRA – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2023/C 35/73)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Sanetview, SLU (Andora, Andora) (przedstawiciele: adwokaci J. Gallego Jiménez, E. Sanz Valls, P. Bauzá Martínez, Y. Hernández Viñes i C. Marí Aguilar)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: A. Crawcour Hage i J. Ivanauskas, pełnomocnicy).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO: 2boca2catering, SL (Sewilla, Hiszpania)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca żąda stwierdzenia nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 4 stycznia 2022 r. (sprawa R 1070/2021-5).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Sanetview, SLU zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 198 z 16.5.2022.

Postanowienie Sądu z dnia 30 listopada 2022 r. – Basicmed Enterprises i in./Rada i in.(Sprawa T-379/16) ⁽¹⁾

[Odpowiedzialność pozaumowna – Polityka gospodarcza i pieniężna – Program wsparcia na rzecz stabilności Cypru – Decyzja Rady Prezesów EBC w sprawie awaryjnego wsparcia płynności w następstwie wniosku Banku Centralnego Cypru – Deklaracje Eurogrupy z dnia 25 marca, 12 kwietnia, 13 maja i 13 września 2013 r. w sprawie Cypru – Decyzja 2013/236/UE – Decyzja wykonawcza 2013/463/UE – Protokół ustaleń z dnia 26 kwietnia 2013 r. w sprawie szczególnych warunków polityki gospodarczej zawarty między Cyprzem a europejskim mechanizmem stabilności – Właściwość Sądu – Dopuszczalność – Wymogi formalne – Wyczerpanie wewnętrznych środków odwoławczych – Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom – Prawo własności – Uzasadnione oczekiwania – Równe traktowanie – Skarga w części wniesiona do sądu oczywiście niewłaściwego do jej rozpatrzenia, w części oczywiście niedopuszczalna, a w części prawnie oczywiście bezzasadna]

(2023/C 35/74)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Basicmed Enterprises Ltd (Limassol, Cypr) i 19 innych skarżących wymienionych w załączniku do postanowienia (przedstawiciele: adwokaci P. Tridimas, K. Kakoulli, i P. Panayides)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. Westerhof Löfflerová i I. Gurov, pełnomocnicy), Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn, J.-P. Keppenne i S. Delaude, pełnomocnicy), Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: K. Laurinavičius, G. Várhelyi i K. Drēviņa, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata H.-G. Kamanna), Eurogrupa reprezentowana przez Radę Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. Westerhof Löfflerová i I. Gurov, pełnomocnicy), Unia Europejska reprezentowana przez Komisję Europejską (przedstawiciele: L. Flynn, J.-P. Keppenne i S. Delaude, pełnomocnicy)

Przedmiot

Poprzez skargę opartą na art. 268 TFUE skarżący zmierzają do uzyskania naprawienia szkody, jaką mieli ponieść w wyniku wydanej na wniosek Cypryjskiego Banku Centralnego decyzji Rady Prezesów Europejskiego Banku Centralnego (EBC) z dnia 21 marca 2013 r. w sprawie awaryjnego wsparcia płynnościowego, oświadczeń Eurogrupy z dnia 25 marca, 12 kwietnia, 13 maja i 13 września 2013 r. w sprawie Cypru, decyzji Rady 2013/236/UE z dnia 25 kwietnia 2013 r. skierowanej do Cypru w sprawie określonych środków służących przywróceniu stabilności finansowej i trwałego wzrostu gospodarczego (Dz.U. 2013, L 141, s. 32), decyzji wykonawczej Rady 2013/236/UE z dnia 13 września 2013 r. w sprawie zatwierdzenia programu dostosowań makroekonomicznych dla Cypru oraz uchylającej decyzję 2013/236 (Dz.U. 2013, L 250, s. 40), protokołu ustaleń z dnia 26 kwietnia 2013 r. w sprawie szczególnych warunków polityki gospodarczej zawartego pomiędzy Republiką Cypru i Europejskim Mechanizmem Stabilności (EMS) oraz innych aktów i działań Komisji Europejskiej, Rady Unii Europejskiej, EBC i Eurogrupy związanych z przyznaniem Republice Cypru pomocy finansowej.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Basicmed Enterprises Ltd i pozostali skarżący wymienieni w załączniku oprócz własnych kosztów pokrywają koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej, Komisję Europejską i Europejski Bank Centralny (EBC).

(¹) Dz.U. C 383 z 17.10.2016

Postanowienie Sądu z dnia 22 listopada 2022 r. – Validity/Komisja

(Sprawa T-640/20) (¹)

[Skarga o stwierdzenie nieważności – Dostęp do dokumentów – Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 – Dokumenty dotyczące projektu zaproszenia do składania wniosków współfinansowanego przez EFRR – Dokumenty pochodzące od państwa członkowskiego – Częściowa odmowa dostępu – Ujawnienie po wniesieniu skargi – Utrata interesu prawnego – Częściowe umorzenie postępowania – Wniosek o dostosowanie skargi – Częściowa niedopuszczalność]

(2023/C 35/75)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Validity Foundation – Mental Disability Advocacy Centre (Budapeszt, Węgry) (przedstawiciele: adwokaci B. Van Vooren i R. Oyarzabal Arigita)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Herrmann i A. Spina, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności, po pierwsze, decyzji Komisji C(2020) 5540 final z dnia 6 sierpnia 2020 r., w której Komisja odmówiła jej dostępu do dokumentów dotyczących projektu zaproszenia do składania wniosków władz węgierskich, a po drugie, decyzji Komisji C(2021) 2834 final z dnia 19 kwietnia 2021 r., w której Komisja udzieliła jej dostępu do tych dokumentów.

Sentencja

- 1) Umarza się postępowanie w sprawie żądania stwierdzenia nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2020) 5540 final z dnia 6 sierpnia 2020 r., w której Komisja odmówiła Validity Foundation – Mental Disability Advocacy Centre dostępu do dokumentów dotyczących projektu zaproszenia do składania wniosków władz węgierskich.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 3) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 9 z 11.1.2021.

Postanowienie Sądu z dnia 22 listopada 2022 r. – Fieldpoint (Cyprus)/EUIPO (HYPERLIGHTOPTICS)
(Sprawa T-800/21) (¹)

**[Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego
HYPERLIGHTOPTICS – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7
ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Równość traktowania – Skarga prawnie oczywiście
bezzasadna]**

(2023/C 35/76)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fieldpoint (Cyprus) LTD (Nikozja, Cypr) (przedstawiciele: adwokaci P. Rath i S. Gebele)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: L. Lapinskaite i T. Klee, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 6 października 2021 r. (sprawa R 1166/2021-2).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Fieldpoint (Cyprus) LTD zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 73 z 14.2.2022.

Postanowienie Sądu z dnia 22 listopada 2022 r. – Fieldpoint (Cyprus)/EUIPO
(HYPERLIGHTEYEWEAR)

(Sprawa T-801/21) (¹)

**[Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego
HYPERLIGHTEYEWEAR – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7
ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Równość traktowania – Skarga prawnie oczywiście
bezzasadna]**

(2023/C 35/77)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fieldpoint (Cyprus) LTD (Nikozja, Cypr) (przedstawiciele: adwokaci P. Rath i S. Gebele)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: L. Lapinskaite i T. Klee, pełnomocnicy)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 6 października 2021 r. (sprawa R 1165/2021-2).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Fieldpoint (Cyprus) LTD zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 73 z 14.2.2022.

Skarga wniesiona w dniu 21 września 2022 r. – Ferreira de Macedo Silva/Frontex

(Sprawa T-595/22)

(2023/C 35/78)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Carlos Miguel Ferreira de Macedo Silva (Cercal do Alentejo, Portugalia) (przedstawiciel: adwokat L. Cosme Nunes Rolo)

Strona pozwana: Europejska Agencja Straży Granicznej i Przybrzeżnej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji zastępcy dyrektora wykonawczego ds. Zarządzania Informacjami i Procedurami Europejskiej Agencji Straży Granicznej i Przybrzeżnej (Frontex), działającego w charakterze organu powołującego, z dnia 29 sierpnia 2022 r. o rozwiązaniu ze stroną skarżącą umowy o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego stałej służby kategorii 1 przed końcem okresu próbnego;
- w razie niemożności przywrócenia strony skarżącej na czas na ósmy szczebel awansowania, obciążenie Fronteksu wszystkimi kosztami związanymi z wypełnieniem postanowień pięcioletniej umowy oraz kosztami postępowania sądowego.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań i równego traktowania w zakresie zatrudnienia (dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy ⁽¹⁾).
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, jak również prawa do dobrej administracji i prawa do bycia wysłuchanym.

⁽¹⁾ Dz.U. 2000, L 303, s. 16.

Skarga wniesiona w dniu 7 grudnia 2022 r. – Athlet/EUIPO – Heuver Bandengroothandel (ATHLET)**(Sprawa T-650/22)**

(2023/C 35/79)

Język skargi: niemiecki

Strony*Strona skarżąca:* Athlet Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: adwokat S. Reinhard)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Heuver Bandengroothandel BV (Hardenberg, Niderlandy)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Właściciel spornego znaku towarowego:* Strona skarżąca*Sporny znak towarowy:* Słowny unijny znak towarowy ATHLET – unijny znak towarowy nr 9 224 692*Postępowanie przed EUIPO:* Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 sierpnia 2022 r. w sprawie R 2214/2019-1**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie TFUE;
- Naruszenie art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Przeinaczenie okoliczności faktycznych i dowodów;
- Naruszenie art. 34 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 94 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2022 r.– FOF/Komisja**(Sprawa T-688/22)**

(2023/C 35/80)

Język postępowania: portugalski

Strony*Strona skarżąca:* FOF – Fox Oil Fund, Lda (Funchal, Portugalia) (przedstawiciele: S. Gemas Donário i S. Soares, adwokaci)*Strona pozwana:* Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2020) 8550 final z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM) – Schemat III;
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi pięć zarzutów na poparcie skargi, które co do zasady są identyczne jak zarzuty podniesione w ramach sprawy T-553/22, Thorn Investments/Komisja, lub są do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2022 r. – Fontwell/Komisja**(Sprawa T-691/22)**

(2023/C 35/81)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: Fontwell – Import, Export, Unipessoal, Lda (Zona Franca da Madeira) (Funchal, Portugalia) (przedstawiciele: S. Gemas Donário i S. Soares, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2020) 8550 final z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM) – Schemat III;
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi pięć zarzutów na poparcie skargi, które co do zasady są identyczne jak zarzuty podniesione w ramach sprawy T-553/22, Thorn Investments/Komisja, lub są do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2022 r. – Mission/Komisja**(Sprawa T-700/22)**

(2023/C 35/82)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: Mission – Trading, Gestão e Serviços, Unipessoal, Lda (Zona Franca da Madeira) (Funchal, Portugal) (przedstawiciele: S. Gemas Donário i S. Soares, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2020) 8550 final z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM)– Schemat III;
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi pięć zarzutów na poparcie skargi, które co do zasady są identyczne jak zarzuty podniesione w ramach sprawy T-553/22, Thorn Investments/Komisja, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2022 r. – Durie/Komisja**(Sprawa T-705/22)**

(2023/C 35/83)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: Durie – Trading e Serviços Internacionais, Sociedade Unipessoal, Lda (Zona Franca da Madeira) (Funchal, Portugalia) (przedstawiciele: A. Ferreira Correia i R. da Palma Borges, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji;
- obciążenie pozwanej instytucji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi przeciwko decyzji Komisji (UE) 2022/1414 z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM) – Schemat III [opublikowanej pod numerem C(2020) 8550] (Dz.U. 2022, L 217, s. 49) skarżąca podnosi sześć zarzutów, które co do zasady są identyczne, jak zarzuty podniesione w sprawie T-702/22, TA/Komisja, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2022 r. – Ostrava/Komisja**(Sprawa T-707/22)**

(2023/C 35/84)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: Ostrava – Trading e Serviços Internacionais, Sociedade Unipessoal, Lda (Funchal, Portugalia) (przedstawiciele: S. Gemas Donário i S. Soares, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2020) 8550 final z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM) – Schemat III;
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi pięć zarzutów na poparcie skargi, które co do zasady są identyczne jak zarzuty podniesione w ramach sprawy T-553/22, Thorn Investments/Komisja lub są do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2022 r. – White Pearl/Komisja**(Sprawa T-708/22)**

(2023/C 35/85)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: White Pearl, Unipessoal, Lda (Zona Franca da Madeira) (Funchal, Portugalia) (przedstawiciele: S. Gemas Donário i S. Soares, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2020) 8550 final z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM) – Schemat III;
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi pięć zarzutów na poparcie skargi, które co do zasady są identyczne jak zarzuty podniesione w ramach sprawy T-553/22, Thorn Investments/Komisja lub są do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2022 r. – Starboard/Komisja**(Sprawa T-710/22)**

(2023/C 35/86)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: Starboard, Unipessoal, Lda (Zona Franca da Madeira) (Funchal, Portugalia) (przedstawiciele: A. Ferreira Correia i R. da Palma Borges, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji;
- obciążenie pozwanej instytucji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi przeciwko decyzji Komisji (UE) 2022/1414 z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM)– Schemat III [opublikowanej pod numerem C(2020) 8550] (Dz.U. 2022, L 217, s. 49) skarżąca podnosi pięć zarzutów, które co do zasady są identyczne, jak zarzuty podniesione w sprawie T-702/22, TA/Komisja, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2022 r. – Caledonian/Komisja**(Sprawa T-711/22)**

(2023/C 35/87)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: Caledonian – Serviços Internacionais, Sociedade Unipessoal, Lda (Zona Franca da Madeira) (Funchal, Portugalia) (przedstawiciele: A. Ferreira Correia i R. da Palma Borges, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 i art. 4 zaskarżonej decyzji;
- obciążenie pozwanej instytucji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi przeciwko decyzji Komisji (UE) 2022/1414 z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM) – Schemat III [opublikowanej pod numerem C(2020) 8550] (Dz.U. 2022, L 217, s. 49) skarżąca podnosi pięć zarzutów, które co do zasady są identyczne, jak zarzuty podniesione w sprawie T-702/22, TA/Komisja, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2022 r. – Fuchinvest/Komisja**(Sprawa T-712/22)**

(2023/C 35/88)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: Fuchinvest Real Estate Participações, Unipessoal, Lda (Zona Franca da Madeira) (Funchal, Portugalia) (przedstawiciele: A. Ferreira Correia i R. da Palma Borges, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 i art. 4 zaskarżonej decyzji;
- obciążenie pozwanej instytucji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi przeciwko decyzji Komisji (UE) 2022/1414 z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM)– Schemat III [opublikowanej pod numerem C(2020) 8550] (Dz.U. 2022, L 217, s. 49) skarżąca podnosi pięć zarzutów, które co do zasady są identyczne, jak zarzuty podniesione w sprawie T-702/22, TA/Komisja, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2022 r. – Administradora Fortaleza i in./Komisja**(Sprawa T-716/22)**

(2023/C 35/89)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: Administradora Fortaleza Ltda (São Paulo, Brazylia) i dziewięcioro innych skarżących (przedstawiciele: A. Ferreira Correia i R. da Palma Borges, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji z powodu braku uzasadnienia lub w zakresie, w jakim mają one zastosowanie do beneficjentów z tego powodu, iż posiadali oni pracowników nie zamieszkałych w regionie peryferyjnym lub że uzyskali przychody, których źródłem były płatności, poza regionem peryferyjnym;
- obciążenie pozwanej instytucji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

decyzji Komisji (UE) 2022/1414 z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM)– Schemat III [opublikowanej pod numerem C(2020) 8550] (Dz.U. 2022, L 217, s. 49) skarżąca podnosi sześć zarzutów, które co do zasady są identyczne, jak zarzuty podniesione w sprawie T-702/22, TA/Komisja, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2022 r. – Newco/Komisja**(Sprawa T-717/22)**

(2023/C 35/90)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: Newco Corporate Services, SA (Zona Franca da Madeira) (Funchal, Portugalia) (przedstawiciele: A. Ferreira Correia i R. da Palma Borges, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji;
- obciążenie pozwanej instytucji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi przeciwko decyzji Komisji (UE) 2022/1414 z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM)– Schemat III [opublikowanej pod numerem C(2020) 8550] (Dz.U. 2022, L 217, s. 49) skarżąca podnosi cztery zarzuty, które co do zasady są identyczne, jak zarzuty podniesione w sprawie T-702/22, TA/Komisja, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 15 listopada 2022 r. – Bourbon Offshore Interoil Shipping/Komisja

(Sprawa T-721/22)

(2023/C 35/91)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Bourbon Offshore Interoil Shipping – Navegação, Lda (Funchal, Portugalia) (przedstawiciele: adwokaci S. Fernandes Martins i M. Mendonça Saraiva)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2022/1414, dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira;
- w każdym razie, bez uszczerbku dla powyższego żądania, o stwierdzenie nieważności art. 4 wspomnianej decyzji Komisji (UE) 2022/1414, dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira, a w konsekwencji o stwierdzenie nieważności nakazania zwrotu pomocy wraz z odsetkami przez jej beneficjentów;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji na podstawie art. 264 TFUE;
- obciążenie strony skarżącej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

Zarzut pierwszy dotyczący braku możliwości zastosowania metodologii przyjętej przez Komisję Europejską przy definiowaniu pojęcia „tworzenia stanowisk pracy” w PWCP (pełnym wymiarze czasu pracy) i w RJR (rocznych jednostkach roboczych) użytych w Wytycznych w sprawie krajowej pomocy regionalnej na lata 2007-2013 (JO 2006, C 54, p. 13).

Zarzut drugi dotyczący niedopuszczalności nakazania beneficjentom zwrotu pomocy i zapłaty odsetek.

Skarga wniesiona w dniu 18 listopada 2022 r. – LG i in./Komisja**(Sprawa T-730/22)**

(2023/C 35/92)

Język postępowania: angielski

Strony*Strona skarżąca:* LG i siedmiu pozostałych skarżących (przedstawiciele: adwokaci A. Sigal i M. Teder)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania**

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie, że pozwana działała niezgodnie z prawem, na podstawie art. 9 ust. 4 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 883/2013 ⁽¹⁾, zmienionego rozporządzeniem (UE, Euratom) 2020/2223 ⁽²⁾, nie wysyłając skarżącym dostatecznie szczegółowego i jasnego opisu faktów, objaśniającego, czy i w jaki sposób działania skarżących spowodowały zdaniem OLAF-u szkodę po stronie Unii, oraz nie dając skarżącym dodatkowej możliwości przedstawienia uwag w przedmiocie takiego opisu faktów; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący beczynności OLAF-u w zakresie, w jakim nie zapewnił on skarżącym, którzy zostali wskazani jako osoby objęte dochodzeniem OLAF-u, sensownej możliwości przedstawienia uwag w przedmiocie dotyczących ich faktów zgodnie z art. 9 ust. 4 i art. 9b ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 883/2013, zmienionego rozporządzeniem (UE, Euratom) 2020/2223.
2. Zarzut drugi, dotyczący tego, że OLAF nie działał zgodnie z zasadą dobrej administracji, nie podając, wraz z przekazanym skarżącym opisem faktów, wstępnych zarzutów stawianych skarżącym, pozwalających im ocenić znaczenie wskazanych faktów i przedstawić uwagi w przedmiocie takich faktów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. 2013, L 248, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2020/2223 z dnia 23 grudnia 2020 r. zmieniające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 883/2013 w odniesieniu do współpracy z Prokuraturą Europejską i skuteczności dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (Dz.U. 2020, L 437, s. 49).

Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2022 r. – Mazepin/Rada**(Sprawa T-743/22)**

(2023/C 35/93)

Język postępowania: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Nikita Dmitrievich Mazepin (Moskwa, Rosja) (przedstawiciele: adwokaci D. Rovetta, M. Campa, M. Moretto, V. Villante, T. Marembert i A. Bass)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2022/1530 z dnia 14 września 2022 r. zmieniającej decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi ⁽¹⁾;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/1529 z dnia 14 września 2022 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających ⁽²⁾;
- stwierdzenie nieważności decyzji utrzymującej nazwisko skarżącego w wykazie osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi na mocy decyzji Rady 2014/145/WPZiB ⁽³⁾, zmienionej decyzją Rady (WPZiB) 2022/1530, a także na mocy rozporządzenia (UE) nr 269/2014, wykonanego rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2022/1529 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających;

zwanych dalej, łącznie, „zaskarżonymi aktami”, w zakresie, w jakim zaskarżone akty utrzymują nazwisko skarżącego w wykazie osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia, art. 296 TFUE i art. 41 ust. 2 lit. c) karty praw podstawowych, a także prawa do skutecznej ochrony sądowej i art. 47 karty.
2. Zarzut drugi, dotyczący błędu w ocenie.
3. Zarzut trzeci, dotyczący oczywistego błędu w ocenie, braku przestrzegania ciężaru dowodu i naruszenia kryteriów umieszczenia w wykazie wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. e) i art. 2 ust. 1 lit. g) decyzji Rady 2014/145/WPZiB z dnia 17 marca 2014 r., a także w art. 3 ust. 1 lit. g) rozporządzenia Rady (UE) nr 269/2014 z dnia 17 marca 2014 r., które to obydwa akty prawne dotyczą środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności, braku przestrzegania ciężaru dowodu i naruszenia praw podstawowych do własności i swobody przedsiębiorczości skarżącego, o których mowa w art. 16 i 17 karty praw podstawowych.
5. Zarzut piąty, dotyczący naruszenia podstawowej zasady niedyskryminacji.
6. Zarzut szósty, dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, naruszenia prawa do obrony i obowiązku Rady związanego z okresowym przeglądem sankcji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2022, L 239, s. 149.

⁽²⁾ Dz.U. 2022, L 239, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. 2014, L 78, s. 16.

Skarga wniesiona w dniu 1 grudnia 2022 r. – Mazzone/Parlament

(Sprawa T-751/22)

(2023/C 35/94)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Antonio Mazzone (Neapol, Włochy) (przedstawiciel: adwokat M. Paniz)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji „Zmiana uprawnień emerytalnych byłego posła włoskiego do Parlamentu Europejskiego”, doręczonej pismem z dnia 21 września 2022 r., otrzymanym w dniu 5 października 2022 r., wysłanym przez Dyрекcję Generalną ds. Finansów Parlamentu Europejskiego, mającej za przedmiot „Przeliczenie uprawnień emerytalnych w następstwie uchwały nr 150 prezydium izby deputowanych z dnia 3 marca 2022 r.”, oraz wszelkich innych aktów wydanych uprzednio lub następnie,
- stwierdzenie i uznanie prawa skarżącego do utrzymania w mocy świadczenia emerytalnego wypłacanego przez Parlament Europejski w wysokości obliczonej i należnej w chwili pierwszej wypłaty,
- zasądzenie od Parlamentu Europejskiego na rzecz skarżącego wszelkich nienależnie potrąconych kwot, powiększonych o rewaloryzację pieniężną i odsetki ustawowe od dnia potrącenia do wypłaty salda,
- a także nakazanie Parlamentowi Europejskiemu wykonania wyroku, który ma zostać wydany, oraz przywrócenia w całości początkowego wymiaru świadczenia emerytalnego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia kompetencji zastrzeżonej dla Prezydium Parlamentu Europejskiego (art. 25 regulaminu Parlamentu Europejskiego).
 - Skarżący powołuje się na niezgodność z prawem zaskarżonego aktu, ponieważ został on wydany przez kierownika Działu Wynagrodzeń i Uprawnień Socjalnych Posłów w braku koniecznego udziału Prezydium Parlamentu Europejskiego, które jest faktycznie uprawnione do wydawania decyzji o charakterze finansowym, organizacyjnym i administracyjnym dotyczących posłów europejskich na podstawie art. 25 regulaminu Parlamentu Europejskiego.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 296 ust. 2 TFUE, art. 41 Karty praw podstawowych Europejskiej Unii ⁽¹⁾ (zwanej dalej „kartą”) i niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonego aktu.
 - Skarżący powołuje się na niezgodność z prawem zaskarżonego aktu ze względu na to, że nie został on wystarczająco uzasadniony, co narusza art. 296 ust. 2 TFUE i art. 41 karty.
3. Zarzut trzeci dotyczący przyjęcia zaskarżonej decyzji przy braku ważnej podstawy prawnej, błędnego zastosowania załącznika III do ZKDP ⁽²⁾ (przepisów dotyczących zwrotu kosztów oraz diet posłów) oraz art. 74–75 przepisów wykonawczych ⁽³⁾ (decyzji ustanawiającej przepisy wykonawcze do Statutu posła).
 - Skarżący powołuje się na niezgodność z prawem zaskarżonego aktu, ponieważ został przyjęty bez ważnej podstawy prawnej, jako że art. 2 ust. 1 załącznika III do ZKDP został uchylony w następstwie wejścia w życie Statutu posłów (art. 74–75 przepisów wykonawczych).
4. Zarzut czwarty dotyczący błędnej wykładni art. 75 przepisów wykonawczych oraz załączników I, II i III do ZKDP, a także naruszenia art. 28 Statutu posła i prawa skarżącego do emerytury.
 - Skarżący podnosi niezgodność z prawem zaskarżonego aktu, ponieważ Parlament Europejski dokonał błędnej wykładni i zastosowania art. 75 przepisów wykonawczych i art. 2 ust. 1 załącznika III do ZKDP. Skarżący uważa, że przepisy te należy interpretować w ten sposób, że odesłanie do załączników I, II i III do ZKDP zawarte w art. 75 przepisów wykonawczych, a w szczególności do art. 2 ust. 1 załącznika III, należy koniecznie rozumieć jako odnoszące się do traktowania mającego zastosowanie, kiedy wspomniany załącznik III obowiązywał. W przeciwnym wypadku wykładnia i zastosowanie tych zasad w sposób dokonany przez Parlament pozwala na to, by emerytura skarżącego była zmieniana nieokreśloną ilość razy, z jawnym naruszeniem art. 28 Statutu posła oraz zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa.

- Wreszcie, nawet chcąc zgodzić się z wykładnią Parlamentu Europejskiego, według której art. 2 ust. 1 załącznika III do ZKDP zobowiązuje Komisję do dostosowania emerytury europejskiej do wysokości przewidzianej dla członków niższej izby parlamentu krajowego, ta operacja dostosowania jest niezgodna z konkretnym ograniczeniem w prawie Unii, a w każdym razie dostosowanie może dotyczyć jedynie kwoty i sposobu wypłaty emerytury, wobec czego nie można automatycznie transponować działań wpływających na samo prawo do emerytury. Tymczasem w niniejszej sprawie środek zastosowany wobec skarżącego w wyniku automatycznej transpozycji uchwały 150/2022 przez Parlament Europejski nie tylko zmienił prawo skarżącego do emerytury, wpływając na jego konstytutywne warunki poprzez retroaktywne przeliczenie emerytury, które przekształciło samą emeryturę, ale ponadto jest w sposób oczywisty niezgodne z prawem Unii.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań, pewności prawa, ochrony praw nabytych i zasady równości.
- Skarżący powołuje się na niezgodność z prawem zaskarżonego aktu z tego względu, że Parlament Europejski, dokonując automatycznej transpozycji uchwały 150/2022 i następującego po nim przeliczenia emerytury skarżącego zgodnie z nową metodą z mocą wsteczną i skutkami stałymi, które wpływa bezpośrednio na prawo do emerytury, naruszył zasadę pewności prawa, która sprzeciwia się naruszeniu uprawnień nabytych, zgodnie zresztą z ratio legis art. 28 Statutu i art. 75 przepisów wykonawczych, jak również zasadę uzasadnionych oczekiwań, która nie pozwala na uszczuplanie lub przekształcanie uprawnień emerytalnych. Ponadto, obejmując jedynie byłych włoskich posłów do Parlamentu Europejskiego, którzy jako jedyni zostali objęci środkiem, który dokonuje przeliczenia z mocą wsteczną zgodnie z metodą składkową uprawnień emerytalnych nabytych, kiedy metoda składkowa nie była jeszcze wprowadzona we Włoszech, takie przeliczenie jest również w oczywisty sposób sprzeczne z zasadą równego traktowania, powodując niezgodną z prawem dyskryminację w stosunku do byłych europosłów z innych państw członkowskich, jak również w stosunku do europosłów wybranych po 2009 r. i wszystkich innych obywateli w ogóle, którzy nie podlegają tego rodzaju obniżkom uprawnień.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 1 protokołu 1 do EKPC oraz braku proporcjonalności spowodowanego uszczerbku.
- Skarżący uważa, że zaskarżony akt, w zakresie, w jakim obniżył wysokość emerytury z tytułu funkcji europosła należnej mu w pierwotnie ustalonej wysokości, ma bezpośredni wpływ na jego prawo własności. Uważa on ponadto, że ingerencja ta została wprowadzona bez rzeczywistego uzasadnienia i doprowadziła do nieproporcjonalnego i nieracjonalnego uszczerbku na jego niekorzyść.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia i 25 karty, art. 10 TFUE i art. 15 Europejskiego filaru praw socjalnych.
- Skarżący uważa, że zaskarżoną decyzją Parlament Europejski, transponując środek w postaci przeliczenia emerytur, które ze względu na sposób, w jakim zostało dokonane, ma większy wpływ na osoby w starszym wieku, sam naruszył art. 21 i 25 karty, art. 10 TFUE i art. 15 Europejskiego filaru praw socjalnych.

⁽¹⁾ Dz.U. 2016, C 202, s. 389.

⁽²⁾ Decyzja Prezydium w powiększonym składzie z dnia 4 listopada 1981 r.; Decyzja Prezydium z dnia 24 i 25 maja 1982 r., zmieniona w dniach 13 września 1995 r. i 6 czerwca 2005 r.

⁽³⁾ Decyzja prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja i 9 lipca 2008 r. ustanawiająca przepisy wykonawcze do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego (Dz.U. 2009, C 159, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 1 grudnia 2022 r. – Ceravolo/Parlament

(Sprawa T-752/22)

(2023/C 35/95)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Domenico Ceravolo (Noventa Padovana, Włochy) (przedstawiciel: adwokat M. Paniz)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji „Zmiana uprawnień emerytalnych byłego posła włoskiego do Parlamentu Europejskiego”, doręczonej pismem z dnia 21 września 2022 r., otrzymanym w dniu 5 października 2022 r., wysłanym przez Dyрекcję Generalną ds. Finansów Parlamentu Europejskiego, mającej za przedmiot „Przeliczenie uprawnień emerytalnych w następstwie uchwały nr 150 prezydium izby deputowanych z dnia 3 marca 2022 r.”, oraz wszelkich innych aktów wydanych uprzednio lub następnie,
- stwierdzenie i uznanie prawa skarżącego do utrzymania w mocy świadczenia emerytalnego wypłacanego przez Parlament Europejski w wysokości obliczonej i należnej w chwili pierwszej wypłaty,
- zasądzenie od Parlamentu Europejskiego na rzecz skarżącego wszelkich nienależnie potrąconych kwot, powiększonych o rewaloryzację pieniężną i odsetki ustawowe od dnia potrącenia do wypłaty salda,
- a także nakazanie Parlamentowi Europejskiemu wykonania wyroku, który ma zostać wydany, oraz przywrócenia w całości początkowego wymiaru świadczenia emerytalnego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia kompetencji zastrzeżonej dla Prezydium Parlamentu Europejskiego (art. 25 regulaminu Parlamentu Europejskiego).
 - Skarżący powołuje się na niezgodność z prawem zaskarżonego aktu, ponieważ został on wydany przez kierownika Działu Wynagrodzeń i Uprawnień Socjalnych Posłów w braku koniecznego udziału Prezydium Parlamentu Europejskiego, które jest faktycznie uprawnione do wydawania decyzji o charakterze finansowym, organizacyjnym i administracyjnym dotyczących posłów europejskich na podstawie art. 25 regulaminu Parlamentu Europejskiego.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 296 ust. 2 TFUE, art. 41 Karty praw podstawowych Europejskiej Unii ⁽¹⁾ (zwanej dalej „kartą”) i niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonego aktu.
 - Skarżący powołuje się na niezgodność z prawem zaskarżonego aktu ze względu na to, że nie został on wystarczająco uzasadniony, co narusza art. 296 ust. 2 TFUE i art. 41 karty.
3. Zarzut trzeci dotyczący przyjęcia zaskarżonej decyzji przy braku ważnej podstawy prawnej, błędnego zastosowania załącznika III do ZKDP ⁽²⁾ (przepisów dotyczących zwrotu kosztów oraz diet posłów) oraz art. 74–75 przepisów wykonawczych ⁽³⁾ (decyzji ustanawiającej przepisy wykonawcze do Statutu posła).
 - Skarżący powołuje się na niezgodność z prawem zaskarżonego aktu, ponieważ został przyjęty bez ważnej podstawy prawnej, jako że art. 2 ust. 1 załącznika III do ZKDP został uchylony w następstwie wejścia w życie Statutu posła (art. 74–75 przepisów wykonawczych).
4. Zarzut czwarty dotyczący błędnej wykładni art. 75 przepisów wykonawczych oraz załączników I, II i III do ZKDP, a także naruszenia art. 28 Statutu posła i prawa skarżącego do emerytury.
 - Skarżący podnosi niezgodność z prawem zaskarżonego aktu, ponieważ Parlament Europejski dokonał błędnej wykładni i zastosowania art. 75 przepisów wykonawczych i art. 2 ust. 1 załącznika III do ZKDP. Skarżący uważa, że przepisy te należy interpretować w ten sposób, że odesłanie do załączników I, II i III do ZKDP zawarte w art. 75 przepisów wykonawczych, a w szczególności do art. 2 ust. 1 załącznika III, należy koniecznie rozumieć jako odnoszące się do traktowania mającego zastosowanie, kiedy wspomniany załącznik III obowiązywał. W przeciwnym wypadku wykładnia i zastosowanie tych zasad w sposób dokonany przez Parlament pozwala na to, by emerytura skarżącego była zmieniana nieokreśloną ilość razy, z jawnym naruszeniem art. 28 Statutu posła oraz zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa.

- Wreszcie, nawet chcąc zgodzić się z wykładnią Parlamentu Europejskiego, według której art. 2 ust. 1 załącznika III do ZKDP zobowiązuje Komisję do dostosowania emerytury europejskiej do wysokości przewidzianej dla członków niższej izby parlamentu krajowego, ta operacja dostosowania jest niezgodna z konkretnym ograniczeniem w prawie Unii, a w każdym razie dostosowanie może dotyczyć jedynie kwoty i sposobu wypłaty emerytury, wobec czego nie można automatycznie transponować działań wpływających na samo prawo do emerytury. Tymczasem w niniejszej sprawie środek zastosowany wobec skarżącego w wyniku automatycznej transpozycji uchwały 150/2022 przez Parlament Europejski nie tylko zmienił prawo skarżącego do emerytury, wpływając na jego konstytutywne warunki poprzez retroaktywne przeliczenie, które przekształciło samą emeryturę, ale ponadto jest w sposób oczywisty niezgodne z prawem Unii.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań, pewności prawa, ochrony praw nabytych i zasady równości.
- Skarżący powołuje się na niezgodność z prawem zaskarżonego aktu z tego względu, że Parlament Europejski, dokonując automatycznej transpozycji uchwały 150/2022 a następnie przeliczenia emerytury skarżącego zgodnie z nową metodą z mocą wsteczną i skutkami stałymi, które wpływa bezpośrednio na prawo do emerytury, naruszył zasadę pewności prawa, która sprzeciwia się naruszeniu uprawnień nabytych, zgodnie zresztą z ratio legis art. 28 Statutu i art. 75 przepisów wykonawczych, jak również zasadę uzasadnionych oczekiwań, która nie pozwala na uszczuplanie lub przekształcanie uprawnień emerytalnych. Ponadto, obejmując jedynie byłych włoskich posłów do Parlamentu Europejskiego, którzy jako jedyni zostali objęci środkiem, który dokonuje przeliczenia z mocą wsteczną zgodnie z metodą składkową uprawnień emerytalnych nabytych, kiedy metoda składkowa nie była jeszcze wprowadzona we Włoszech, takie przeliczenie jest również w oczywisty sposób sprzeczne z zasadą równego traktowania, powodując niezgodną z prawem dyskryminację w stosunku do byłych europosłów z innych państw członkowskich, jak również w stosunku do europosłów wybranych po 2009 r. i wszystkich innych obywateli w ogóle, którzy nie podlegają ograniczającemu traktowaniu tego rodzaju.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 1 protokołu 1 do EKPC oraz braku proporcjonalności spowodowanego uszczerbku.
- Skarżący uważa, że zaskarżony akt, w zakresie, w jakim obniżył wysokość emerytury z tytułu funkcji europosła należnej mu w pierwotnie ustalonej wysokości, ma bezpośredni wpływ na jego prawo własności. Uważa on ponadto, że ingerencja ta została wprowadzona bez rzeczywistego uzasadnienia i doprowadziła do nieproporcjonalnego i nieracjonalnego uszczerbku na jego niekorzyść.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia i 25 karty, art. 10 TFUE i art. 15 Europejskiego filaru praw socjalnych.
- Skarżący uważa, że zaskarżoną decyzją Parlament Europejski, transponując środek w postaci przeliczenia emerytur, które ze względu na sposób, w jakim zostało dokonane, ma większy wpływ na osoby w starszym wieku, sam naruszył art. 21 i 25 karty, art. 10 TFUE i art. 15 Europejskiego filaru praw socjalnych.

⁽¹⁾ Dz.U. 2016, C 202, s. 389.

⁽²⁾ Decyzja Prezydium w powiększonym składzie z dnia 4 listopada 1981 r.; Decyzja Prezydium z dnia 24 i 25 maja 1982 r., zmieniona w dniach 13 września 1995 r. i 6 czerwca 2005 r.

⁽³⁾ Decyzja prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja i 9 lipca 2008 r. ustanawiająca przepisy wykonawcze do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego (Dz.U. 2009, C 159, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2022 r. – Puma/EUIPO – Road Star Group (Obuwie)

(Sprawa T-757/22)

(2023/C 35/96)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Puma SE (Herzogenaurach, Niemcy) (przedstawiciel: adwokaci M. Schunke i P. Trieb)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Road Star Group (Nupaky, Republika Czeska)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego wzoru: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny wzór: Wzór wspólnotowy nr 4 160 273–0015

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 września 2022 r. w sprawie R 1900/2021-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami, w tym kosztami postępowania przed Izbą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 6 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002.

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2022 r. – Puma/EUIPO – Fujian Daocheng Electronic Commerce (Obuwie)

(Sprawa T-758/22)

(2023/C 35/97)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Puma SE (Herzogenaurach, Niemcy) (przedstawiciel: adwokaci M. Schunke i P. Trieb)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Fujian Daocheng Electronic Commerce Co. Ltd (Quanzhou, Chiny)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego wzoru: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny wzór: Wzór wspólnotowy nr 8 367 742-0013

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 września 2022 r. w sprawie R 1876/2021-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami, w tym kosztami postępowania przed Izbą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 6 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002.
-

Skarga wniesiona w dniu 7 grudnia 2022 r. – Kesaev/Rada**(Sprawa T-763/22)**

(2023/C 35/98)

Język postępowania: niderlandzki

Strony*Strona skarżąca:* Igor Albertovich Kesaev (Usono, Rosja) (przedstawiciele: adwokaci R. Moeyersons i A. De Jonge)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania**

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2022/1530 z dnia 14 września 2022 r. zmieniającej decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi ⁽¹⁾, wykonanej rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) 2022/1529 z dnia 14 września 2022 r. wykonującym rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających ⁽²⁾ w zakresie, w jakim go dotyczą; uchylenie przedłużenia zastosowanych wobec niego sankcji indywidualnych i wykreślenie go z wykazu zawartego w załączniku I do rozporządzenia nr 269/2014 ⁽³⁾;
- obciążenie Rady kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga opiera się na następujących zarzutach:

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że uzasadnienie umieszczenia nazwiska skarżącego w wykazie sankcji jest niewłaściwe pod względem faktycznym lub jest nieistotne.
 - Część pierwsza: skarżący wcale nie prowadził działalności zwłaszcza w sektorach gospodarczych zapewniających istotne źródło dochodów dla Federacji Rosyjskiej.
 - Część druga: skarżący nie wspiera ani nie prowadzi działań lub polityk, które podważają integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub stabilność lub bezpieczeństwo w Ukrainie lub im zagrażają. Skarżący nie jest udziałowcem JSC Detyarev Plant.
 - Część trzecia: skarżący nie wspiera materialnie ani finansowo rządu Federacji Rosyjskiej. Monolit Fund jest politycznie neutralną organizacją dobroczynną, a przyznane medale i odznaczenia nie stanowią dowodu udzielania wspomnianemu rządowi Federacji Rosyjskiej wsparcia materialnego lub finansowego.
 - Część czwarta: skarżący nie uzyskuje korzyści od rządu Federacji Rosyjskiej. Skarżący nie uzyskuje korzyści gospodarczych lub innych od rządu Federacji Rosyjskiej, czy to za pośrednictwem Monolit Fund, czy też w jakikolwiek inny sposób.
 - Część piąta: przywołane okoliczności są anachroniczne, przestarzałe i pozbawione znaczenia w odniesieniu do (przedłużenia) sankcji zastosowanych wobec skarżącego.
 - Część szósta: Rada nie wywiązała się ze spoczywającego na niej ciężaru dowodu. W każdym razie opiera się on wyłącznie na nieobiektywnych, błędnych i niesprawdzonych źródłach informacji. Nie ma żadnego obiektywnego i wiarygodnego dowodu na twierdzenia Rady.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że skarżący nie został wysłuchany ani prawidłowo poinformowany – naruszenie prawa do rzetelnego procesu.

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazie sankcji narusza Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej – naruszenie art. 6, 8, 16 i 17 karty w związku z jej art. 52.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że terminologia użyta w decyzji (WPZiB) 2022/329⁽⁴⁾ jest na tyle niejasna, iż stosowanie decyzji ma charakter arbitralny – naruszenie zasady pewności prawa.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że sankcje opierają się na dyskryminacji. Na osoby znajdujące się w porównywalnej sytuacji nie nałożono sankcji, a na skarżącego nałożono sankcje tylko dlatego, że jest on 1) osobą bogatą, 2) politycznie neutralną i 3) przedsiębiorcą rosyjskim.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że w każdym razie Rada powinna zostać obciążona kosztami, ponieważ skarżący poczuł się zobowiązany do wniesienia niniejszej skargi ze względu na to, iż Rada jeszcze nie uwzględniła jego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. 2022, L 239, s. 149.

⁽²⁾ Dz.U. 2022, L 239, s. 1.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 269/2014 z dnia 17 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (Dz.U. 2014, L 78, s. 6).

⁽⁴⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2022/329 z dnia 25 lutego 2022 r. zmieniająca decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2022, L 50, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 grudnia 2022 r. – bet365 Group/EUIPO (bet365)

(Sprawa T-764/22)

(2023/C 35/99)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: bet365 Group Ltd (Stoke on Trent, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci J. van Manen i E. van Gelderen)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „bet365” – zgłoszenie nr 18 479 799

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 września 2022 r. w sprawie R 622/2022-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 9 grudnia 2022 r. – Hoffmann/EUIPO – Moldex/Metric (Holex)**(Sprawa T-767/22)**

(2023/C 35/100)

Język skargi: niemiecki

Strony*Strona skarżąca:* Hoffmann GmbH Qualitätswerkzeuge (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat D. von Schultz)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Moldex/Metric AG & Co. KG (Walddorfhäslach, Niemcy)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Zgłaszający sporny znak towarowy:* Strona skarżąca*Sporny znak towarowy:* Słowny unijny znak towarowy Holex – zgłoszenie nr 18 222 083*Postępowanie przed EUIPO:* Postępowanie w sprawie sprzeciwu*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 30 września 2022 r. w sprawie R 1248/2022-2**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, w zakresie w jakim odrzucono zgłoszenie unijnego znaku towarowego nr 18 222 083 dla towarów: „maski do oddychania, inne niż do sztucznego oddychania”, należące do klasy 9, oraz „podajniki zatyczek do uszu; środki do ochrony słuchu; środki do ochrony słuchu, zwłaszcza korki do uszu, lamele ochronne na uszy, słuchawki ochronne na uszy (ochrona słuchu w postaci słuchawek)”;
- oddalenie sprzeciwu w całości;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 / rozporządzenia nr 2868/95.

Skarga wniesiona w dniu 13 grudnia 2022 r. – Cogebi i Cogebi/Rada**(Sprawa T-782/22)**

(2023/C 35/101)

Język postępowania: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Cogebi (Bruksela, Belgia), Cogebi, a.s. (Tabor, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat H. over de Linden)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 833/2014 z dnia 31 lipca 2014 r.⁽¹⁾, zmienionego rozporządzeniem Rady (UE) 2022/1904 z dnia 6 października 2022 r. w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) nr 833/2014 dotyczącego środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie⁽²⁾, w zakresie, w jakim dotyczy ono umieszczenia kodu CN 6814 w wykazie towarów i technologii, o których mowa w art. 3i rozporządzenia Rady (UE) 2022/1904 (załącznik XXI);
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia istotnego wymogu proceduralnego – obowiązku uzasadnienia.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia wolności prowadzenia działalności gospodarczej, o której mowa w art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia prawa do dobrej administracji, o którym mowa w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, oraz naruszenia ustanowionego w art. 47 karty prawa do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu.

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, L 229, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2022, L 259 I, s. 3.

Postanowienie Sądu z dnia 30 listopada 2022 r. – Timberland Europe/Komisja

(Sprawa T-782/16)⁽¹⁾

(2023/C 35/102)

Język postępowania: angielski

Prezes szóstej izby zarządziła wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 14 z 16.1.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 1 grudnia 2022 r. – Foz/Rada

(Sprawa T-481/21)⁽¹⁾

(2023/C 35/103)

Język postępowania: angielski

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 412 z 11.10.2021.

Postanowienie Sądu z dnia 28 listopada 2022 r. – Lilly Drogerie/EUIPO – Lillydoo (LILLYDOO kids)**(Sprawa T-150/22) ⁽¹⁾**

(2023/C 35/104)

Język postępowania: angielski

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 198 z 16.5.2022.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL